

ಚಂದ್ರಮಾಮ

ಫೆಬ್ರವರಿ 1983

ಈ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ

ವ್ಯಥಾ ಮಾಡದವಳು	... ೬	ಭಕ್ತ ಕಬೀರ್	... ೨೫
ಗೊಡ್ಡ ಪ್ರಶ್ನೆ	... ೧೦	ಸಮುದ್ರಕ್ಕಿ	... ೩೮
ಮಕರದೇವತೆ	... ೧೧	ಎಲ್ಲರೂ ಎರಡು !	... ೪೩
ಆಶ್ರಮ ಧರ್ಮ	... ೧೪	ಆಪ್ತಜನ ಅಂತ್ಯ	... ೪೪
ಜ್ಞಾನಿ, ಅಜ್ಞಾನಿ	... ೨೫	ಬದಲಾಗದ ಬುದ್ಧಿ	... ೫೦
ಬಿರುದಲ್ಪಟ್ಟ ವಸ್ತು	... ೨೭	ಎಷ್ಟು ಕಥೆ	... ೫೧
ಅರಾಧನಾಕೆ	... ೩೧	ಹಲವು ಹಂತಕರು	... ೫೬

ಬಿಡಿ ಪ್ರತಿ ರೂ. ೧.೭೫

ವಾರ್ಷಿಕ ಬೆಲೆ ರೂ. ೨೧.೦೦

ಚಂದ್ರಮಾವಾಣಿ

ಸಂಸ್ಥಾಪಕರು: 'ಚಕ್ರಪಾಣಿ'

ಸಂಚಾಲಕರು: ನಾಗರಡಿ

“ಅಜ್ಞಾನಿಗಳ ಕೂಡೆ ಅಧಿಕ ಸ್ನೇಹಕ್ಕಿಂತ ಸುಜ್ಞಾನಿಗಳ ಕೂಡೆ ಜಗಳವೇ ಲೇಸು” ಎಂದು ನೂರಾರು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆಯೇ ದಾಸರು ಹಾಡಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಬೋಧನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳದರೇನೇ ಸಲ್ಲದೆ ಹೊಲ್ಲದ ದುಷ್ಕೃತಗಳನ್ನು ಮಾಡುವ ಅಜ್ಞಾನಿಗಳು, ಜ್ಞಾನಿಗಳ ಹತ್ತಿರ ಜಗಳ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಕಳವು ಮಾಡಿದವರೂ ಸಹ ಪರಿವರ್ತನೆಗೊಳ್ಳುವರಂಬುದನ್ನು ಈ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿರುವ “ಜ್ಞಾನಿ, ಅಜ್ಞಾನಿ” ಎಂಬ ಸಣ್ಣ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ನೋಡುವಿರಿ.

ಅ ಮ ರ ವಾಣಿ

ದ್ವಿಕಕ್ಷಾ ಮಾನವ: ಕ್ಷಾರಿ; ದ್ವಿಕಕ್ಷಾಕೂಟ ಶನ್ನಗಾತ್
ಸರ್ವೋ ಹರಕೇಕಮೇವ ಕ್ಷಾರಸ್ಯ ಕುರಿ ನಾಕೇ:

ಎರಡು ಸಾಲಗಳಿಗಿರುವ ಸರ್ವಕ್ಕಿಂತಲೂ, ಅಂತಹ ಲಕ್ಷಣವಿರುವ ಮನುಷ್ಯನೇ ಹೆಚ್ಚು ಕ್ರೂರನು. ಸರ್ವವು ಕಡಿದು ಒಪ್ಪುವನ್ನೇ ಕೊಂದರೆ ಕ್ರೂರನು ಮತನಾಶಕ್ಕೆ ಕಾರಣನಾಗುವನು.

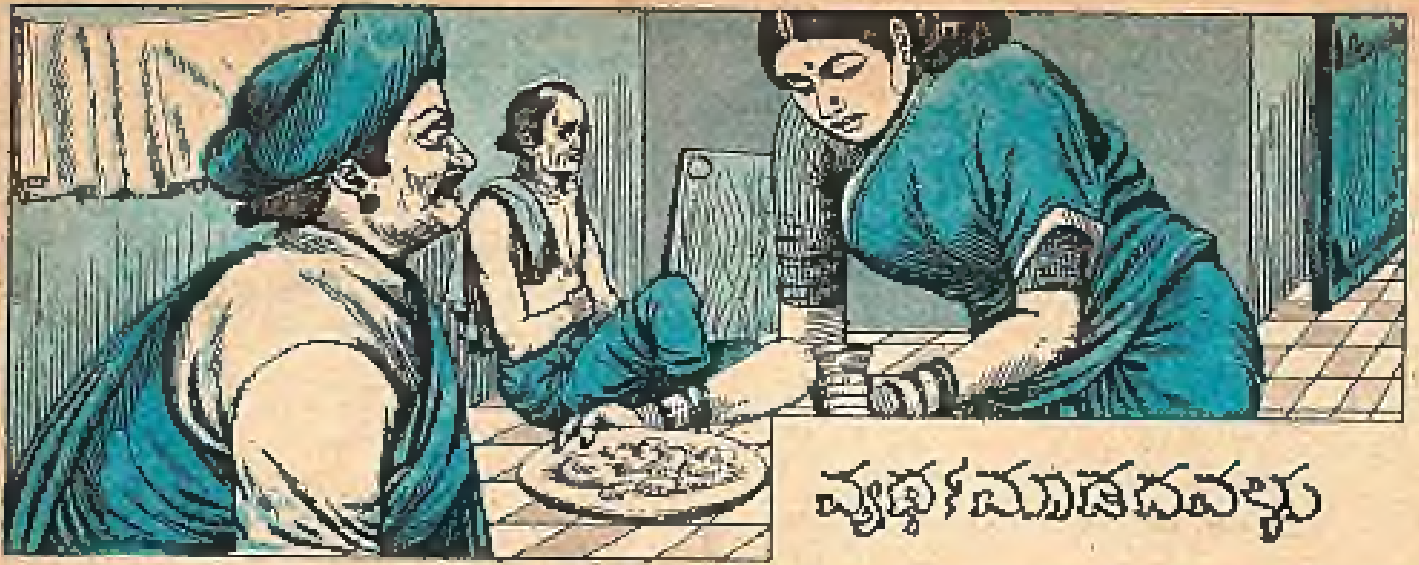
ಸಂಪುಟ: ೭೦

ಫೆಬ್ರವರಿ ೭೩

ಸಂಚಿಕೆ: ೨

ಬಿಡಿ ಪ್ರತಿ ರೂ. ೧-೭೫ : : ವಾರ್ಷಿಕ ಚಂದಾ ರೂ. ೨೦-೦೦

ವ್ಯರ್ಥ ಮೂಡದವಳು

ಹಿಂದೆ ಮನೆಯ ಗೃಹಿಣಿಯಾದ ರಾಜಮ್ಮ ತುಂಬಾ ಮಿತವ್ಯಯದವಳು. ಯಾವ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನೂ ವ್ಯರ್ಥಮಾಡುವವಳಲ್ಲ. ಒಂದು ದಿನ ಅವಳು ನೆರೆಮನೆಯ ಶಿವಣ್ಣಯ್ಯನನ್ನು ಸುಟ್ಟುಬಿಸಿ ವಾಗಿ ತನ್ನ ಮನೆಯ ಭೋಜನಕ್ಕೆ ಆಹ್ವಾನಿಸಿದಳು. ಶಿವಣ್ಣಯ್ಯ ತಿಂಡಿಪೋತನೆಂದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತು. ಅಂತರೇ ರಾಜಮ್ಮ ಅಡಿಗೆ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚಾಗಿಯೇ ಮಾಡಿದಳು. ಆದರೆ ಆ ದಿನ ಶಿವಣ್ಣಯ್ಯ ಮೊದಲಾದವರ ಆರೋಗ್ಯ ಸರಿ ಇಲ್ಲದೆ, ಅವರೆಲ್ಲ ಸ್ವಲ್ಪವೇ ಊಟ ಮಾಡಿದರು. ಮಾಡಿದ ಪದಾರ್ಥಗಳು ತುಂಬಾ ಮಿಗಿಲಿರುವು. ಅತಿಥಿಗಳೆಲ್ಲ ಹೊರಟುಹೋದ ಮೇಲೆ ರಾಜಮ್ಮನ ಗಂಡ ಸೀತಾರಾಮಯ್ಯ ಉಳಿದ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಇಷ್ಟೊಂದು ಉಳಿದಿವೆಯಲ್ಲಾ !” ಎಂದು ಕಳವಳ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದನು.

“ಅ ಚಂತೆ ನಿಮಗೆ ಬೇಡ. ನಾನು ನೋಡಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ” ಎಂದಳು ರಾಜಮ್ಮ.

ಹೆಂಡತಿಯ ಮಿತವ್ಯಯದ ಜಾಣ್ಮೆಯನ್ನು ಬೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದಿದ್ದ ಸೀತಾರಾಮಯ್ಯನಿಗೆ. ಹೆಂಡತಿ

ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ತನ್ನಿಂದಲೇ ತಿನ್ನಿಸುವಳೆನ್ನೋ ಎಂಬ ಅನುಮಾನವಾಯಿತು. ಮರುದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಅವನು ಮುಖಕೊಳೆದ ಕೂದಲೇ ಹೊಟ್ಟೆಯನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು ಹಿಡೆಹೊಳ್ಳ ತೊಡಗಿದನು. ದಿನಾಯಿ ತೆಂದು ಹೆಂಡತಿ ಪತ್ತಿರಬಂದು ಕೇಳಿದಾಗ, “ಯಾಕೋ ಹೊಟ್ಟೆ ನೋಯುತ್ತಾ ಇದೆ.” ಎಂದನು.

ರಾಜಮ್ಮ ಗಾಬರಿಯಾಗಿ ಕೂದಲೇ ವೈದ್ಯನನ್ನು ಬರವೊಡಿದಳು. ವೈದ್ಯನು ಬಂದು ಸೀತಾರಾಮಯ್ಯ ನನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ “ರಾತ್ರಿ ಏನು ತಿಂದಿರಿ ?” ಎಂದು ವಿಚಾರಿಸಿದನು. “ಎಂದಿನಂತೆ ಊಟ ಮಾಡಿದೆ, ಅಷ್ಟೇ” ಎಂದನು ಸೀತಾರಾಮಯ್ಯ.

“ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಹೊಟ್ಟೆ ನೋವು ಬರಬಾರದಲ್ಲ ! ಸರಿ. ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಔಷಧ ಕಳುಹಿಸುತ್ತೇನೆ. ಈ ದಿನ ಭೋಜನ ಮಾಡಬೇಡಿ. ಸರಿ ಹೋಗು ತ್ತದೆ” ಎಂದನು ವೈದ್ಯ.

ಆಗ ರಾಜಮ್ಮ ವೈದ್ಯನಿಗಾಗಿ ತಂದ ಭಕ್ಷ ಭೋಜ್ಯಗಳ ರಂಗು ನೋಡಿ ವೈದ್ಯನಿಗೆ ಅನುಮಾನ ವಾಯಿತು. ಅವನು ಅವಸರದಿಂದ ಎದ್ದು “ಈ ದಿನ ನನಗೆ ಉಪವಾಸ ವ್ರತ. ವ್ಯತ್ಯಾಸವಾಗಿ ತಿಳಿಯ

ಬೇಡಮ್ಮ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹೊರಟುಹೋದನು.
"ಅವರಿಗೆ ಉಪವಾಸವಾಯಿತು. ನಿಮಗೆ ಹೊಟ್ಟೆ ಸರಿಯಿಲ್ಲ. ಈ ಭಕ್ಷ್ಯಗಳೆಲ್ಲ ಹೇಗೆ ಖರ್ಚಾಗುತ್ತವೋ! ನಾನೊಬ್ಬಳೇ ಎಷ್ಟು ತಿಂದೇನು!" ಎಂದಳು ರಾಜಮ್ಮ ದಿಗಿರಿನಿಂದ.

"ಹಸಿವೆಯಿಂದಿರುವ ಯಾರನ್ನಾದರೂ ಕರೆದು ಊಟ ಹಾಕಬಿಡು. ಹಸಿವೆಯಾದರೆ ರುಚಿ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಿನಗೆ ಪುಣ್ಯವೂ ಬರುತ್ತದೆ" ಎಂದನು ಸೀತಾರಾಮಯ್ಯ.

ಅದೇ ಸರಿಯೆಂದುಕೊಂಡು ರಾಜಮ್ಮ ಬೀದಿಯ ಬದಿಗೆ ಹೋದಳು, ಆ ದಾರಿಯಾಗಿ ಹೋಗುವ ಶ್ಯಾನುಭಾಗರ ಒಕ್ಕಲಿಗನು ಕಾಣಿಸಿದನು.

"ಏನೋ, ಬಹಳ ಅಯಾಸದಿಂದ ನಡೆಯುವಿ ಯಲ್ಲಾ? ಹೊಟ್ಟೆಗೇನೂ ತಿನ್ನಲಿಲ್ಲವೇನೋ?" ಎಂದು ರಾಜಮ್ಮ ಅವನನ್ನು ಅಪ್ಪಾಯತ್ತಿಯಿಂದ ನೂತಾಡಿಸಿದಳು.

"ಹೌದಮ್ಮಾ. ಗ್ರಹಚಾರದಿಂದ ಒಂದು ತಪ್ಪು ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟೆ. ಅಯ್ಯಾ ಅವರಿಗೆ ಕೋಪವೆಂದು, ನಿನ್ನ ಇಡೀ ದಿನ ನನ್ನನ್ನು ಕೋಣೆವೊಳಗೆ ದೂಡಿ ಬೀಗ ಹಾಕಿ ಬಿಟ್ಟರು. ಈಗಷ್ಟೇ ಹೊರಗೆ ಬಿಟ್ಟರು." ಎಂದನು ಒಕ್ಕಲಿಗ.

"ಅಯ್ಯೋ ಪಾಪಮೇ! ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಹಬ್ಬದ ಅಡಿಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟಿದೆಯವ್ವ, ಊಟ ಮಾಡಿ ಹೋಗುವಿಯಂತೆ, ಬಾ" ಎಂದಳು ರಾಜಮ್ಮ.

ರಾಜಮ್ಮ ಒಳ ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ ಎಲೆ ಹಾಕಿ ಒಂದೊಂದೇ ಭಕ್ಷ್ಯಗಳನ್ನು ಬಡಿಸುತ್ತಾ ಬಂದಳು. ಒಕ್ಕಲಿಗನು ಒಮ್ಮೆಗೇ ಎದ್ದುನಿಂತು, "ಓ! ಹೊತ್ತಾಗಿ ಹೋಯಿತು ಆಮ್ಮನವರೇ! ನನ್ನ ಮನೆಯವರೆಲ್ಲಾ ನನ್ನಗಿತಿ ಏನಾಯಿತೋ ಎಂದು ಸಾವಿರ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಹುಡುಕಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರು. ಇನ್ನಾವಗಾದರೂ ಬರುತ್ತೇನೆ, ಆಗ ಒಂದು

ಮುಚ್ಚಿ ಹಾಕುವಿರಂತೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಪ್ರತ್ಯುತ್ತ ರಕ್ಕೂ ನಿಲ್ಲದೆ ಬೇಗಬೇಗನೆ ಹೋಗಿ ಬಿಟ್ಟನು.

ರಾಜಮ್ಮ ಸೀತಾರಾಮಯ್ಯನ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು, "ಇದೇನೋ ವಿಚಿತ್ರ! ಮೆಲ್ಲ ಮೆಲ್ಲ ಬಂದವನು ಗಡಿಬಡಿಯಿಂದ ಓಡಿ ಹೋಗುತ್ತಾನೇ?" ಎಂದಳು.

"ನೀನು ಬಡಿಸಿದ್ದೆಲ್ಲಾ ನಿನ್ನ ಬೇಯಿಸಿದ್ದು ಅಂತ ಗೊತ್ತಾಯಿತೋ ಏನೋ?" ಎಂದನು ಸೀತಾರಾಮಯ್ಯ.

"ಹಸಿದವರಿಗೆ ರುಚಿಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಅಂತ ನೀವೇ ಹೇಳಿದಿರಿ ಮತ್ತೆ?" ಎಂದಳು ರಾಜಮ್ಮ.

"ನಾಲಿಗೆಗೆ ರುಚಿ ಗೊತ್ತಾಗದಿದ್ದರೂ ಮೂಗಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದಷ್ಟೆ? ಅವನು ಭಿಕ್ಷುಕನೇನೂ ಅಲ್ಲ ವಷ್ಟೆ?" ಎಂದನು ಸೀತಾರಾಮಯ್ಯ.

ಗಂಡ ಹಾಗೆ ಹೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ರಾಜಮ್ಮ ಮತ್ತೆ ಬೀದಿಯಬದಿಗೆ ಹೋಗಿ ನೋಡ ತೊಡ ಗಿದಳು. ಒಬ್ಬ ಭಿಕ್ಷುಕನು ಆ ದಾರಿಯಾಗಿ ಬರುತ್ತ

ರಾಜಮ್ಮನನ್ನು ನೋಡಿ "ನಾಲ್ಕು ದಿನಗಳಿಂದ ಉಪವಾಸ ಇದ್ದೇನೆಮ್ಮ. ಒಂದೇ ಒಂದು ಮುಷ್ಟಿ ಅನ್ನ ನೀಡು ಹಾಗೇ !" ಎಂದು ಬೇಡಿದನು.

"ಒಂದು ಮುಷ್ಟಿಗೇನು ಕರ್ಮ ! ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಾ ತಿಂದು ಹೋಗು. ಬಳಿಗೆ ಬಾವ್" ಎಂದಳು ರಾಜಮ್ಮ.

ಈನಾರಿ ರಾಜಮ್ಮ ಉಳಿದಿದ್ದ ಎಲ್ಲಾ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನೂ ಎಲೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಭಿಕ್ಷುಕನ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟಳು. ಅವುಗಳ ವಾಸನೆ ತಗಲಿದ ಕೂಡಲೇ, ಭಿಕ್ಷುಕನು ರಾಜಮ್ಮನನ್ನು ಬಿಟ್ಟ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ನೋಡುತ್ತ, ಹಾಗೆಯೇ ತಲೆ ತಿರುಗಿ ಬಿದ್ದನು.

ರಾಜಮ್ಮ ಗಾಬರಿಯಾಗಿ ಓಡಿ ಹೋಗಿ ಗಂಡನೊಂದಿಗೆ ಆ ಸಂಗತಿ ಹೇಳಿದಳು. ಸೀತಾರಾಮಯ್ಯ ಭಿಕ್ಷುಕನು ಸತ್ತು ಹೋದನೆಂದುಕೊಂಡು ನಾಲ್ಕನೇ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಪುರೋಹಿತನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ.

"ಒಬ್ಬ ಭಿಕ್ಷುಕನು ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಊಟ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಸತ್ತು ಹೋಗಿದ್ದಾನೆ. ಈಗ ನಾವೇನು ಪರಿಹಾರ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಹೇಳಬೇಕು" ಎಂದನು.

"ಅದೇನೂ ದೂಡ್ಡ ಬೋಪವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ಅಡಿಗೆಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮನೆಗೆ ದಾನಮಾಡಿ ಬಡಿ. ಅನಾಥ ಪ್ರೇತಕ್ಕೆ ದಹನ ಸಂಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದರೆ ಪುಣ್ಯವೂ ಬರುತ್ತೆ. ಅಷ್ಟು ಮಾಡಿ, ನಾಕು" ಎಂದನು ಪುರೋಹಿತ.

ಅದರಂತೆ ಪುರೋಹಿತನು ಸೀತಾರಾಮಯ್ಯನೊಂದಿಗೆ ಹೊರಟು ಬಂದು, ದಿದ್ದಿದ್ದ ಭಿಕ್ಷುಕನನ್ನು ನೋಡಿ, "ಶವ ಅಗಲೇ ವಾಸನೆ ಹೊಡೆಯಲು ಕುರುವಾಯಿತಲ್ಲಾ !" ಎಂದನು.

"ಅದು ಶವದ ವಾಸನೆ ಅಲ್ಲ ಸ್ವಾಮಿ. ಅವನ ಮುಂಡೆ ಬಡಿಸಿರುವ ಪದಾರ್ಥಗಳೆಂದು. ಅವ್ವೇ" ಎಂದನು ಸೀತಾರಾಮಯ್ಯ.

ಪುರೋಹಿತನು ಮೆಟ್ಟಿಬಿದ್ದು, "ಅರೆ ! ಮರೆತೆ ! ಇದು ಪ್ರೇತ ಸಂಸ್ಕಾರದ ವಿಷಯವಾಯಿತು. ಇದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ದಾನವನ್ನು ನಾನು ಹಿಡಿಯಲೇ ಕೂಡದು. ಅದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಇವನು ಹಸಿವೆಯಿಂದ ಅಕ್ಕೋಶ ಮಾಡಿ ಸತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿರುವ ಪದಾರ್ಥಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಶವದೊಂದಿಗೆ ಚಿತೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದರಷ್ಟೇ ಇವನ ಆತ್ಮಕ್ಕೆ ಶಾಂತಿ" ಎಂದನು.

ಸೀತಾರಾಮಯ್ಯ ಸಂತೋಷದಿಂದ, "ಮೊದಲು ಇರುವ ಭಕ್ಷ್ಯಭೋಜ್ಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಚಿತೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ ಅಮೇಲೆ ಇವನನ್ನು ಚಿತೆಯ ಮೇಲಿಬ್ಬರೆ ಸರಿ ಹೋಗುತ್ತದಷ್ಟೇ ?" ಎಂದನು.

ಆ ಕೂಡಲೇ ಭಿಕ್ಷುಕನು ಎದ್ದು ಕುಳಿತು- "ಅವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಬೆಂಕಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಬಿಟ್ಟರೆ, ನನ್ನನ್ನು ಬೆಂಕಿಗೆ ಹಾಕುವ ಅಗತ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ" ಎಂದು

ಹೇಳಿ ಬೀದಿಯ ಕಡೆಗೆ ಓಡಿಯೇ ಹೋದನು. ಏನು ನಡೆಯಿತೆಂಬುದನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಕೆಳಗೆ ಪುರೋಹಿತನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತೇ ಬೇಕಾಯಿತು. ಮನೆಗೆ ಕರೆದು ಊಟ ಹಾಕುವ ಗೃಹಿಣಿಯನ್ನು ಬೈಯಲಾಗದೆ, ಅವಳು ಹಾಕಿದ ಊಟವನ್ನು ತಿನ್ನಲಾಗದೆ ಭಿಕ್ಷುಕನು ಸತ್ತ ಹಾಗೆ ಬಿದ್ದು, ಬೆಂಕಿಯ ಮಾತು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಬೇಗ ಎದ್ದು ಓಡಿಹೋಗಿ ಬಿಟ್ಟನು. ಪಾಪ! ಪುರೋಹಿತನಿಗೂ ಸೀತಾರಾಮಯ್ಯನಿಗೂ ಭಾರಿ ನಗೆ ಬಂದಿತು. ರಾಜಮ್ಮನಿಗೆ ಮುಖ ಎತ್ತಲಾಗದಂತೆ ಅವಮಾನವಾಯಿತು. ಅವಳು ಕೋಪದಿಂದ "ನಾನೇನು ನನಗಾಗಿಯೇ ಮಿತವ್ಯಯ ಮಾಡುವುದೇನು? ನಾನು ಯಾವುದೂ ಹಾಳಾಗಿಬಾರದೆಂದು ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಉಳಿತಾಯ ಮಾಡಿದರೆ ಮನೆಗೇ ಹಣ ಉಳಿಯುವುದಷ್ಟೇ? ಬೆಳಗ್ಗೆ ನಾನು ಇವುಗಳನ್ನೇ ಹೊಣೆಗೆ ತುಂಬ ತಿಂದೆ. ನನಗೇನೂ ಕೇಡು ಬರಲಿಲ್ಲ. ನಿಮಗೆಲ್ಲ ಇದೊಂದು ಆಟವಾಗಿದೆ. ಹೋಗಿರಿ ಹಾಳಾಗಿ. ಈಗಲೇ ಎಲ್ಲ ಪನ್ನಿ ಬೆಂಕಿಗೆ ಹಾಕುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಗಂಡನನ್ನು ಕೋಪದಿಂದ ನೋಡಿ, ಎಲ್ಲ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನೂ ಒಯ್ದು ಬಚ್ಚಲೊಡನೆ ಹಾಕಿದಳು.

"ಅಬ್ಬ! ಈಗ ನನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆನೋವು ಮಾಯವಾಯಿತು. ಹುಬ್ಬೆ ತಾಳಲಾಗದಷ್ಟು ಎದ್ದಿದೆ, ಬೇಗ

ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿಬಿಡು" ಎಂದನು ಸೀತಾರಾಮಯ್ಯ. "ಅಂದರೆ ನಿಮ್ಮ ರೋಗ ಕೂಡ ಕಳ್ಳರೋಗಾ ಅನ್ನಿ!" ಎಂದು ರಾಜಮ್ಮ ಮೋರೆ ತಿವಿದಳು. ಗಂಡ ಹೆಂಡಿರ ಶರಾರಿನ ನಡುವೆ ತನಗೇನು ಕೆಲಸ ವೆಂದುಕೊಂಡು ಪುರೋಹಿತನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಜಾರಿ ಕೊಂಡನು.

ಆಗ ವೃದ್ಧನು ಅವಸರದಿಂದ ಬಂದು, "ಸೀತಾರಾಮಯ್ಯ, ದೀವಧ ಕಳಸಲು ನನ್ನ ಅಳು ಎಲ್ಲೋ ಹೋದ. ನಾನೇ ತಂದಿದ್ದೇನೆ. ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳು" ಎಂದನು.

"ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ ವೃದ್ಧರೇ! ಇವರದು ಸುಳ್ಳು ರೋಗ!" ಎಂದು ರಾಜಮ್ಮ ಹೇಳಲು ಸೀತಾರಾಮಯ್ಯ ವೈದ್ಯನೊಂದಿಗೆ ನಡೆದ-ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಹೇಳಿದನು.

"ಹಾಗೇನು ಕತೆ? ಹಾಗಾದರೆ ನನ್ನದೂ ಕಳ್ಳ ಉಪವಾಸ ಅಂದುಕೊಳ್ಳು. ಇವತ್ತು ನನಗೂ ನಮ್ಮಲ್ಲೇ ಊಟ" ಎಂದನು ವೈದ್ಯ.

"ನೀವೆಲ್ಲ ಒಂದೇ!" ಎಂದು ರಾಜಮ್ಮ ಅಡಿಗೆ ಮನೆಗೆ ಹೋದಳು.

ಅಂದಿನಿಂದ ಅವಳು ಅಡಿಗೆ ಪದಾರ್ಥಗಳೇನಾದರೂ ಉಳಿದರೆ, ಆಗಿಂದಾಗಲೇ ಯಾರಿಗಾದರೂ ಕೊಡುವುದನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿಕೊಂಡಳು.

ಗೊಡ್ಡು ಪ್ರಶ್ನೆ

ಒಬ್ಬ ರಾಜನು ತನ್ನ ಆಸ್ಥಾನದ ಸುಭಿಕರೊಂದಿಗೆ ಹೊತ್ತು ಹೋಗದೆ ಎನೇನೋ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಈತನ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಹಾಸ್ಯ ಬೋಧನೆಯೊಂದಿಗೆ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟು ಸುಭಿಕರನ್ನು ನಗಿಸುವವರಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಬಹುವಾನ್ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಒಂದುಕಾರಿ ರಾಜನು, "ಲಾಗದಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ವಸ್ತುಗಳ ಹಾಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಕೊಡಾ ವಸರಲು ಬರುವುದು ಪ್ರಾರಂಭವಾದರೆ, ಈ ಎಂತಹ ವಸ್ತುತಿ ಕುಂಟಾಗುತ್ತದೆ?" ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು.

ಒಬ್ಬ ಸುಭಿಕನು ಎದ್ದು, "ಮಹಾರಾಜಾ! ಬುದ್ಧಿ ಕೊಡುಕೊಳ್ಳಲು ಸಿದ್ಧರೇ ದೇಶದ ಮೂರ್ಖರೆಲ್ಲಾ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಅದನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತೆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಮೂರ್ಖರೇ ಇರಲಾರರು" ಎಂದನು.

ಈ ಉತ್ತರವು ರಾಜನಿಗೆ ಹಿಡಿಸಲೇನೋ ಎಂಬ ಅನುಮಾನದಿಂದ ಆಸ್ಥಾನ ಎರೂಪತನು, "ಮಹಾ ರಾಜಾ, ಹಾಗೆ ನಡೆಯಲಿಕ್ಕೇ ಇಲ್ಲ. ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಕೊಂಡು ಕೊಂಡು ಮೂರ್ಖರೆಲ್ಲಾ ಬುದ್ಧಿಮಂತರಾಗಿ ಬಿಟ್ಟರೆ, ಬುದ್ಧಿ ಮಾಯಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧರೂ ದೇಶಕ್ಕೆ ಮೂರ್ಖರ ಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚಲಾರದು" ಎಂದನು.

"ಅದು ಹೇಗೆಯ ಹೇಳು" ಎಂದನು ರಾಜ.

"ಪ್ರತಿ ವ್ಯಾಪಾರಿಯೂ ಹೆಚ್ಚು ಲಾಭವನ್ನು ಆರಿಕುತ್ತಾನೆ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಕೊಂಡು ಕೊಂಡು ಮೂರ್ಖರೆಲ್ಲಾ ಬುದ್ಧಿಮಂತರಾದರೆ, ಆಮೇಲೆ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವವರೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ದಿಂದ ವ್ಯಾಪಾರವವರು ಬುದ್ಧಿಯ ಹೆಸರು ಹೇಳಿ, ಮೂರ್ಖರಿಗೆ ಬೇರೆ ಯಾವುದನ್ನೋ ಮಾರುತ್ತಾರೆ. ಮೂರ್ಖರು ಮೂರ್ಖರಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತಾರೆ" ಎಂದನು ವಿವರವಾತಿ.

"ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವವರು ಹಾವು ಕೆಗಡುಕೊಳ್ಳುವುದು ಬುದ್ಧಿ ಹೌದೋ ಅಲ್ಲವೋ ಎಂಬುದನ್ನು ಹೇಗೆ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ?" ಎಂದು ಸುಭಿಕೊಬ್ಬ ಕೇಳಿದ.

"ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲಾರರು. ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳಲು ಬರುವವರೆಲ್ಲಾ ಮೂರ್ಖರು ತಾನೆ?" ಎಂದನು ವಿವರವಾತಿ.

ಈ ಮಾತಿಗೆ ಸುಭಿಕರೆಲ್ಲ ನಕ್ಕರು. ರಾಜನು ಎದೂಪತನಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಬಹುವಾನ್ ಕೊಟ್ಟನು.

೧೫

[ಶಿವದತ್ತ, ಮಂದರದೇವ ಮೊದಲಾದವರು ತಾವು ಸೇರಿದ ದ್ವೀಪದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ವಿಚಿತ್ರವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಸಂಧಿಸಿದರು. ಅವನು ಶಮನದ್ವೀಪದವನೆಂದೂ, ಸಮುದ್ರತೀತು ಎಂಬ ಕಡಲ್ಪಕ್ಕನು ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಅವನನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟುಹೋದನೆಂದೂ ತಿಳಿಯಿತು. ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಒಂದಾಗಿ ಆಹಾರ ಸೇವಿಸಲು ತೊಡಗುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ, ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಎನೇನೋ ವಿಶ್ವತ ಜಬ್ಬಗಳು ಕೇಳತೊಡಗಿದುವು.]

ಆ ಕೂಡಲೆ ಶಿವದತ್ತನೂ, ಮಂದರದೇವನೂ ಹೊಟ್ಟೆಯ ಚಿಂತೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಸರನೆ ತಮ್ಮ ಕತ್ತಿಯನ್ನೆಳೆದುಕೊಂಡು ಹಾರಿ ನಿಂತರು. ಪೊದರುಗಳ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಗ್ಗಿಕೊಂಡು, ಕುಪ್ಪಳುಕೊಂಡು ಸಮೀಪದಲ್ಲಿರುವ ಸಮುದ್ರತೀರದ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗಿ ತೊಡಗಿದರು.

ಅವರ ಅನುಚರರಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರು ಮಾತ್ರವೇ ಅವರ ಹಿಂದೆಯೇ ಹೋಗದೆ ಭೋಜನ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ಮಗ್ನರಾಗಿದ್ದರು. ವಜ್ರ ಮುಖ, ಪೊದೆಯಿಂದ ಪೊದೆಗೆ ಹಾರುತ್ತ, ಮೃಗದ

ಹಾಗೆ ಬಗ್ಗಿಕೊಂಡೇ ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ಮೊದಲು ಸಮುದ್ರ ತೀರವನ್ನು ಸೇರಿ, ಹಿಂದೆ ಬರುವವರಿಗೆ, ಜಾಗ್ರತೆ ಎಂಬುದರ ಸೂಚನೆಯಾಗಿ ಕೈಯಾಡಿಸಿದಳು. ಸಮುದ್ರ ದಲ್ಲಿರುವವರಿಗೆ, ತಾವಾರೂ ಕಾಣಬಾರದೆಂದು ಅವನು ಸೂಚಿಸುವುದರಿಂದ, ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿರುವವರು ಯಾರೊಬ್ಬರೂ ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿರಬೇಕೆಂದಾಯಿತು. ಅದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಾಧಾನವೂ ಆಯಿತು.

ಅಂತಲೇ ಶಿವದತ್ತಾದಿಗಳು ಮರಗಿಡಗಳ ಹಿಂದೆಯೇ ನಿಂತು ಸಮುದ್ರದ ಕಡೆಗೆ ಹಾಕಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. ತೀರದಿಂದ ಸುಮಾರು ನಾವಿರ

ಗಜಗಳ ಮೂರ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕದೊಂದು ನೌಕಾಯುದ್ಧವೇ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಆ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು ಆರು ಹಡಗುಗಳು ಭಾಗವಹಿಸಿದ್ದುವು. ಮೊದಲೇ ಅಲ್ಲಕಲ್ಲೋಲವಾಗಿದ್ದ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಅವು ಒಂದನ್ನೊಂದು ತಾಕಲಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದುವು. ಆಯುಧಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿದ ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಯೋಧರು ಒಂದು ಹಡಗಿನಿಂದ ಇನ್ನೊಂದು ಹಡಗಿಗೆ ಧುಮುಕುತ್ತ, ತಲೆತಲೆ ಹೊಳೆಯುವ ಕತ್ತಿಗಳಿಂದ ಇದಿರಾಳಗಳನ್ನು ತರಿಯುತ್ತ, ಭಾರಿ ಅಂತಹನ ಕೋಲಾಹಲ ನಡೆಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಜಲ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಮಹಾಪರಿಣತರಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದರು. ಚಿಕ್ಕದಲ್ಲ, ದೊಡ್ಡ ಯುದ್ಧವೇ.

ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಹಾಗೆ ಒಂದು ಹಡಗಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಕರಗಿ ವಿಕೃತಾಕಾರದವನಾದ ಧಾಂಡಿಗನೊಬ್ಬನು, ಬಾಯಿ ಯಲ್ಲಿ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಕಚ್ಚಿಕೊಂಡು, ಹಡಗಿನ ತೆರಟಾಪಯ ಮರಗಂಬದ ಮೇಲೆ ಅರ್ಧದವರೆಗೆ

ಹತ್ತಿ, ಅಲ್ಲಿಂದ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಬಲಗೈಯಲ್ಲಿ ಝಳಪಿಸುತ್ತ "ಜೈ ಕಾಲಕೇತಾ !" ಎಂದು ಬೊಬ್ಬರಿದು ಅಕಾಶಕ್ಕೆ ನಗದು ಮತ್ತೊಂದು ಹಡಗಿನ ಮೇಲೆ ಧುಮುಕನೆ ಬಿದ್ದನು.

ಆ ಕ್ಷಣದಿಂದ ತೋರಾಟವು ಇನ್ನಷ್ಟು ಭೀಕರವಾಗಿ ಹೋದವು. ಎರಡು ಪಕ್ಷಗಳ ಯೋಧರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರ ಕೈಗಳೂ, ತಲೆಗಳೂ ಹಾರದೊಡಗಿದ್ದುವು. ಸಾಯುವ ಕೊಗುಳಿಕೊಂಡಿಗೆ ಕೆಲವರು ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಝಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಬಿಡ್ಡಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಒಂಟಿ ಕೊಂಬಿನೊಂದಿಗೆ ಭೀಕರವಾಗಿ ಅರಚುತ್ತ, ಪಕ್ಕಾ ಕಾಂಡ ನಡೆಸುವ ಆ ಕರಗಿ ಹಡಗಿನವನು, ಒಂದು ಹಡಗಿನಿಂದ ಇನ್ನೊಂದು ಹಡಗಿಗೆ ಲೀಲಾಚಾಲವಾಗಿ ಹಾರಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಅವನ ಕೈಚಳಕ ಮೈಚಳಕಗಳಿಗೆ ಅವನಿಗೆ ಅವನೇ ಸಾಟಿಯಂತೆಕಂಡನು.

"ಓಹಾ ! ಎಷ್ಟು ವರ್ಷಗಳ ಮೇಲೆ ಕಂಡೆ ! ನೋಡಿದಿರಾ ! ಅವನೇ ಸಮುದ್ರಕೇತು ! ಕ್ರೂರಾತಿ ಕ್ರೂರನಾದ ಸಮುದ್ರಚೋರ ! ನನ್ನ ಕಡು ವೈರಿ ! ಈ ದಿನ ನನ್ನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದಾನೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬನೂ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಹೋಗಲು ಬಿಡಲಾರೆ !" ಎಂದನು ವಜ್ರ ಮುಖ್ಯ ಶಿವದತ್ತನೊಂದಿಗೆ.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಶಿವದತ್ತನೂ ಮಂದರದೇವನೂ ಒಬ್ಬರ ಮುಖವನ್ನೊಬ್ಬರು ನೋಡಿಕೊಂಡರು. ಆ ವಿಕೃತಾಕಾರದ ರಾಕ್ಷಸ ಸ್ವರೂಪನು ಸಮುದ್ರಕೇತನೊಂದು ತಿಳಿದ ಕೂಡಲೇ, ಈಗ ನಡೆಯುವ ಯುದ್ಧವು ಸಮುದ್ರಚೋರರ ಗುಂಪಿಗೂ, ಯಾರೋ ಸಮುದ್ರ ವರ್ತಕರ ಹಡಗಿಗೂ ನಡೆಯುವ ಯುದ್ಧವೆಂದು ಶಿವದತ್ತನು ಊಹಿಸಿಕೊಂಡನು. ಆ ನಿರ್ಭಾಗ್ಯ ವರ್ತಕನು ಯಾವ ಬೇಡದವನೋ, ಅವನನ್ನು ಇದಿರುನೋಡಿಕೊಂಡು ಯಾರಲ್ಲಿ ಇರುವರೋ, ಪಾಪ ಅನಿಸಿತು ಶಿವದತ್ತನಿಗೆ. ಈಗ ಏನು ಮಾಡುವುದೆಂದು ಅವನು ಆಲೋಚಿಸಿಕೊಂಡಿರುವಾಗ, ಚಿಕ್ಕ

ದೊಂದಿ ಬಟ್ಟೆಯೊಂದಿ ಉಳಿದ ಹಡಗುಗಳನ್ನು
ಬಟ್ಟು ನೇರಾಗಿ ತೀರದ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ ತಿರುಗಿ
ಗಂಡಚಿತ್ರ ದೊಳಗಿನಿಂದ ಪಾರಾಗಿ ಬರತೊಡಗಿತು.

ಶಿವದತ್ತನೂ ಮಂದರದೇವನೂ ಅದನ್ನು
ನೋಡಿ ಅಶ್ಚರ್ಯಗೊಳಿಸಿದರು. ಆ ಬಿಕ್ಕ ಬಟ್ಟತರಿ
ತೀರದ ಕಡೆಗೆ ಓಡುವುದನ್ನು ಹಡಗಿನಲ್ಲಿ ಹೋರಾಡು
ವವರಾರೂ ಗಮನಿಸಿದಂತೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಅವರು
ತಮ್ಮೊಳಗೆ ಕೂಗುತ್ತ ಕುರುತ್ತ ಹಡಗಿನಿಂದ
ಹಡಗಿಗೆ ಹಾರುತ್ತ ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ಕೊಲ್ಲುವುದ
ರಲ್ಲೇ ಕಣ್ಣಾಗಿದ್ದರು. ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವವರು
ಅದೃಷ್ಟಶಾಲಿಗಳಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದರು.

ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತು ಕಳೆಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸಮುದ್ರಕ್ಕೇತು
ಓಡಿಹೋಗುವ ತರಿಯನ್ನು ಗಮನಿಸಿ
"ಓ ಹೋಯ್!" ಎಂದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕೂಗಿ
"ಅದೋ! ಅವರು ಓಡಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.
ಈಜುತ್ತಾ ಓಡಿಹೋಗಿ ಆ ಬುಟ್ಟಿ ದೋಣಿಯನ್ನು
ಹಿಡೀರಿ, ಹಿಡೀರಿ! ನಮ್ಮ ಮುಖ್ಯ ಗುರಿ ಅದರಲ್ಲೇ
ಇದೆ!" ಎಂದು ಕೂಗಿದನು.

ಕೂಡಲೇ ಕೆಲವು ಗಳ್ಳರ ಗುಂಪಿನ ಕೆಲವರು
ಸಮುದ್ರಕ್ಕೆ ಹಾರಿ, ಗುಂಡಗಿನ ತರಿಯ ಕಡೆಗೆ
ಬೇಗವಾಗಿ ಸಾಗತೊಡಗಿದರು. ಅವರ ಹಿಂದೆ
ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರು ಹಾರಿ, ಈಜತೊಂಡು ಹೋಗುವ
ಕಳ್ಳರನ್ನು ತಮ್ಮ ಕತ್ತಿಯಿಂದ ಹೊಡೆಯುತ್ತ
ತಡೆಯತೊಡಗಿದರು. ಆ ದುರಂದ ಬಟ್ಟತರಿ
ನಿರಾತುಕವಾಗಿ ತೀರದ ಕಡೆಗೆ ಬರುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಿತು.

ಅದನ್ನು ಅಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡು ಈಜುವಿದ್ದ ಪಕ್ಷ
ಪ್ರತಿಪಕ್ಷಗಳೊಳಗೆ ಸಮುದ್ರ ಜಲದಲ್ಲಿ ಹೋರಾಟ
ನಡೆಯ ತೊಡಗಿದರು.

"ಅರರೆ! ಎಂತಹ ವಿಚಿತ್ರ ಯುದ್ಧವನ್ನು ನಾವು
ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ! ನೀರಿನಲ್ಲಿಯೇ ತೇಲಾಡಿಸುವ
ಸೋಲುಗಲಿಬವುಗಳ ಯುದ್ಧವನ್ನು ನಾನಂತೂ

ಈವರೆಗೂ ನೋಡಿಲ್ಲ! ಇವರಿಗೆ ನೆಲವೂ ಜಲವೂ
ಒಂದೇಯಾಗಿದೆ! ಎಂತಹ ಅದ್ಭುತ ಯುದ್ಧವಿದು!"
ಎಂದನು ಮಂದರದೇವ.

ಶಿವದತ್ತನು ನಿಜವೆಯಂತೆ ತಲೆಯಾಡಿಸಿದನು.
ಅವನು ಹೋರಾಡಿಕೊಂಡಿರುವ ಹಡಗುಗಳ
ಕಡೆಗೂ, ತೀರವನ್ನು ಸಮೀಪಿಸುತ್ತಿರುವ ಬಟ್ಟ
ತರಿಯ ಕಡೆಗೂ ನೋಡಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಅವರಡರ
ನಡುವೆ ಸಮುದ್ರ ಜಲದಲ್ಲಿ ಈಜುಗಾರರ ಭಯಂಕರ
ಸಮರ! ನೋಡ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಎರಡು ಪಕ್ಷದವರ
ಸಂಖ್ಯೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಲೂ ಇದ್ದಿತು.

ಕ್ರಮವಾಗಿ ಗುಂಡಗಿನ ತರಿ ತೀರವನ್ನು ಸಮೀಪ
ಿಸಿತು. ತೀರವು ಎದ್ದಾರು ಗಜ ದೂರದಲ್ಲಿರುವಾಗಲೇ
ಅದರೊಳಗಿದ್ದ ಇಬ್ಬರು ಸ್ತ್ರೀಯರು ನೀರಿಗೆ ಹಾರಿ
ಬಿದ್ದಿದ್ದು ಈಜಿ ಒದ್ದಾಡುತ್ತಾ ಅವಸರವಸರವಾಗಿ
ಹೇಗೋ ತೀರವನ್ನು ತಲಪಿದರು. ಹಿಂದೆಯೇ
ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಸಮುದ್ರಕ್ಕೇತನ ಭೀಕರ ಗರ್ಜನೆ!

ಅದರ ಹಿಂದೆ ಎರಡು ಪದಗಳು ತೀರದೇ ಭರದಿಂದ ಒರತೊಡಗಿದುವು. ಮುಳುಗಿ ಹೋಗಿ ತ್ರಿಸವ ಎರಡು ದೊಡ್ಡ ಮಡುಗಳಿಂದ ಎರಡು ವಿಧಾರವಾದ ಅರ್ತವಾದ ಬೇರೆ! ಅದರ ಕಡೆಗೆ ಯಾರ ಬಕ್ಷ್ಯವೂ ಇಲ್ಲ!

“ಮಂದರದೇವ ಪ್ರಭೂ! ಇನ್ನು ನಾವು ಹೊರ ಬೀಳಲೇಬೇಕು.” ಎಂದನು ಶಿವದತ್ತ. “ಅಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿದ ಒಡಕೂ ಇತ್ತಿರುವ ಸ್ಥಿತಿಯ ಯಾರು ಎಣೆಂಬ ವಿಚಾರ ಅಪ್ರಸ್ತುತ. ನಾವಿಗೆ ಆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಶರಯದ ಹೋದರೆ, ಒಡಕೂ ಅವನ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಬೀಳುವುದು ಒಡಕೂ ತೀರಕ್ಕೂ ಓಡಿ ಬಂದು ಆ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಎಳೆದೊಯ್ಯುವ ಹಾಗೇ ಇದೆ” ಎಂದನು ಪುನಃ ಶಿವದತ್ತ.

ಮಂದರದೇವನು ಹಿಂದಿರುಗಿ ಮೋಡಿದನು. “ಮಗ ಮಂದರ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಒಡಕೂ

ಕಾಣಿಸಿದ. “ಕಾಣಿಸಿದ ಸ್ಥಿತಿಯು ಕಾಣಿಸಿದ ದಿಲ್ಲಿವೇ? ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದನು?” ಎಂದು ಒಟ್ಟು ಸೈನಿಕನನ್ನು ಕೇಳಿದನು ಮಂದರದೇವ.

“ಅಯ್ಯೋ, ಅವರಿಬ್ಬರೂ ನಮ್ಮ ಭೋಜನ ಮೇಲೆ ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಅಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾರೆ” ಎಂದನು ಆ ಸೈನಿಕ.

“ಓಡಿಹೋಗಿ ಅವರನ್ನೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಾ!” ಎಂದು ಮಂದರದೇವನು ಆ ಸೈನಿಕನಿಗೆ ಅಚ್ಚೆ ಮಾಡಿದನು.

ಸೆಳೆದು ಮೊರವುಬ್ಬಿಗಿದ್ದಾ” ಶಿವದತ್ತನು ಅವನನ್ನು ತಡೆದು, “ಅಯ್ಯೋ, ಮಂದರದೇವ ಪ್ರಭೂ, ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಕೊಡಿದರೂ ಎಂಟು ಮಂದಿ ಗಿಂತ ಹುಟ್ಟುಗಾರದವು. ಸಮುದ್ರಕೊಳೆ ಗುಡ್ಡದ ಮಿತ್ರ, ಅರಣ್ಯಕ್ಕೆ ಕೂಡ ಹೆಚ್ಚು ಮಿತ್ರ ಒಡಿದಂತಹ ಮಿತ್ರರಾರೆ ಕಾವು ಅವರನ್ನು ಇದ್ದಿರಿದ ರಾಗಿ ಕೆಳದಿ ಎದು ಎವರಿತಕ್ಕೆ ಒಟ್ಟು ತಡೆ ಅದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಒಪಾಯ ಮಾಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು” ಎಂದನು ಶಿವದತ್ತ.

ಮಂದರದೇವನು ಕಣ್ಣು ಸಂಜ್ಞೆಯಿಂದ ಅದೇನೆಂದು ಕೇಳಿದನು.

“ನಾವು ಇಷ್ಟು ಕಡಿಮೆ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿರುವವ ರೊಂದು ಸಮುದ್ರಕೊಳೆಗೆ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಬಾರದು. ಅದು ತಿಳಿದುಬಿಟ್ಟರೆ ಒಳ್ಳೆ ಅಪಾಯವಿದೆ. ಗುಡ್ಡದ ಮಿತ್ರ ಮರಗಳ ಮರೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಒಂದು ಬಾಯಿಗೆ ಸುಪ್ರಕಾರ ಕೆಲಸವು ಮೊದಲಾದಂತೆ, ಅದೇ ಅದೇ ಸ್ವರಗಳಿಂದ ಕೂಗಿಕೊಂಡು ಅವರ ಮೇಲೆ ಧುಮುಕ ಬಿಡು. ಬಾಯಿಗೆ ಮುರಿದು ಹೋಗುವ ಕೂಗಿ ಕೊಂಡು ಕಳ್ಳರ ಹಿಂದಿನ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಅರಚಬೇಕು. ಒಂದು ಕೂಗಿದ ಮೇಲೆ ನಮ್ಮ ಹಾಗೆ ಕೂಗಿ ಅವರ ಮೇಲೆ ಬೀಳಬೇಕು” ಎಂದನು ಶಿವದತ್ತ. ಈ ಉಪಾಯಕ್ಕೆ ಮಂದರದೇವನು ಒಪ್ಪಿದನು.

ಉಳಿದ ಪದಾರ್ಥ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದವರಿಗೂ ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಹೇಳಿ, ಅವರೊಂದಿಗೆ ಕಳ್ಳರ ಗುಹೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದು ಬೀಳಿ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಆ ಕೈಕೆತ್ತರಿಗೆ ಅಪ್ಪಾಟಸರಾಯನು, ಈ ಉಪಾಯವಂತೆ ಅವರಲ್ಲಿ ತಕ್ಕ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಅಡಗಿ ಕುಳಿತು ಮೊಂಡ ತೊಡಗಿವರು.

ಕ್ರಮವಾಗಿ ಸಮುದ್ರಕೀತನ ಹಡಗುಗಳೆರಡೂ ತೀರದ ಎತ್ತಿರ ಬಂದುವು. ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಹಾವಳಿಯನ್ನು ಸವ್ಯಗಾಯನು, ಎರಡು ಹಡಗುಗಳ ಮುಳುಗಿಹೋದುದರಿಂದ, ಉಳಿದ ಎರಡು ಹಡಗುಗಳನ್ನೂ ಸಮುದ್ರಕೀತನ ಕಡೆಯವರು ಪಡೆದಿಹಿಡಿದು. ಅವರೂ ತೀರದ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಟರು.

ಆವರಿಗೆ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನೀರಿನ ಮೇಲೆ ಹೋರಾಡುವವರು ಕಾಣುತ್ತಲೇ ತಮ್ಮ ಕಡೆಯವರನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಕೆಗೆ ಎಳೆಯುತ್ತ, ಶತ್ರುಗಳೆನಿಸಿದವರನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಆರಂಭಿಸಿದರು.

ಶಿವದತ್ತನು ಆ ಭಯಂಕರ ದೃಶ್ಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಒಂದುಸಾರಿ ನೋಡಿ, "ಮಂದರದೇವ ಪ್ರಭಾ! ಆ ಸಮುದ್ರಚೋರರು ಇದಿರಾಳಿಗಳೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಮರಮರದ ಕೆತ್ತಿತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಇನ್ನು ಆ ಮೃದುರ ರಕ್ತಕಯ ಭಾರವನ್ನು ನಾವು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ್ದೇ ಸರಿ. ಅವರು ಓಡಿದ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಇವರೂ ಹೋಗಿದಂತೆ ಕಡೆಯವರೂ ಬರುತ್ತಾ ಏನುಮಾಡುತ್ತಾರೆ" ಎಂದು, ಮಂದರದೇವನು ಆ ಭಯಂಕರ ದೃಶ್ಯವನ್ನು ಒಂದುಸಾರಿ ನೋಡಿ ತಲೆಗೂಡಿಸಿ, "ಸರಿ, ನಾವು ಸಮ್ಮ ಕೆಲಸ ನೋಡುವ!" ಎಂದು ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿರುವ ವಜ್ರಮುಖ್ಯನನ್ನು ನೋಡಿ, "ಅರರೆ! ವಜ್ರಮುಖ್ಯ ನೀಡಾಯುಧವಾಗಿದ್ದಾನೆ, ಅಂಟಿಕೊಂಡು ಕತ್ತಿ ಕೊಡಬೇಕಲ್ಲ! ದಿನು ಮಾಡೋಣ" ಎಂದು ಆತ್ಮಿಕ್ತ ನೋಡಿದನು.

ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ವಜ್ರಮುಖ್ಯ ನಕ್ಕು, "ಅಯ್ಯಾ, ಆ ಚಿಂತೆ ಬಿಡಿ. ನನಗೆ ಬೇಕಾದ ಕತ್ತಿ, ವಜ್ರಮುಖ್ಯ ನೀಡಾಯುಧ ತ್ರೇವಿ ಆ ಸಮುದ್ರಕೀತನನ್ನು ನನ್ನ ಕೈಯಿಂದಲೇ ಕೊಲ್ಲಬೇಕೆಂದು ಒಪ್ಪು ದಿನಗಳ ಅತೆ. ಈದಿನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದಾನೆ, ಕತ್ತಿ ಬಿಗುವ ವರೆಗೆ ನನ್ನ ಮುಷ್ಟಿಗಳೂ ಉಗುರುಗಳೂ ಸಾಕು" ಎಂದನು.

ಎಲ್ಲರೂ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟರು. ವಜ್ರಮುಖ್ಯಗೆ ಆ ಪ್ರಾಣವೆಲ್ಲಾ ಬೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಅದುದರಿಂದ ಅವನೇ ಮುಂದೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು. ತೀರವನ್ನು ಸೇರಿದ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಬ್ಬರೂ ಒಂದುಸಾರಿ ಸಮುದ್ರದ ಕಡೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಇನ್ನೂ ಈಚೆ ಭನ್ನು ಹಿಡಿದ ಸಮುದ್ರಕೀತನನ್ನು ನೋಡಿ ಭಯಂಕಂಠರಾಗಿ, ಮರಗಳ ಗುಂಬಿನ ಕಡೆಗೆ ಬೇಗಬೇಗನೆ ಓಡಿದರು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸಮುದ್ರಕೀತನ ಹಡಗುಗಳೆರಡೂ ತೀರದಲ್ಲಿ ಲಿಂಗರು ಹಾಕುವುದೂ, ಸಮುದ್ರಕೀತನು

ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಝಳಬಿಸಿಕೊಂಡು "ಜೈ ಕಾಲಕೆಯಾ" ಎಂದು ಕೂಗಿ ನೀರಿಗೆ ಹಾರಿ, ಹಿಂದಿರುಗಿ ತನ್ನ ಅನುಚರರನ್ನು ನೋಡಿ, "ಸ್ವಯಂಪ್ರಭೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಒಂದು ಕೂದಲೂ ಕೊಡಲಾರದು. ಆ ಮುದುಕಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕತ್ತಿಗೆ ಬಲಿಕೊಟ್ಟು ಬಿಡಿ! ಅವರು ಯಾವ ಕಡೆಗೆ ಓಡಿದರೆಂದು ಗಮನಿಸಿದಿರವೈ?" ಎಂದು ಕೂಗಿ ಅಚ್ಚೆಮಾಡಿದನು.

ಅವರಲ್ಲ ಇನ್ನೂ ನೀರಿನಲ್ಲೇ ತೀರದ ಕಡೆಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ, ಸಮುದ್ರ ತೀರದ ಮಾತಿಗೆ ಕಿವಿ ಕೊಡದೆ ಮುಂದುವರಿದರು. ಎಲ್ಲರೂ ಒಬ್ಬಳು ಶ್ರಮಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಹಾಗೆ ಈಜಿಯೂ ನಡೆದು ಒಂದು ಸಮುದ್ರ ತೀರು ತೊರ ಸೇರಿದನು. ಅವನ ಹಿಂದೆ ಇಬ್ಬತ್ತು ಮಂದಿ ಕೆಡಲ್ಗಲ್ಲರೂ ತೀರವನ್ನು ತಲಪಿದರು. ಎಲ್ಲರೂ ಆ ಸ್ತ್ರೀಯರು ಓಡಿಹೋದ ಮರಗಳ ಗುಂಪಿನ ಕಡೆಗೆ ಸಮಮಾದದ ಓಡಿದರು.

"ತ್ವರೆಮಾಡಿ! ಅವರು ಮರಗಳ ಗುಂಪಿನೊಳಗೆ ಸೇರುತ್ತಾರೆ. ಮರಗಳನ್ನು ಕತ್ತಿಗೆ ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದೇ ಬಾರಿಗೆ ಕೂಗಿ ಅವರ ಮೇಲೆ ಹಾರೋಣ, ವಿಜಯವೋ ವೀರಸ್ವರ್ಗವೋ! ಎಂದನು ಶಿವದತ್ತ.

"ಮರಗಳದೇವಿಯ ಕರುಣೆ!" ಎಂದು ಮೊದಲನೆಯ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಮರಕ್ಕೆ ಹೊಕ್ಕಿದ್ದ ಮೂಡಿದನು.

ಒಮ್ಮೆ ತನ್ನ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಮರಕ್ಕೆ ಹೊಕ್ಕು ಅವರ ಅಪ್ಪಣ್ಣನಿಗೆ ಹೋದಳು. ಆ ಸ್ತ್ರೀಯರಿದ್ದಾರೋ ಎಂದು ನೋಡಿದರು. ಅವರ ಸುಳಿವು ಕಾಣಲೇ ಇಲ್ಲ. "ಆ ಸ್ತ್ರೀಯರು ಇನ್ನೂ ಒಳಭಾಗಕ್ಕೆ ಹೋಗಿರಬಹುದು" ಎಂದನು ಮಂದರಜೀವ.

ಶಿವದತ್ತನು ತಲೆಯಾಡಿಸಿ, "ಒಂದುಸಾರಿ ಆ ಮರವು ಕತ್ತಿಗೆ ಒಡೆದರೆ ಅದೇ ಕತ್ತಿಗೆ ಆ ಸ್ತ್ರೀಯರು ಸೇರುತ್ತಾರೆ. ಕತ್ತಿಗೆ ಕತ್ತಿಗೆ"

... ಕೆಳಗೆ ಬಾಗಿತ್ತು ಒಂದು ಕೋವೆಯ ಮೇಲೆ
... ಹಾಗೆ ಮಲಗಿದ್ದನು.

... ಕೇತು ಆ ಮರದ ಕೆಳಭಾಗಕ್ಕೆ ಬಂದದ್ದೇ
... ವಜ್ರಮುಕ್ತು "ಜೈ ಕಾಲಕೇಯಾ" ಎಂದು
ಕೂಗಿ ವಜ್ರಕೇತನ ಮುಂದೆ ಹಾರಿದನು.

ಅದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ "ಜೈ ಮರಾಳೇ!"
ಎನ್ನುತ್ತ ಶಿವದತ್ತ ಮಂದರದೇವಾದಿಗಳೂ
ಒಮ್ಮೆಗೆ ಮರಗಳಾಚೆಯಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದು
ಸಮುದ್ರಕೇತನ ಮೇಲೆ ಲಂಘಿಸಿದರು.

ಆ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಈ ಹೊಸ ಆಶ್ರಮದಿಂದ ಬೆಕ್ಕನ
ಬೆಂಗಳೂರು ಸಮುದ್ರಕೇತನ ಮರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಏರಿ
ಮಾಗಿ ಗರ್ಜಿಸಿದನು. ಅಪ್ಪರೊಳಗೆ ವಜ್ರಮುಕ್ತು
ಕೇತನು ಬಂದನು. ಕೆತ್ತಮು ಬಂದನು.

ಸಿಂಹದ ಹಾಗೆ ಇಬ್ಬರು ಮೂವರನ್ನು ಕಡಿದು
ಬಿಟ್ಟನು. ಕೇತನ ಮರಕ್ಕೆ ಮೇಲೆ.

"ಹೆದರಬೇಡಿ! ಓದಬೇಡಿ!" ಎಂದು ಸಮುದ್ರ
ಕೇತನು ತನ್ನ ಅನುಚರರಿಗೆ ಧೈರ್ಯ ಹೇಳಿ
ಕಾಲಕೇಯನ ಜಯಾಘರದೊಂದಿಗೆ ಶಿವದತ್ತನ
ಮೇಲೆ ಕೈ ಚಳಿಸಿ ಕೋರಿಸಿದನು. ಈ ಹೊಸ
ಗಂಡಾಂತಕ್ಕೆ ಹೆದರಿತ ಅವನ ಅನುಚರರು
ಕೇತನ ಸಮುದ್ರದ ಕಡೆಗೆ ಓಡಿ ಹೋದರು.
ಮರಗಳ ಗುಂಪಿನೊಳಗೆ ಒಡಕಮಂದಿ ಹೊಸ
ಶತ್ರುಗಳು ಇರಬಹುದೆಂದು ಅವರಿಗೆ ಭಯ!

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆಯಿಂದ ಮೂವರು
ಸೈನ್ಯದ ಘೇರವಾಗಿ ಗಿಡ್ಡ ಕೇರ ಕಡೆಗೆ ಓಡಿ
ಬಂದರು.

ಅವರ ಸಮುದ್ರಕೇತನು ಮಾತ್ರ ಹೆದರಲಿಲ್ಲ.
ಶಿವದತ್ತನೊಂದಿಗೆ ತನ್ನ ಮಹಾಕೃಪಾದಿಂದ
ಹೊಡೆದಾಡುತ್ತಾ ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು
ಕೊಡಗಿದನು. ಆಗಾಗ ಹಿಂದಿರುಗಿ ನೋಡುತ್ತ

“ಹಿಡದಿರೋ ! ಶತ್ರುಗಳು ನಾಲ್ಕಾರು ಮಂದಿ
ಯುಷ್ಟೇ ! ಒಮ್ಮೆಗೇ ಮುಂದೆ ಬರು
ಹೊಡೆಯಿರಿ” ಎಂದು ಕೂಗಿ ಕೂಗಿ
ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದನು.

ಆಮ್ನ ಒಡೆಯನ ಕೂಗು ಕೇಳಿ ಧೈರ್ಯಗೊಂಡು
ಕಳ್ಳರು ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದು ಶಿವದತ್ತಾದಿಗಳ ಮೇಲೆ
ಮತ್ತೆ ಬಿಡರು.

ಹಾಲ್ಕು ನಿಮಿಷಗಳವರೆಗೆಷ್ಟೆ ಸರಿಸಮನಾದ
ಕಾದಾಟ ನಡೆಯಿತು. ವಜ್ರಮುಖಿಯನ್ನು ಪಾಲ್ಕೈದು
ಮಂದಿ ಕಳ್ಳರು ಮುತ್ತಿಕೊಂಡರು. ಅದಕ್ಕೆ ಅವನು
ಎಲ್ಲರ ಕತ್ತಿಗಳನ್ನೂ ತಟ್ಟಿ ದೂಡಿ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ,
ತ್ಯಕ್ತೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಮಿಂಚಿನ ಮೇಗದಿಂದ
ಶಿರುಗಿಸುತ್ತ ಅವರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರನ್ನು ಗಾಯಪಡಿಸಿ
ಕಡವಿದನು.

ಒಬ್ಬನು ಗಾಯಗೊಂಡು ಸಾಯುವಹಾಗೆ
ಕೂಗಿ ಬಿದ್ದ ಕೂದಲೇ. ಆ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಬ್ಬ
ಕಳ್ಳನು ತಯಾರಾಗಿಯುಕ್ತಿದ್ದನು.

ಇಂತಹ ಹೋರಾಟವು ಬಹಳಹೊತ್ತು ನಾಗ
ಪಾರದೇವು ಶಿವದತ್ತನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ
ಆ ಸ್ತ್ರೀಯರು ನಿರಪಾಯವಾಗಿ ದೂರ ಹೋಗಿರ
ಬಹುದು. ಸಮುದ್ರಕೇತು ಪಾರುವದಲ್ಲಿ ಶಿವದತ್ತನ
ಗಿಂತ ಚಿಕ್ಕವನು. ಅವನ - ಹಡಗಿನಿಂದ ಇನ್ನೂ

ಹಲವರು ಬರುವುದು ನಿಜ. ಆಮೇಲೆ ಅವರಲ್ಲಿ
ರೊಂದಿಗೆ ತಮ್ಮಿಂದ ಹೋರಾಡುವುದು ಸಾಧ್ಯ
ವಾಗದು. ತಾವೆಲ್ಲರೂ ಅನ್ಯಾಯದ ಸಾವಿಗೆ
ಗುರಿಯಾಗುವುದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಅರ್ಥವೂ ಇಲ್ಲ.
ಅದುದರಿಂದ ಈ ದುಷ್ಕರ ಬೋಳಿಯಿಂದ
ಪಲಾಯನ ಮಾಡುವುದೇ ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು ಶಿವ
ದತ್ತನು ನಿರ್ಣಯಿಸಿದನು. ಆ ಅನಾಥ ಸ್ತ್ರೀಯರನ್ನು
ಕಾಪಾಡುವ ಆಶದ್ವಾರ್ಥವ್ಯಕ್ತವೇ ಉದ್ಧಾಶ ಸಿದ್ಧಿಸಿ
ತಂದೇ ಸಂಚೋದನೆವೆಂದುಕೊಂಡು ಶಿವದತ್ತನು
“ಜೈ ಮದಾಳೇ !” ಎಂದು ಒಂದು ದೊಡ್ಡ
ಕೂಗುಹಾಕಿ. ಸಮುದ್ರಕೇತನ ಚೂಕದ
ಮೇಲೊಂದು ಬಲವಾಗಿ ಬಿದ್ದನು. ಸಮುದ್ರಕೇತನು
ಈ ವೆಚ್ಚಿಗೆ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದು ಮತ್ತೆ ಎಳುವುದ
ಕೂಳಿಗೆ ಶಿವದತ್ತನು ತ್ಯಾವರಿಗೆ ಕೈಚ್ಚಿ ಮೂಡಿ.
ಮರಗಳ ಗುಂಪಿನೊಳಗೆ ಓಡಿದನು.

ಅವನ ಸೂಚನೆಯನ್ನರಿತು, ಮಂದರದೇವನೂ
ಸೈನಿಕರೂ ಹಿಂದಡಿ ತೆಗೆದರು. ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚಿ
ಬಿಡಿಸುವುದರೊಳಗೆ ಶಿವದತ್ತ, ಮಂದರದೇವ
ಮೊದಲಾದವರು ಮರಗಳ ಗುಂಪಿನೊಳಗೆ ತೂರಿ
ಮಾಯವಾದರು. ಸಮುದ್ರ, ಚೋರನಿಗೆ ಇದೊಂದು
ಇದಿರನೋಡದ ಆಘಾತವಾದುದರಿಂದ ಬೆಕ್ಕನ
ಗೊಂಡು ಏತುಬಿಟ್ಟನು. (ಇನ್ನೂ ಇದೆ)

ಕೀಳಿದನು.

ಫಕ್ರನೇ ಬಂದ ಸಮಸ್ಯೆಯಾಯಿತು.

ಪ್ರತಾಪನಿಗೆ ಮಂತ್ರಿಯ ಪೇರೆ ತುಂಬಾ ಭಕ್ತಿ.

ತಪ್ಪಿಸಿ ಬಹುಮಾರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ.

ದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ. ಯಾವುದೋ ಮಂತ್ರಿಯ ಸ್ವಾ
ಸಾಧನೆಯೇ ಇರಬೇಕೆಂದು ಅವನಿಗೆ ತೋರಿತು.

ಮಂತ್ರಿಯವನು ?

ಹೀಗೆ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲದೆಯೇ ಪ್ರತಾಪನು ರಾಜನಿಗೆ

ಹಿಂದೆಯೂ ಹತ್ತು ಹತ್ತು ಮಂದಿ ಕುದುರೆರಾಹು
ತರು ಅಯುಧಧಾರಿಗಳಾಗಿ ಸಾಗುತ್ತಿದ್ದರು.

ಶಿಷ್ಯನಾದ ಚೆನ್ನಯನೊಂದಿಗೆ ಏನೋ

ಕೊಂಡಿದ್ದ ಸಹಜಾನಂದರನ್ನು ಪ್ರತಾಪನು

ನೋಡಿದನು. ಬ್ರಹ್ಮತೇಜಸ್ಸು ಚಿಮ್ಮಿಕೊಂಡಿರುವ

ಅವರ ರೂಪವನ್ನೂ, ಪ್ರಕಾಶಮಾದ ಅಶ್ವಮ

ವಾತಾವರಣವನ್ನೂ ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ,

ಒಂದು ಒಗೆಯ ವೈರಾಗ್ಯಭಾವವು ತಲೆಯೆತ್ತಿಕು ಕೂಡಲೇ ಪ್ರತಾಪನು ರಥದಿಂದ ಇಳಿದು ಆಶ್ರಮದ ಕಡೆಗೆ ನಡೆದನು. ದೂರದಿಂದಲೇ ಅವನನ್ನು ನೋಡಿದ ಸಹಜಾನಂದರು ಶಿಷ್ಯನೊಂದಿಗೆ ಅವನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದರು.

ಪ್ರತಾಪನು ಸಹಜಾನಂದಸ್ವಾಮಿಗೆ ಕಿವಿ ಹಿಡಿದು ಮೊದಲಿ. "ನನ್ನ ವಸನರು ಪ್ರತಾಪ ಸತ್ಯರಾಜನಾದ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರೊಂದಿಗಿನ ಬಿರುತ್ತಾ ಇದ್ದರೆ ಮದಾರಾಬರು ನನ್ನನ್ನು ಕಾಣಲು ಸಿದ್ಧರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಆ ಕಡೆಯಿಂದ ನನ್ನ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ತಮ್ಮ ವರ್ತನೆಯಾದ್ದು. ನನ್ನ ಆದ್ಯಷ್ಟವೇ ಸರಿ. ಈ ಆಶ್ರಮದಾದ್ದು. ಇದನ್ನು ಪ್ರಸಾಂತ ಸನ್ನಿವೇಶ ಮಾಡ್ತು. ಇದನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುವಂತಿರುವ ತಮ್ಮ ದಿವ್ಯ ಸ್ವಾಧ್ಯಾಯವನ್ನು ನೋಡಿದ ಮೇಲೆ, ಈ ಪದವಿಯನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಬೇಕೆಂದು ನನಗೆ ಕಾಣುವ

ದಿವ್ಯ ಸ್ವಾಮಿ ತಾವು ಅಂಜಿಕೊಂಡರೆ ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನಾಗಿ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದು ಬಿಡಬೇಕೆಂದು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯನಾಗಿರುವ ತನ್ನ ಯೋಗ್ಯತೆ ನಾನಿದೆಯೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ ಅವುಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೇ" ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದನು.

ಸಹಜಾನಂದಸ್ವಾಮಿ ಕೆಲವು ಕ್ಷಣ ಪ್ರತಾಪನನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸುವಂತೆ ನೋಡಿ, ಆ ಮೇಲೆ ಕೋಪಮಿಶ್ರಿತ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ, "ನನ್ನನ್ನು ಯಾರೊಂದು ತಿಳಿದಿ? ನಾನು ಸರ್ವಸಂಗಪರಿತ್ಯಾಗಿಯಾದ ಸ್ವಾಮಿಯಲ್ಲ. ಕೋಕ ವ್ಯವಹಾರಗಳ ಮೇಲೆ ಆಸಕ್ತಿ ಇಟ್ಟು, ವ್ಯಾಯ ಅನ್ಯಾಯ, ಧರ್ಮ ಅಧರ್ಮಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಬೋಧಿಸುವ ಚರ್ಚಿಸುವ ಶಾಸ್ತ್ರಿಕನು ನಾನು. ನನ್ನನ್ನು ಕುರಿತು ನನಗೆ ಎಲ್ಲವೂ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಇಷ್ಟು ಚಿಕ್ಕ ಮಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ವೈರಾಗ್ಯ ಭಾವನೆ ಎರಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅದು ಕಷ್ಟ ಕೂಡಾ. ಇದು ಸ್ವಲ್ಪಾನ ವೈರಾಗ್ಯದಂತೆ ಕ್ಷಣಿಕವಾದುದು. ನೀನು ಇಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಶಿಷ್ಯನಾಗಿರಲು ತಕ್ಕವನೇ ಅಲ್ಲ" ಎಂದರು.

ಪ್ರತಾಪನು ಕಲೆತಗ್ಗಿಸಿ ಅವರಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ, ಮತ್ತೆಗೂ ಮುಂದುವರಿದು ರಥದಾಸ್ಯ ಎರಿ ಮುಂದೆ ಹೋದನು.

ಸ್ವಾಮಿ ಮೊತ್ತಮೊದಲ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ದುರ್ಜಯನು ಆಶ್ರಮದ ಬಳಿಗೆ ಬಂದನು ಅವನ ಹಿಂದಿ ನಿಂದ ಕೆಲವು ಕುಂದಿ ಅನುಚರರೂ ಇದ್ದರು. ಆಶ್ರಮದ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ದುರ್ಜಯನು ಪಲ್ಲಕಿಯಿಂದ ಇಳಿದು, ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ ಸಹಜಾನಂದರಗೆ ಪಾದಾರ್ಪಣೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ, "ಸ್ವಾಮಿ, ಈ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಯಲ್ಲಿ ತಮಗೆ ಸಮಾಚಾರವಾಗಿರುತ್ತದೆಂದು ಅಲ್ಲರವರ ತಿಳಿಸಿದಲ್ಲಿ, ಚಂದ್ರಶೇಖರ ಮುಖವ ಪಟ್ಟು ಕಟ್ಟಿರುವ ಕಿರಿಸದಾಳುಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸುವ ತಾವು ಅವೆಲ್ಲಾ ಬೇಡಬೇಡಿರಿಂತೆ. ಅದೇಕೆಂದು

ಗೊತ್ತಾಗಿಲ್ಲ. ತುಂಬಾ ಇಷ್ಟೊಂದು ಸದ್ಯಾ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಕೂಡಾ ನಾನು ಅರ್ಹನಾಗಿಲ್ಲವೇ ? " ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಸಹಜಾನಂದರು ಮಂದಹಾಸದಿಂದ, " ನೀನು ಸೇವೆಯ ಮಾಡು ಹಾಗಿರಲಿ. ಚಂದ್ರಕಾಂತನಿಗೆ ಮಂಡವೂ, ಬಟ್ಟೆ ಒಡ್ಡುಗಳೂ, ನನ್ನಂತಹ ಪಂಡಿತರಿಗೆ ಬದ್ಧ ವೈರವೆಂಬ ಸಂಗತಿ ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದರೆ ಸೂಕ್ತವೆಂದು ನನಗೆ ಸೇವೆ ಮಾಡುವುದೇ ನಿಜವಾದ ಇನ್ನ ಉತ್ತರವೆಂದಾದರೆ ನೀನು ಇನ್ನ ಅರಸುವಷ್ಟೆ ಏಕೆ ಇನ್ನ ಬಿಡುವಾರನು " ಎಂದು ಕೇಳಿದರು.

ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯಿಂದ ದುರ್ಜಯನು ಬೆಚ್ಚಿರಬಿದ್ದು, " ಗುರುಜೇವಾ, ನಾನು ನಗರದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ವ್ಯವಹಾರಗಳಲ್ಲಿ, ಹ್ಯಾರಗಳಲ್ಲಿ ತೆರಳಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ ಆದರೂ ತಮ್ಮನ್ನು ಸಮಾಧ್ಯಾಪಿಸಿಕೊಂಡು ಇದ್ದೇನೆ ಪೊರಗಿದ್ದು ಮಾಡುವುದೇ ತಮ್ಮ ಸೇವೆ ಎಂದು ಕೊಂಡಿರಬೇಕೆ ಹಾಗಿರುವಾಗ ಅರಸುವಷ್ಟೆ ಪ್ರಶ್ನಿಸುವವರೇ ಆಗಿತ್ತು ನನಗೇನೂ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ " ಎಂದನು.

ಈ ಉತ್ತರವನ್ನು ಕೇಳಿ ಸಹಜಾನಂದಸ್ವಾಮಿ ಕೋಪದಿಂದ, " ದುರ್ಜಯನಾ ! ನೀನು ನನ್ನ ಅತ್ಯದಕ್ಕೆ, ಎಂದು ಇದ್ದುಬಿಡುವಂತೆ ಎಷ್ಟೋಸಾರಿ ನಿನ್ನ ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಒಳ್ಳೆಯದರಲ್ಲಿ ಮುಳುಗುವುದಕ್ಕಾದರೆ " ಎಂದನು. ಆದರೂ ಏಕೋ ನೀನು ಸಂದೇಹಪಡುತ್ತಾ ಇರುವೆ. ಇದರಿಂದ ನಿನ್ನಗೆ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಹಿಂಸೆ ಹುಟ್ಟಿದಾಗ ಗುರುಭಾವವಿರುವೆಂದು ಸ್ವಪ್ನವಾಗಿತ್ತು ಒಮ್ಮೆ ಸ್ವಕಾರ್ಥವೆ ಆಲಿಸುವವರು ಮೇಲೆ ಭಕ್ತಿಗೊರವವನ್ನು ನಟಿಸುವೆಯೆಂದು ನುಡುತ್ತಾನೆ. ಕಡೇ ವಸ್ತು ಕೇವಲ ಅರುಣೋದಯವೂ ನೀನು ನನ್ನ ಅತ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಏಕೆ ಇರುವೆ " ಎಂದನು.

"ಮಮತೆಗೂ ಸಹಜಾನಂದಸ್ವಾಮಿ ದುರ್ಜಯನನ್ನು ಇಷ್ಟು ಒತ್ತಾಯಮಾಡಿ ಕೊಲ್ಲಲಿಕ್ಕೆ ತನ್ನ ಕಿಕ್ಕಿಗೊಳವರ ಮುಂದೆ ಅವರು ಒಳಿ ಮೇಳದಾಗ ದುರ್ಜಯನು ಹೆದರಿ ನಡುಗುತ್ತ, " ನಾನು ಅರಸುವವನು ಮಾಡಲಿ ಬೇಕೆಂದು ತನ್ನ ಇಷ್ಟ ಗಟ್ಟಿ ಮಾಡಿ ಬಿಟ್ಟುಹೋದವರಾದರೆ, ಈ ಕ್ಷಣದಿಂದ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದು ಬಿಡುತ್ತೇನೆ " ಎಂದು ತನ್ನ ಅಧಿಕಾರದ ಮೆಚ್ಚುಮಾಡಿ, ಬಿಟ್ಟವಲ್ಲವನ್ನೂ ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳುವನು.

ಸಹಜಾನಂದಸ್ವಾಮಿ ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ತಲೆಮಾಡಿದರು. ಆದರೆ ಅವರ ಪುಧಾನ ಶಿಷ್ಯ ಚಿನ್ನಯನಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಅದೇನೂ ಹಿಡಿದಂತೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಗುರುವಿಗೆ ವಿಷಾದಕೂ ಮೆಚ್ಚುಕಾಂಕ್ಷೆ ಬಂತು ಎಂಬ ಅನುಮಾನದಿಂದ ಗುರುವಿನ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಅವನು ನೋಡಿ ಸಹಜಾನಂದನು ಸುಮ್ಮನಿರುವಂತೆ ಅವನಿಗೆ ಕೈಬಿಟ್ಟು ಮಾಡಿದನು.

ಬೇತಾಳವು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕಚೆಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ, “ರಾಜಾ, ಸಹಜಾನಂದರನ್ನು ಕುರಿತು ಚಿನ್ಮಯನಿಗೆ ಬಂದ ಅನುಮಾನವೇ ನನಗೂ ಬರುತ್ತದೆ. ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ರುಕ್ಮೀನಂದರು ತಾನಾಗಿ ಕೇಳಿದ ಪ್ರಶ್ನಾಕೂಟ ಅದಕ್ಕೆ ಅನರ್ಹನೊಂದು ಕೋಪದಿಂದ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳಿಕಳುಹಿಸಿ ಕೊಟ್ಟು, ರಾಜಗಿರಿ ನಗರದಲ್ಲಿ ಮಹಾ ದುಷ್ಟ ನೊಂದು ಹೆಸರು ಪಡೆದ ದುರ್ಜಯನನ್ನು ಆಶ್ರಮ ದಲ್ಲಿರುವಂತೆ ಒತ್ತಾಯಿಸುವುದೆಂದರೆ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ಲ್ಲವೇ? ಸಹಜಾನಂದರ ಈ ವಿಚಿತ್ರ ಪ್ರವರ್ತನೆಗೆ ಕಾರಣವೇನು? ಈ ಸಂದೇಹಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಸಮಾಧಾನ ತಿಳಿದಿದೂ ಹೇಳದೆಹೋದರೆ ನನ್ನ ತಲೆ ಒಡೆದು ಪ್ಪಡಿ ಪ್ಪಡಿಯಾಗಿ ಚಿದರಿಹೋಗುವುದು ನಿಜ!” ಎಂದಿತು.

ಅದಕ್ಕೆ ತ್ರಿವಿಕ್ರಮನು ಹೀಗೆಂದನು : “ಸಹಜಾ ನಂದರ ಪ್ರವರ್ತನೆಯಲ್ಲಿ ವಿಚಿತ್ರವೂ ಇಲ್ಲ, ಆಶ್ಚರ್ಯವೂ ಇಲ್ಲ. ಅವರು ಪಂಡಿತರಾಗಿ, ತತ್ವವೇತ್ರ ರಾಗಿ, ಸಮಾಜದ ಉದ್ಧಾರದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಬಾಧ್ಯತೆಯನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಿಕೊಂಡಿರುವವರು. ರಾಜಾ ನಂದಿ ಕೇಶ್ವರನು ಅರಾಜಕ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬಂದಿರುವ ರಾಜ ಗಿರಿಯ ಪರಿಪಾಲಕನಾಗಿ ಪ್ರಶಾಪನನ್ನು ಕಳುಹಿ ಸಿರುವನೆಂದು ತಿಳಿದಕೊಡಲೇ, ಆ ಯುವಕನು ಆ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಮರ್ಥನಾದವನಾದ್ದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ

ಗೊತ್ತಾಗಿವೆ. ಅಂಥವರ ಸ್ಥಾನ ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲ ಜನಸಮುದಾಯದ ಮಧ್ಯಲ್ಲಿಯೇ ಇನ್ನು ದುರ್ಜ ಯನ ಸಂಗತಿ ಹಾಗಲ್ಲ. ನಗರದ ಅರಾಜಕ ಸ್ಥಿತಿಗಲ್ಲಾ ಇವನೇ ಕಾರಣವಾದ್ದರಿಂದ ತಾನು ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ ಬಂಧುವೆಂಬ ಗರ್ವ ಬೇರೆ ಅವನಲ್ಲಿದೆ. ಅಂಥವ ನನ್ನು ಕೆಲವು ತಿಂಗಳು ತನ್ನ ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿಟ್ಟು ಕೊಂಡರೆ ಆಗಾಗ್ಗೆ ‘ಅಕ್ಕಾ’ ಎಂಬ ಕೀರ್ತಿ ಕನ್ನು ಕುಣಿಯಾಗಿ ತಿಕ್ಕಿಸುವ ಅವಕಾಶ ಒದಗುತ್ತದೆ. ಆಮೇಲೆ ದುರ್ಜಯನು ಆಶ್ರಮದಿಂದ ಹೊರಹೋ ಅನುಚರರನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಜಹಾಂಗಿಯಾಗು ತ್ತಾನೆ. ಆಗ ಅವನನ್ನು ಹತ್ತೋಟಿಯಲ್ಲಿರಿಸಲು ಪ್ರಶಾಪಾಂಕುಷವುಗೆ ಸುಲಭ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಆಶ್ರಮವಾಸದಿಂದ ದುರ್ಜಯನು ಬಲಿಯ ವನಾಗಿ ಪರಿವರ್ತನೆಯಾಗಲಿ ಎಂಬುದು ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ‘ಅಲೋಚನೆ ಮಾಡಿಯೇ ಸಹಜಾನಂದಸ್ವಾಮಿ ದುರ್ಜಯನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನ ಪ್ರವರ್ತನೆಗೊಳಿಸಿ ಸಿದ್ಧಾರೆ. ಅವರ ಉದ್ದೇಶ ಶಿಕ್ಷಿಸುವುದಲ್ಲ; ತಿದ್ದಿ ಸರಿ ಪುಡಿಸುವುದೇ”.

ರಾಜನಿಗೆ ಈ ವಿಧವಾಗಿ ಮನೋಭಂಗವಾದ ಕೂಡಲೇ ಬೇತಾಳವು ಅವನ ಪೆಗಲಿನಿಂದ ಶವ ಕಮೇತವಾಗಿ ಪಾರಿಹೋಗಿ ಎಂಟನಂತೆ ಮರದ ಕೊಂಬೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ನೇತಾಡಿತು.

ಜ್ಞಾನಿ-ಅಜ್ಞಾನಿ

ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಶಶಾಂಕ ನಗರದ ಸಾರೋತನವಿರು ನ ಗುಡ್ಡಗಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಕೊಂಡು ಮೀರೇಶನೊಬ್ಬ ದೊಡ್ಡ ಕಳ್ಳನಿದ್ದನು. ಅವನು ತನ್ನ ಕೂಟದವರೊಂದಿಗೆ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುವವರನ್ನು ದೋಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಆಗಾಗ ನಗರದಲ್ಲಿಯೂ ಕಳವು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ಒಂದುದಿನ ಮೀರೇಶನು ನಗರದಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳಶನ ಮಾಡಿಬರಲು ತನ್ನ ಮೂವರು ಅನುಚರರನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟನು. ಒಂದುವಾರ ಕಳೆದ ಮೇಲೆ ಆ ಕೂಟ ಬಿಟ್ಟು ಯಾತ್ರ, ಬರಗೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದು, ಚಿಂತೆಯಿಂದ ತಲೆ ಬಗ್ಗಿಸಿ ನಿಂತುಕೊಂಡನು.

ಮೀರೇಶನು ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ, "ಉಳಿದಿಬ್ಬರು ಧನುರ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದರೇ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದದ್ದು ರಾಜಭಟರ ಕೈಗೆ. ಧನುರೂಕೂಡನೊಬ್ಬನೊಬ್ಬ ಗಟ್ಟಿ ವಾಟಾಳಿಯ ಕೈಗೆ ಒಂದು ಕಳ್ಳ

ಶಿಕ್ಷೆಯ ಸಿಕ್ಕಿವೆಂದ ನಡೆದು ಬಂದೆನೆಂದು ತಿಳಿಸಿದನು. ಕಳ್ಳನು ಹೀಗಿರುವನು. "ನಾವು ಮೂವರೂ ಹಗಲೆಲ್ಲಾ ನಗರದೊಳಗಿನ

ಧನೀರ ವಸ್ತೆಗಳನ್ನು ಹೊಂಚು ಹಾಕುತ್ತ ಕಳೆದವು. ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸತ್ರದಲ್ಲಿ ಮಲಗಲು ಹೋದವು ನಾಲ್ಕು ದಿನಗಳ ಕೆಳಗೆ ಆ ಸತ್ರದ ಮುಂದೆ ಇರುವ ಗುಡಿಯ ಮಂಟಪದಲ್ಲಿ ಧರ್ಮಗೊಡನೆಯ ದೊಡ್ಡ ಜ್ಞಾನಿ ಒಂದು ಉಳಿದುಕೊಂಡಿರುವನೆಂದೂ, ಅವನು ಶಾಸ್ತ್ರ ಪುರಾಣಗಳೊಳಗಿನ ಧರ್ಮ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾನೆಂದೂ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಒಮ್ಮೆ ಕಾಲಕ್ಷೇಪವಾಗುತ್ತದೆಂದುಕೊಂಡು ಆ ಜನರ ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ ನಾವು ಮೂವರು ಕೂಡಾ ಹೋಗಿ ಸೇರಿಕೊಂಡೆವು. ಹಾಗೆ ವಿರಡುದಿನ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಅವನ ಧರ್ಮದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿರುವಾಗ, ನನ್ನ ಜಡೆಗಾರರಲ್ಲಿ ಯಾರೊಬ್ಬರು ಬಂದಿತು. ಛೇ, ಛೇ! ಅಸ್ಯಾಯೂಗಿ ಎಸರನ್ನು ಹೊಡೆದು ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡುತ್ತ ಎಷ್ಟು ಪಾಪಕಟ್ಟಿಕೊಂಡೆವಲ್ಲಾ ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡು ನನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಹೋಗಿ ಧರ್ಮಗೊಡನ ಪಾದಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದು ಅವನ ಶಿಷ್ಯರಾಗಿಬಿಟ್ಟರು."

ಈ ಸಂಗತಿ ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಮೀರೇಶನು ಅತ್ಯುಗ್ರನಾಗಿ "ಮತ್ತೆ ನೀನು?" ಎಂದನು. "ನಾನೂ ಇನ್ನು ಇಂಥಾ ಪಾಪ ಮಾಡಲಾರ

ಮೆದೇ ಇದ್ದೇನೆ. ಏಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇದನ್ನು ಹೇಳಿ
ಹೋಗೋಣವೆಂತರೇ ಒಂದೆ." ಎಂದನು ಆ ಕಳ್ಳ.

"ಓಹೋ!" ಎಂದು ವೀರೇಶನು ತಲೆಯಾಡಿಸಿ,
"ಈ ರಾತ್ರಿ, ನೀನು ಇಲ್ಲೇ ಇರು. ನಾನು ಹಗಲಕ್ಕೆ
ಹೋಗಿ ಆ ಧರ್ಮಚೂಡನ ಸಮಾಚಾರ ನೋಡಿ
ಬರುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

ಆ ರಾತ್ರಿ ವೀರೇಶನು ಹೋಗಿ ನೋಡಿದಾಗ
ಗುಡಿಯ ಮಂಟಪದಲ್ಲಿ ಧರ್ಮಚೂಡನು ಪುರಾಣ
ಪ್ರವಾಹ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಒಬ್ಬರು ಮೈಸೂರಿನ
ಅವನ ಬಚನ ಮೊಘಯ್ಯನನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ವೀರೇಶನು ಜನರ ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಒಬ್ಬ
ವೃದ್ಧನನ್ನು ಮಾತಾಡಿಸಿ, "ಅವರು ಹೇಳುವುದನ್ನು
ಕೇಳುತ್ತ ಎಲ್ಲರೂ ಇಬ್ಬೊಂದು ಸಂದೇಹವಾದವು
ಕಾರಣವಾದರೂ ಏನು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಅವರು ದೊಡ್ಡ ಜ್ಞಾನಿಗಳು!" ಎಂದನು
ಆ ವೃದ್ಧ. "ಒಂದು ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದ
ರಾಯಿತೆ" ಇದರ ಒಂದೆ ಎನೋ ರಹಸ್ಯವಿರಬೇಕು"
ಎಂದ ವೀರೇಶ.

ಅವನ ಮಾತಿಗೆ ವೃದ್ಧನು ಬೇಸರದಿಂದ, "ಆ
ರಹಸ್ಯ ಅನರ ಕೈಯಲ್ಲಿರುವ ತಾಳೆ ಗರಿ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿದೆ.
ಅದೇ ಅವರ ಸೊತ್ತು" ಎಂದನು. ವೀರೇಶನಿಗೆ
ಅಸಲು ಗುಟ್ಟು ತಿಳಿದಂತಾಯಿತು.

ಅವನು ಆ ರಾತ್ರಿ ಧರ್ಮಚೂಡನ ತಾಳೆಗರಿಯ
ಗ್ರಂಥವನ್ನು ಕದ್ದುಕೊಂಡು ತನ್ನ ಗುಡಿಗೆ ಹೋದನು.
ಮತ್ತೆ ನಾಲ್ಕಾರು ದಿನ ಕಳೆದು ರಾತ್ರಿಮಧ್ಯೆ ಮತ್ತೆ
ಅದೇ ಗುಡಿಮಂಟಪಕ್ಕೆ ಬಂದನು.

ಧರ್ಮಚೂಡನು ಕೈಬಿಟ್ಟ ಯಾವ ಗ್ರಂಥವೂ
ಇಲ್ಲದೆ ಧರ್ಮಚೂಡೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇರುವುದನ್ನೂ,
ಎಲ್ಲರೂ ತನ್ನಯರಾಗಿರುವುದನ್ನೂ ನೋಡಿ
ಅವನಿಗಾದ ಅಶ್ಚರ್ಯಕ್ಕೆ ಮೇರೆ ಇಲ್ಲ. ಹೇಳುತ್ತಾ
ಧರ್ಮಚೂಡನು, "ನಾನು ಹೇಳುವ ಧರ್ಮಗಳ
ಮೆಚೆಯನ್ನು ಅನಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಅಶೆಯಿಂದ
ಯಾವನೋ ನನ್ನ ಧರ್ಮ ಗ್ರಂಥವನ್ನು ಕೀಳದೆ
ಒಯ್ದಿದ್ದನೆ. ಅದರೊಳಗಿರುವುದು ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ
ಹತ್ತಿಕೊಂಡಿರುವುದರಿಂದ, ಇನ್ನು ಅದು ಅವನಿಗೆ
ಉಪಯೋಗವಾದರೆ ನನಗೆ ಸಂತೋಷವೇ."
ಎಂದದ್ದನ್ನು ಕೇಳಿ ವೀರೇಶನಿಗೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಬಿಚ್ಚಿ
ಸಂದೇಹವಾಯಿತು. ಕುಕುಳಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಆ
ಗ್ರಂಥವನ್ನು ಒಯ್ದು ಧರ್ಮಚೂಡನ ಮುಂದೆ
ಇಟ್ಟು "ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದೆ! ಇದರೊಳಗಿರುವುದೇ
ಮೆದು ಹಾಗೇನೂ ತಿಳಿಯದು! ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ
ಇದೇನೂ ಹತ್ತಿಲ್ಲ! ಇದು ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹೇಗೆ
ಹತ್ತಿತು? ನೀವೇ ತಿಳಿಸಬೇಕು!" ಎಂದು
ಅದ್ಭುತವನ್ನು

ಬಿಸುಡಲ್ಪಟ್ಟವನು

ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಒಂದಾನೊಂದು ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಗೋವಿಂದನೆಂಬ ಒಡೆಯನೊಬ್ಬನಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಮದುವೆಯಾಯಿತು. ಇಬ್ಬರು ಮಕ್ಕಳು ಹುಟ್ಟಿದರು, ಆದರೆ ಆಸ್ತಿವಾಸ್ತಿ ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲದ ಗೋವಿಂದನಿಗೆ ಈಗ ಕುಟುಂಬ ಭಾರ ಸಿಕ್ಕಿತು. ತನ್ನ ಕೈಗಳ ಕಷ್ಟದಲ್ಲಿಯೇ ಅವರನ್ನೆಲ್ಲ ಪೋಷಿಸಬೇಕಾಯಿತು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅವನು ದಿನಾ ಹೆದ್ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಪಟ್ಟಣದ ವರೆಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಾ ಹೋಗಿ, ಏನಾದರೂ ಕೂಲಿ ನಾರಿ ಮಾಡಿ ಹಣ ಸಂಪಾದಿಸಿ, ಆ ಹಣದಿಂದ ಮನೆಗೆ ಬೇಕಾದ ಬೇಸಸುಗಳನ್ನು ತರುತ್ತಾ ಇರುವನು.

ಚಿಕ್ಕಂದಿನಿಂದಲೇ ಗೋವಿಂದನು ಮಿತವ್ಯಯ ವನ್ನು ಪಳಗಿಸಿಕೊಂಡವನು. ಅವನ ತಂದೆ, "ಕಂದಾ, ಪ್ರತಿ ಚಿಕ್ಕ ವಸ್ತುವಿನಿಂದಲೂ 'ಎಂದೋ ಒಂದು ದಿನ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುತ್ತದೆ, ಯಾವುದನ್ನೂ ಅಲಕ್ಷ್ಯ ಮಾಡಬಾರದು" ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದನು.

ಒಂದು ದಿನ ಅವನು ಹೆದ್ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಾ, ಸಗರಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಿರುವಾಗ, ದಾರಿಯಲ್ಲೊಂದು ತುಕ್ಕು ಓಡಿದು ಒಗ್ಗಿದ ಆನೆ ಯಾರೋ ಬಿಸುಟಿದ್ದರು. ಗೋವಿಂದನು ಅದನ್ನು ಪೆಕ್ಕಪಾಲಕ್ಕೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡನು.

ಅಗ ಇದಿರುಗಡೆಯಿಂದ ಮಂತ್ರಿ,ಯ ಮಗನು ಕುದುರೆಯ ಮೇಲೆರಿಕ್ಕೊಂಡು ಶರವೇಗದಿಂದ ಒರುತ್ತಿದ್ದನು. ಗೋವಿಂದನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಕುದುರೆಯ ಕಾಲಿನ ಲಾಳದ ಮೊಳೆಯೊಂದು ಜಾರಿ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಹೋಯಿತು.

"ಅಯ್ಯಾ ! ಲಾಳದ ಆನೆ ಬಿದ್ದು ಹೋಗಿದೆ !" ಎಂದು ಗೋವಿಂದನು ಸ್ಮರವೆತ್ತಿ ಕೂಗಿದನು.

ಆ ಕೂಗನ್ನು ಕೇಳಿ ಮಂತ್ರಿ,ಯ ಮಗನು ಹಿಂದಿರುಗಿ ನೋಡಿ, ನಿಲಾಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಕೈಯಾಡಿಸಿ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೊರಟು ಹೋದನು.

ಒಂದು ಲಾಳದ ಮೊಳೆಗಾಗಿ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತಿರುಗು ವುದು ತನ್ನ ಗೌರವಕ್ಕೆ ಕಡಿಮೆಯೆಂದು ಅವನಿಗೆ ತೋರಿತ್ತು. ಅಲ್ಲದೆ ಅರಣ್ಯದೊಳಗಿನ ಅಡ್ಡದಾರಿ ಯಿಂದ ಹೋಗುವವನಾಗಿದ್ದನು. ಅದು ಸಮಾಪದ ದಾರಿಯಾದುದರಿಂದ, ಒಂದು ಲಾಳದ ಮೊಳೆ ಜಾರಿದುದರಿಂದ ಕುದುರೆ ಗೇನೂ ಅಗದೆಂದು ಕೊಂಡನು.

ಆದರೆ ಅವನ ನಂಬಿಗೆ ತಪ್ಪಾಯಿತು. ಅವನು ಅರಣ್ಯ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಹೋಗುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ

●● ಪರ್ವತಗಳ ಹಿಂದಿನ ಅಂದಮಾತು ಕಥೆ

ಕುಂದುರೆಯ ಗೋವಿನ ಲಾಳವು ಸುಲಲಾಗಿ ಹಾರಿತು ಗೋವಿಂದನ ಕೈಯಿಂದ ಮೊಳೆಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡಿದ್ದರೆ ಮಂತ್ರಿಯ ಮಗನು ಹೇಗೋ ಒಂದು ವಿಧವಾಗಿ ಲಾಳವನ್ನು ಮತ್ತೆ ಬಿಗಿ ದಡ್ಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಈಗ ಲಾಳವಿದ್ದವ ಕುಂದುರೆಯಿಂದ ನೋವಿಂದ ಕುಟುಂಬ ತೊಡಗಿತು. ಅವನು ಕುಂದುರೆಯಿಂದಲೇ ಅದನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ನಡೆಯಬೇಕಾಗಿ ಬಂತು. ಹಾಗೆ ಅವನು ಅರಗ್ಯದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವಾಗ, ಕೆಳಗೆ ಅದನ್ನು ಕಂಡು ಮುತ್ತಿ, ನಿಲುವು ಪೂರ್ವಿಯಾಗಿ ದೋಲ ಕೊಂಡು, ಅದನ್ನು ಒಂದು ಮರಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿ ಹಾಕಿ ಹಿಡಿ ಹೋದರು.

ಇಲ್ಲಿ ಗೋವಿಂದನು ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಹೋಗಲು, ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗಾಡಿ ಮೊಳೆಕೊಂಡು ನಿಂತಿರುವುದನ್ನು ಗೊಡಿಸಿದ. ಇದರ ಆಸೆಯಿಂದ ಹಾರಿ ಹೋಗಿ ಗಾಡಿ ಮೊಳೆಕೊಂಡು, ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಕಳೆದ ಧನವು ಕಳೆದವು ನಿಂತಿರುವ ಗಾಡಿಯವನು

ಅಚ್ಚುಗೂ ಕಾಚಿಗೂ ಹುಡುಕುವಂತೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಧನವನ್ನು ಗೋವಿಂದನನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ "ಅವ್ವಾ, ನಿನ್ನ ಹತ್ತಿರ ವಿನಾದರೂ ಆಗಿರೋ, ಕೀರೋ ಇದೋ? ನಾನು ಬೇಗನೇ ನಗರಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿದೆ ಎಂದು ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಬಿಡಿದ ಕೀಲಾಣಿ ಜಾರಿ ಹೋಯಿತು. ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಅನಿ ಸಿದ್ಧವರ ನಗರದ ಮರಗೆ ಹೋಗಬಹುದನ್ನು ತಾನೆ ಗಾಡಿಯವ ಇಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಒಂದು ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ಕಸವಾ ಇಲ್ಲಿ." ಎಂದನು.

ಗೋವಿಂದನು ತನ್ನ ಹತ್ತಿರವಿದ್ದ, ತುಕ್ಕು ಹಿಡಿದ ಆಸೆಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಕಲ್ಲಿನಿಂದ ಗುದ್ದಿ ಅದನ್ನು ಸುಮಾರಿ ಬಿಡಿದ ಇರುತ್ತಿ ಹಾಕಿದ ಧನವು ಒಹಲ ಸಂಕೋಮನಾಯಿತು.

"ನೀನು ಕೂಡಾ ನಗರಕ್ಕೆ ತಾನೇ ಹೋಗುತ್ತೀ? ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಎರಿಕೋವ್ವಾ" ಎಂದು ಧನವು ಗೋವಿಂದನನ್ನು ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ನಗರಕ್ಕೆ ಕರೆದೊಯ್ದು, ಅವನ ಕೈಗೆ ಒಂದು ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು.

ಆ ನಾಣ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಗೋವಿಂದನ ಕಾಣ್ಕೆಗಳು ಮೊಳವುಗೊಂಡವು. ಅದು ತನ್ನ ಕುಟುಂಬವನ್ನು ಎರಡು ತಿಂಗಳು ಪೂಜಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಕಿಸಿತು. ತನ್ನ ತಂದೆ ಎಂದೋ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ ವಸ್ತು ಈಗ ಅತ್ತರರೇ ನಿಜವಾಗಿದೆ! ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ತುಕ್ಕು ಹಿಡಿದ ಅನಿ ಒಂದು ಚಿನ್ನದ ನಾಣ್ಯವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದೆ!

ಗೋವಿಂದನು ನಗರದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಒಂದು ತಿಂಗಳಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ಕೊಂಡು ಕೊಂಡು ಒಂದು ಗೋಣಿ ಚಾಲದಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು, ಸಮೀಪದ ದಾರಿ ಎಂದು ಕೊಂಡು ಅಡವಿದಾರಿಯನ್ನೇ ಹಿಡಿದು ಮನೆಗೆ ಮರಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಹೋಗಲು

ದಾರು. ಶತ್ರುಗಳನ್ನು ಮರಣಗೊಳಿಸುವ ಮಹಿಮೆಯ
ಆತ್ಮನಾದವಳು ಕೊಲೆಯಾಗಿದ್ದಳು.

ಗೋವಿಂದನು ತನ್ನ ಗೋಣಿ ಚಲವನ್ನು
ಗುರುತಿಸುವಂತೆ ಒಂದು ವೈವರ್ ನಡುವೆ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾ
ಆತ್ಮನಾದ ಕುಳುವಿನಿಗೆ ಹೋದನು. ದಾರಿಯನ್ನು
ಪಕ್ಕದಿಂದ ಕೂಡಿಸಿ, ಮುಂದೆ ಮುಳುಗಿಸಿದ
ಒಬ್ಬಳು ಸ್ತ್ರೀ ಕಾಣಿಸಿದಳು. ಅವಳಿಗಾಗಿ ಒಬ್ಬ
ದಿನ ಸ್ವತಃ ಸತ್ತಿರುವಂತೆ ಆತ್ಮನಾದವಳು ಹತ್ತಿರವಾಗಿತ್ತು.

ಅವಳು ಒಬ್ಬ ಕೊಲೆಯಾಗಿದ್ದಳು. ಅವಳು
ಈ ಮಕ್ಕಳು ಕೊಡು.

"ಮೊನ್ನೆ ಸಾಯಂಕಾಲ ನಾವೆಲ್ಲಾ ಕೂಡಿ
ಮದ್ದಿನ ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ತೊಡಗಿದ್ದೆವು. ಈ ಮಕ್ಕಳು
ಹೂಗಿನನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಒದಿಸುವ
ಅವರಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಹೂಗಿನವರೂ ಎಂಬ ಗಾಬರಿ
ಯಲ್ಲಿ ನಾವೂ ಅವರ ಹಿಂದೆ ಒದಿಸಿ. ಅವರಲ್ಲಿ
ಕತ್ತರಾಗಿ ಹತ್ತಿತು. ನಮಗೆ ದಾರಿ ದಿಕ್ಕು
ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆಗೂ ಈ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದೆವು
ರಾತ್ರಿ, ಮಾರಾ ತಂದಿ ತಿಳಿಸಿದ್ದು ತಿಳಿಸಿ ಇವ
ಸ್ವಲ್ಪ ಭದ್ರದ ಜಾಗ ಅಂತ ಇಲ್ಲೇ ಇಲ್ಲೇವೆ. ನಿನ್ನ
ಕೊಡು ತಿರುಗಿ, ದಾರಿ ಗೊತ್ತಾಗದೆ ಇಲ್ಲೇ ಬಂದು
ನೀರಿದೆವು. ಅನ್ನ ನೀರು ಸಿಗದೆ ತಿರುಗುವ ಶಕ್ತಿ
ಕೂಡಾ ಹೋಯಿತು ಇಲ್ಲವೇ ಕೂಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೆವೆ
ನಮ್ಮ ಕೂಗು ಕೇಳುವ ನರಮುಖವು ಇಲ್ಲ
ಈ ದಿನ ದೇವರ ಜಾಗ ನೀಡುತ್ತಾ ಬಂದೆ!"

ಎಂದು ಕೊಲೆಯಾಗಿದ್ದವು ಹೆಂಡತಿ ಹೇಳಿದಳು.

"ಇನ್ನು ಮತ್ತೆ ಹೆಂಡತಿಯಾಗಿದ್ದು ನಾವು
ನಿಮಗೆ ದಾರಿ ತೋರಿಸುತ್ತೇನೆ. ಬನ್ನಿ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ!"

ಎಂದನು ಗೋವಿಂದ.

"ಅಪ್ಪಾ, ನಮಗೆ ಕಾಲೆತ್ತಲೂ ಶಕ್ತಿಯಿಲ್ಲ
ನಮಗೆ ಈಗ ಬೇಕಾದುದು ಒಂದಿಷ್ಟು ತಿಂಡಿ"

"ಹಾಗಾದರೆ ಇರಿ, ಈಗ ಬಂದೆ!" ಎಂದು
ಗೋವಿಂದನು ಒಡುತ್ತಾ ಹೋಗಿ, ತನ್ನ ಗೋಣಿ
ಚಲವನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಬಂದನು. ಅವರಲ್ಲಿ
ತನ್ನ ಮಗಳಿಗಾಗಿ ತಂದಿದ್ದ ಮಿಠಾಯಿ ಮುಂತಾದ
ಉಪಾಹಾರಗಳಿದ್ದುವು. ಅವಳನ್ನು ಅವನು
ಕೊಲೆಯಾಗಿದ್ದ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು, ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳ
ವಿಧ ಪಾತ್ರವಿಧಗಳಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಅಡಿಗೆಗೆ
ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದನು. ಸಮಾಪವಿದ್ದು ಒಂದು ದೊಡ್ಡ
ಯಲ್ಲಿ ನೀರೂ ಇದ್ದಿತು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಎಲ್ಲರೂ
ಅವನು ಬೇಯಿಸಿ ತಾಕಿದ್ದೇ ಅಮೃತಾನ್ನದಂತೆ
ಉಂಡರು. ಹೂಗಿನ ಪ್ರಾಣಗಳು ಹಿಂದಿರುಗಿದುವು.
ಅವನು ಸ್ವಲ್ಪ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಗೋವಿಂದನು ಮರದ
ಮೇಲೆ ಬಂದು, "ಹೀಗೆ ಹೋದರೆ ನಿಮ್ಮ ಮನೆ
ಮರದ ಮೇಲೆ, ಸ್ವತಃ ಸತ್ತಿರುವ ಮಕ್ಕಳು ಮರದ
ಮೇಲೆ ಇದ್ದು, ಮರದ ಮೇಲೆ ಇದ್ದು, ಮರದ ಮೇಲೆ
ಎಂದನು, "ಅಯ್ಯೋ! ಮರದ ಮೇಲೆ"

ಮನೆಯವರೆಗೂ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡಬ್ಬಾ, ಪುಣ್ಯಾತ್ಮ! ಎಂದಳು ಕೋಟಿಶ್ವರನ ಹೆಂಡತಿ. ಗೋವಿಂದನು ಅವರ ದಡೆಯಲ್ಲಿ ಅವರ ಮನೆಯವರೆಗೂ ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಅವನು ಹಿಂದಿರುಗುವಾಗ ಆ ಶ್ರೀಮಂತಳು ಅವನ ಕೈಗೆ ಪುಟ್ಟದೊಂದು ಚೀಲವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಳು.

ಗೋವಿಂದನು ಅದನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ ನೋಡಿದನು. ಅದರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನವಾದ ವಸ್ತುಗಳಿರುವವು ಎಂದು ನೋಡಿ ಅವನ ಕಣ್ಣುಗಳು ಇಪ್ಪಗಲವಾದುವು. ಬಿಳುಪುಳ್ಳ ಒಂದು ಅಣಿಗೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ಮಹತ್ವವೆ! ಇದು ಸ್ವಪ್ನದಲ್ಲಿಯೂ ಅಂದು ಕೊಂಡಿದ್ದ ಅವನು ಎತ್ತಿ ಕಿಟ್ಟು ನೋಡುತ್ತಾ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅಡವಿದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಹೊರಟನು.

ಕಾಡಿನ ನಡುಭಾಗವನ್ನು ದಾಟಿ ಅವನು ಹೋಗುತ್ತಿರುವಾಗ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ನರಳುವ ಶಬ್ದವು ಕೇಳಿಸಿತು. ಅವನು ಆ ಶಬ್ದ ಬರುವ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗಿ ನೋಡಿದನು. ಮರಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿ ಹಾಕಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದ ಮಂತ್ರಿಯ ಮಗನೇ ಹಾಗೆ ನರಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಕುದುರೆಯೂ ದೂರದಲ್ಲಿತ್ತು.

ಮಂತ್ರಿಯ ಮಗನು ಹೀನ ಸ್ವರದಿಂದ ತನಗೆ ನಡೆದ ದುರ್ಗತಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಗೋವಿಂದ ನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದನು. ಗೋವಿಂದನು ಅವನ ಕಿಟ್ಟು

ಗಂಭೀರವಾಗಿ, ತಾನು ಹೆಚ್ಚಿಕೊಂಡಿರುವ ಆಯನ್ನು ಅವನ ಕುದುರೆಯ ಗೊರಸಿಗೆ ಹೊಡೆದು ಕೊಟ್ಟನು. ಹಾಗೆಯೇ ಮಂತ್ರಿಯ ಮಗನನ್ನು ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ, ಹಸಿದು ಕುಗಲಾದ ಅವನಿಗೆ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಾ ಒಳ್ಳೆಯ ಖಾದಿಮಾಡಿದನು.

"ಆಯ್ಯಾ, ನೀವು ಲಾಳದ ಮೊಳೆ ಕಳೆದುಕೊಂಡ ಕುರಗೊಂದಿವೆ ಎನ್ನಿದು ಕಷ್ಟಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾಗಿದ್ದೀರಿ. ನನಗೆ ತಾನು ಬಿಡು ಹಿಟ್ಟು ಮುಟ್ಟು ಅಷ್ಟೇ ಲಾಭವೇ ಆಯಿತು." ಎಂದು ಗೋವಿಂದನು ತನ್ನ ಗಡ್ಡೆ ಸ್ವಪ್ನದ ಕನಸನ್ನು ನಗನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದನು.

ಮಂತ್ರಿಯ ಮಗನು ಅವನನ್ನು ಬಹಳವಾಗಿ ಮೆಚ್ಚಿ, "ನೋಡು ಗೋವಿಂದಾ, ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ ಕೊಳ್ಳೊಕ್ಕೆ ಸ್ನೇಹಿತನ ಸಂಪಾದನವಾಗಿದೆ. ನನಗೆ ಕರಕೂಗುವಿಕೆ. ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಭರಕ್ಕೆ ಎಂದು ಬಿಡು" ಎಂದು ತನ್ನ ಸಂಪಾದನವನ್ನು ಮನೆ ಮಗನಿಗೆ ಎದ್ದು ತೋರಿಸಿ, ಅಗಲಿತ್ತು ಬಿಡು ಎಂದು ಅವನು ಕೆಳಗಿಳಿದು ಹೊಡೆದು ಕೊಡುವುದಾಗಿ ತು.

ಆ ದಿನವೇ ಗೋವಿಂದನು ತನ್ನ ಕುಟುಂಬವನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಸುರವಳ್ಳಿರುವ ಮಂತ್ರಿಯ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ. ಅವರ ಆಶ್ರಯದಲ್ಲಿರುತ್ತಾ ಒಳ್ಳೆಯ ದಿನಿಯಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿದನು.

ಅಪಾಪಾತಪ

ಕಾಶೀ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಪಾಲಿಸುವ ಬ್ರಹ್ಮವತ್ಸ ಮಹಾರಾಜನಿಗೆ ಇಬ್ಬರು ಕುಮಾರರಿದ್ದರು. ರಾಜನು ತನ್ನ ಅವಸಾನ ಕಾಲವು ಸಮೀಪಿಸಿದ ಸುಮಯದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡವನಿಗೆ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಚಿಕ್ಕವನನ್ನು ಸುಸ್ಥಾಪಿತಿಯಾಗಿ ಮಾಡಿದನು. ತಂದೆ ತೀರಿಹೋದ ಮೇಲೆ ಜೈಂತ್ಯಕುಮಾರನ ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕಕ್ಕೆ ಬಿರ್ಹಾದು ಸಿದ್ಧನಾದಾಗ, ತೀರಾ ಸಿಂಹಾಸನವೇರು ವ ಮೇಲೆ ಸಮೀಪಿಸಿದಾಗ ಅವನು, "ನನಗೆ ಈ ರಾಜ್ಯ ದಿಂದ ಏನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ; ಬೇಡ, ತಮ್ಮ ಈ ರಾಜ್ಯವನ್ನಾಳಿ" ಎಂದು ವೈರಾಗ್ಯ ಭಾವದಲ್ಲಿ ಸಿಂಹಾಸನ ತ್ಯಾಗಮಾಡಿಬಿಟ್ಟನು.

ಅದರಿಂದ ತಮ್ಮನಿಗೆ ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕವಾಯಿತು. ಅದ್ದನ್ನು ಕಾಶೀರಾಜ್ಯವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಎಲ್ಲಿಯೋ ದೂರ ದಲ್ಲೆರುವ, ಕಾಶೀ ರಾಜ್ಯದ ಸಾಮಂತ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಮೋಸದ ಅಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಧಾಕನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಏನೋ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿತು. ಕಾಯಕಷ್ಟ ಮಾಡುತ್ತ ಕಾಲಕ್ಷೀಪ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲದ ಮೇಲೆ ಕಾಶೀರಾಜ್ಯದಿಂದ ಕೆಲವು ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಭೂಮಿಗಳನ್ನು ಹೂಡ ಮಾಡಿ ತೆಗೆ

ವಿಧಿಸುವಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತ, ಈ ಸಾಮಂತ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಅವರು ಧನವಂತನ ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವ ರಾಜಹಂಸಾರಸ ಗುರತು ಹಿಡಿದು ಅವನ ಮೇಲೆ ಭಕ್ತಿ ಗೌರವಗಳನ್ನು ಕೋರಿಸಿದರು. ಈ ಸಂಗತಿ ಯನ್ನು ತಿಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಅಲ್ಲಿಯ ಧನವಂತನು ರಾಜಕುಮಾರನನ್ನು ನೋಡಿ, "ನೀನು ರಾಜಕುಮಾರ ನೆಂದು ಈ ವರೆಗೂ ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾದರೆ ನನಗೊಂದು ಉಪಕಾರವಾಗಬೇಕು. ಕಾಶೀರಾಜ ನಾಗಿರುವ ನಿನ್ನ ತಮ್ಮನಿಗೆ ಪತ್ರ ಬರೆದು ನನ್ನ ತೆರಿಗೆಗಳು ತಗ್ಗುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕು." ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು. ರಾಜಕುಮಾರನು ಹಾಗೆಯೇ ಪತ್ರ ಬರೆದು ಕಳುಹಿಸಲು, ಕಾಶೀರಾಜನು ಒಪ್ಪಿ, ಆ ಧನವಂತನಿಗೆ ತೆರಿಗೆ ತಗ್ಗಿಸಿದನು.

ಈ ಸಂಗತಿ ತಿಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಗ್ರಾಮದೊಳಗಿನ ಅಸೌಕರ್ಯವೆಂದು ತಮಗೆ ಕೂಡಾ ತೆರಿಗೆಗಳು ತಗ್ಗುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡರು. ರಾಜ ಕುಮಾರನು ಅವರ ಒತ್ತಾಯಕ್ಕೆ ಮಣಿದು ಅವ ರೆಲ್ಲರಿಗೂ ತೆರಿಗೆ ತಗ್ಗಿಸಬೇಕೆಂದು ವಿಜ್ಞಾಪನಾ ಪತ್ರ ವನ್ನು ತಮ್ಮನಿಗೆ ಬರೆದು ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಎಲ್ಲರಿಗೂ

ಅವರವರ ಇಷ್ಟದಂತೆ ತರಗಿಗಳು ತಗ್ಗಿದವು. ಒಂದೊಂದು ಅವರೇ ಕಾಶೀರಾಜನಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕಾದ ತರಗಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಭಾಗವನ್ನು ರಾಜಕುಮಾರನಿಗೆ ಕಾಣಿಕೆಯಾಗಿ ತಂದು, ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಬಂಧಿಸಿಕೊಡಲಾಗಿದೆ. ಜನರೆಲ್ಲಾ ಅವನನ್ನು ಮಹಾರಾಜನೆಂತೆಯೇ ಗೌರವಿಸತೊಡಗಿದರು. ಹೀಗಾದುದರಿಂದ ಆ ರಾಜಕುಮಾರನ ವೈರಾಗ್ಯ ಭಾವವು ಹೋಗಿ ಮತ್ತೆ ರಾಜ್ಯಾಕಾಂಕ್ಷೆ ಅಂಕುರಿಸತೊಡಗಿತು. ಆದರೆ ತಾನಾಗಿ ಬೇಡವೆಂದು ಬಿಟ್ಟ ರಾಜ್ಯವು ಈಗ ಮೇಗೆ ಬಂದಿತು ?

ಅದುವರಿಂದ ಅವನು ಒಂದೊಂದೇ ಸಾಮಂತ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ತಾನು ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದನೆಂದು ತಮ್ಮನಿಗೂ ತಿಳಿಸುತ್ತ ಬಂದನು. ಕಾಶೀರಾಜನೂ ನಿರಾಸೆ ತಮ್ಮನು, ಅಣ್ಣನು ಮೂಕವರೆಗೂ ತನ್ನ ಪ್ರಜ್ಞೆಯ ಅಂಚುಗಳಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾದುದರಿಂದ ಕಾಶೀರಾಜ್ಯವನ್ನೇ ವಶಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳ

ಬೇಕೆಂದು ಅಣ್ಣನಿಗೆ ಆಶಯವಾಯಿತು. ಅವನು ನಾಲ್ಕಾರು ಮಂದಿ ಒರಿಸುವಷ್ಟು ಸಿಂಹ ಮುಖಿ ಅವರ ಮೂಲಕ, “ರಾಜ್ಯವನ್ನು ನಮಗೆ ಒಪ್ಪಿಸುವೆಯವಿ ? ಯಾವುದಕ್ಕೆ ತಯಾರಾಗುವೆಯವಿ ?” ಎಂದು ತಮ್ಮನಿಗೆ ಕಾಯಂಭಾರ ಕಳುಹಿಸಿದನು. “ಅಣ್ಣಾ, ನಾನು ನಿನ್ನೊಂದಿಗೆ ಸಹ ವ್ಯವಹರಿಸಲಾರೆ. ನಿನ್ನಿಗೂ ಈ ರಾಜ್ಯ ವನ್ನಾ ಇನ್ನೇ. ಅದುವರಿಂದ ನಿನ್ನೇ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳು” ಎಂದು ತಮ್ಮನು ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರ ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ಆ ಕೂಡಲೇ ಅಣ್ಣನು ಸುರಾಪಂಕಜದಂತೆ ಕಾಶೀ ರಾಜ್ಯದ ಸಂಪಾಸನದಲ್ಲಿ ಅಧಿಷ್ಠಿಸಿದನು. ತಮ್ಮನಿಗೆ ಸೇನಾಧಿಪತಿ ಪದವಿಯಾಯಿತು. ಇದು ತಾನೇ ಅವರ ತಂದೆಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ?

ಹೀಗೆ ಹಿರಿಯಣ್ಣನು ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸಿ ಕೊಂಡರೂ ಅಪ್ಪನಿಂದ ತ್ಯಜವಾಗಿದ್ದ ದಿವ್ಯದ ದಿವ್ಯ ಅಪ್ಪ ರಾಜ್ಯತತ್ವ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಹಿಂತಿರುಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿ ದಂಡತುತ್ತ, ಒಂದರ ಮೇಲೊಂದು ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಗೆದ್ದು ತನ್ನ ರಾಜ್ಯದೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿಸುತ್ತಾ ಬಂದನು. ಎಷ್ಟು ರಾಜ್ಯಗಳನ್ನು ಜಯಿಸಿದರೂ ಅವನಿಗೆ ಶಕ್ತಿಯಾಗಲಿಲ್ಲ.

ದೇವೇಂದ್ರನು ಭೂಲೋಕದ ವ್ಯವಹಾರಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಚರ್ಚಿಸುವಾಗ ಕಾಶೀರಾಜ್ಯದ ಸಂಗತಿ ಬಂದಿತು. ಇನ್ನು ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಉಪೇಕ್ಷೆಯಾಗಿದ್ದರೆ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಅಪಾಯವಾಗುವುದೆಂದು ದೇವೇಂದ್ರನಿಗೆ ತೋರಿತು. ಅದುವರಿಂದ ಆ ಹಿರಿಯಣ್ಣನಿಗೆ ತಕ್ಕ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳಲೇ ಬೇಕೆಂದು ದೇವೇಂದ್ರನು ಹೊರಟನು.

ದೇವೇಂದ್ರನು ಒಬ್ಬ ಯುವಕನ ಮೇಜದಲ್ಲಿ ರಾಜಸಭೆಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ, ಒಂದು ಸಣ್ಣ ರತ್ನವನ್ನು ರಾಜನಿಗೆ ತಿಳಿಸಲಿರುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದನು.

ರಾಜನು ಆ ಯುವಕನನ್ನು ಏಕಾಂತಕ್ಕೆ ಕರೆದೊಯ್ದನು. ಆಗ ಯುವಕನು, “ರಾಜಾ, ನನ್ನ

ತಿಳುವಳಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಮೂರು ಮಹಾ ನಗರಗಳಿವೆ. ಅವು ಸಮಸ್ತ ಸಿರಿಸಂಪತ್ತುಗಳಿಂದ, ರಥ, ಗಜ, ತುರಗ, ಪದಾತಿಗಳಿಂದ ತುಂಬಿ ತಳುಕುವ ನಗರಗಳು. ಅವುಗಳನ್ನು ನನ್ನ ಕೈಯಿಂದ ನಾನೇ ಜಯಿಸಿ ನಿನಗೆ ಸಮರ್ಪಿಸ ಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ," ಎಂದು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಬರುವಂತೆ ಹೇಳಿದನು.

ಒಬ್ಬಳ ಸಂತೋಷವೆಂದು ರಾಜನು ಒಪ್ಪಿದ ಕೂಡಲೇ ಯುವಕನು ಹೊರಟುಹೋದನು. ಆತ ಯಿಂದ ಪರವಶನಾದ ರಾಜನು ಮತ್ತೆ ಎಷ್ಟು ಹುಡುಕಿಸಿದರೂ ಆ ಯುವಕನು ಸುತ್ತಮುತ್ತ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ.

ರಾಜನು ಕಳವಳ ಪಡುತ್ತ, ಮುಖ್ಯ ಮುಖ್ಯ ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥರನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿ ಆ ಯುವಕನ ಚರ್ಮಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಿ, ಅವನನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಕಂಡು ಹಿಡಿಯುವಂತೆ ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಹುಡುಕಲು ಹೋದ ಆ ಭಟರ ಹಿಂದೆ ಅವಸರ ಪಡಿಸುವಂತೆ ಬೇರೆ ಭಟರನ್ನೂ ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ಯಾರು ಎಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಹುಡುಕಿದರೂ ಆ ಯುವಕನ ಹಾಡೇ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ, ರಾಜನ ಬುದ್ಧಿ ಮಣ್ಣು ತಿನ್ನುವ ಹಾಗಾಯಿತು.

ಅಡ್ಡೆ ವಿಚಾರದಿಂದ ಮನೋವ್ಯಾಧಿ ಹಿಡಿದು ರಾಜನು ಹಾಸಿಗೆ ಸೇರಿದನು. ಯಾವ ಜನಾಪ ವೈದ್ಯರು ಮೌನು ಮಾಡಿದರೂ ರಾಜನಿಗೆ ಸುಗಮವಾಗಿ ಆದೇ ಸಮಮಟ್ಟಿ ಕಮಸ್ತ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ರೀತಿಯೂ ಪ್ರಹೀನವಾದ ಮೋಧೀಶ್ವನು ತಕ್ಷಣ ಬಂದನು. ವ್ಯಾಧಿ ಮುಗಿಸಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದನು. ರಾಜನ ಹೀನಸ್ಥಿತಿ ಯನ್ನು ಕೇಳಿ, ರಾಜನ ವ್ಯಾಧಿಯನ್ನು ತಾನು ಗುಣಪಡಿಸುವೆನೆಂದು ಸುದ್ದಿ ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ಆರಮಾನೆಯಿಂದ ಬಂದ ಕರೆಯನ್ನನುಸರಿಸಿ ಬೋಧಿಸತ್ತನು ರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, "ರಾಜಾ, ನಿನಗಾಗುವ ನೋವು ಎಂತಹದು?" ಎಂದು ವಿಚಾರಿಸಿದನು.

ರಾಜನು ಭಾವಾವೇಗದಲ್ಲಿದ್ದ, ಆ ಯುವಕನು ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ಮೂರು ಮಹಾನಗರಗಳ ಸಮತಿ ಮೂಡಿಸಿ,

ಅವನು ಮಾಡಿದ ಪಾಪಾನವನ್ನೂ ವಿವರವಾಗಿ ಹೇಳಿದನು. "ಆಗಿಂದಲೂ ನನಗೆ ಈ ರೋಗ ಬಂದಿದೆ, ಗುಣಪಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವೇ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು ರಾಜ.

"ಸಾಧ್ಯವಿಡೆ ಪ್ರಭೂ. ಆದನ್ನು ನೆನೆದು ಮನೋ ವೇದನೆಯಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಅವನೇನು ಮಾಡುವನು? ಮುಸುಕೊಡುವವೆಂದರೆ ನಿನ್ನ ಮುಖಂಡತೆಯೂ ಸಹಾಯವೂ ತನಗಿದ್ದೀತು ಎಂಬ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿಯೇ ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ!" ಎಂದನು ಬೋಧಿಸತ್ವ.

"ಹಾಗಾದರೆ ಈಗೇನು ಮಾಡಲಿ?" ಎಂದನು ರಾಜ. "ಮೊದಲು ಚಿಕಿತ್ಸಿಸುವುದನ್ನು ಬಿಡಬೇಕು. ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಅರಾಧನತವೇ ಆ ಯುವಕನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಭ್ರಮೆ ಹುಟ್ಟಿಸಿರಬಹುದು. ಆದನ್ನು ಕುರಿತು ಚಿಂತಿಸಿ ರಾಜವೇನಿಲ್ಲ. ಈ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರತಿ ವಸ್ತುವೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲದ ಮೇಲೆ ನಶಿಸಿ ಮಾಯವಾಗುವುದೆಂಬುದನ್ನು ಒಪ್ಪುವೆಯಾ?" ಎಂದು ಬೋಧಿಸತ್ವನು ಕೇಳಲು, ಹೌದೆಂದನು ರಾಜ.

"ಪ್ರತಿ ಜೀವಿಯೂ ಪಾಣಿ ಹೋದ ಮೇಲೆ ದೇಹವನ್ನು ಕೂಡಾ ಇಲ್ಲೇ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತಾನಲ್ಲ?" ಎಂದು ಮತ್ತೆ ಬೋಧಿಸತ್ವನು ಪ್ರಶ್ನಿಸಲು ಆದನ್ನೂ ರಾಜನು ಒಪ್ಪಿದನು.

"ಆದ್ದರಿಂದ ರಾಜಾ, ಮೂರಲ್ಲ ಮುನ್ನೂರು ದೇಶಗಳನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿದರೂ ನೀನು ಹೆಚ್ಚಿನ ಸುಖಪಡುವುದೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಯಾವುದೂ ಶಾಶ್ವತವಲ್ಲ. ಅಶೇಷವೆಂದು ವೇದಂಭೂತ, ಅದರ ಗಣನೆಗೆ ಅಂತ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ.

ಅಂತಹ ಆಶಾಪಾತಕಕ್ಕೆ ಮಾನವನು ಬಾಗಿಬಿಟ್ಟರೆ ಇನ್ನೂ ಇನ್ನೂ ಬೇರಿಸು ಈಗ ನೀನು ಬಂದ ಪಾಗೆ ಮನೋವ್ಯಾಧಿ ಹಿಡಿಯುತ್ತದೆ ಇದರಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ ಅಶೇಷವನ್ನು ವದ್ವಿಸಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಕಾಂಗೆ ಪರಿವೋಗದಂತೆ ಹೆಪ್ಪಲಿಮಾಡುವ ಪಾಗೆ, ಜೀವಿತಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗ ಬೀಳುವವನ್ನೇ ಆಶೆಯನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಪದ್ಧು ರಾಟಲು ಬಿಟ್ಟರೆ, ಆಜ್ಞಾಧಾರಿಯಿಂದ ಅಗ್ನಿಬ್ಬಾಲೆ ಪ್ರಜ್ವಲಿಸುವಂತೆ, ಅಶೆಗಳು ವಿಜೃಂಭಿಸಿ ಆಪಾಯ ಕಾರಿಯಾಗುತ್ತದೆ" ಎಂದು ಮುಂತಾಗಿ ಬೋಧಿಸಲು, ರಾಜನಿಗೆ ಮನಃ ಶಾಂತಿಯುಂಟಾಗಿ ರೋಗ ಗುಣ ಮುಖವಾಯಿತು.

ರಾಜನ ಇಚ್ಛದಂತೆ ಬೋಧಿಸತ್ವನು ಮತ್ತೂ ಅನೇಕ ಧರ್ಮ ಬೋಧನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ ಜೀವಿತಾಂಶದವರೆಗೂ ದೇಶಿಕನಾಗಿದ್ದು, ರಾಜ್ಯ ಪಾಲನೆಯಲ್ಲಿ ಅಗತ್ಯವಾದ ಆಲೋಚನೆ ರಾಜನಿಗೆ ಹೇಳುತ್ತಲೂ ಇದ್ದನು.

ಭಕ್ತ ಕವೀಶ್ವರ

ವಾರಣಾಸಿಯ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿರುವ ಒಂದು ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ನೀರೂ-ನೀವೂ ಎಂಬ ಮುಸ್ಲಿಮ್ ದಂಪತಿಗಳಿದ್ದರು. ಒಂದು ದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಒಂದು ಮಠದ ಶಿಲಿಗೆ ಒಂದು ಮರ್ಘವೂ ಹುಟ್ಟದಿದ್ದ ಮಗುವನ್ನು ನೀರೂ ನೋಡಿದನು. ಅವನು ಆ ಬಳುವಣ್ಣು ಕಂಡು ಹೊಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಸಂತಾನವಿಲ್ಲದ ಆ ಗಂಡ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಆ

ಹೆಸರಿಟ್ಟು ಅತ್ಯಂತ ಕೊಂಡಾಡಿದುದು ಬೆಳೆದರು. ಕಿರೀಟ ಬೆಳೆದು ದೊಡ್ಡ ಮಗಾಗಿ ಸಾಕು ತಂದೆಯ ಮೇಯ್ತೆಯ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನೇ ತಾನೂ ಕರೆಯ ತೊಡಗಿದನು. ಮಗ್ಗಲೆ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಬಟ್ಟೆ ನೇಯುತ್ತಾ ಅದರ ಲಯ ತಟ್ಟಕ್ಕೆ ನಿಯಮಾಗಿ ಮೆಣ್ಣಿನೆಡ್ಡೆ ಹಾಡುತ್ತಾ ಇರುವನು.

ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ವಾರಣಾಸಿಯಲ್ಲಿ ಸುಪ್ರಸಿದ್ಧ ಬಾಗಿ ರಾಮಾಭಾಷಣ್ಣವಿರಬಂದಿದ್ದರು. ಅವರ ವಿದ್ವತ್‌ಪಣಿಗಳು ಕವೀಶ್ವರನನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸಿದುವು. ಆದರೆ ಶಂಕಿತಾರಿಯಾಗಿದ್ದು ಅರಿಯದಿರಲು ಎರಡುರ ಕುಸ್ತಿಯಾದ ತನ್ನನ್ನು ರಾಮಾನಂದರು ಕಿತ್ಯನಾಗಿ ಜುಗೀಕರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾರದೇನೋ ಎಂಬ ಅನುಮಾನವು ಕವೀಶ್ವರನನ್ನು ಹೀಡಿಸ ತೊಡಗಿತು.

ಪ್ರತಿ ದಿನವೂ ಬೇಟೆಹಿಡಿದಲ್ಲಿ ಎದೆ ಕ್ಷಾಂತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ರಾಮನಂತಹವರನ್ನು ಮುಕ್ತಿ ಹಾಗೆ ಬಂದ, ದಿನ ಕಳೆದ: ಬೇಟೆಹಿಡಿದಲ್ಲಿ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ೧೨ ವರ್ಷಗಳ ಮೇಲೆ ಕಾನ್ಸ್ಟೇಬಲ್‌ನಾಗಿ ಮೇಲಿರುವನು, ಸ್ವಲ್ಪ ಮೊಗ್ಗಿನ ಮೇಲೆ ಬರುವ ಕಾನ್ಸ್ಟೇಬಲ್‌ನಿಂದ ಪಾದವು ಕಬೀರನ ಶರೀರದ ಮೇಲೆ ತೂಗಿದ ಕೊಡಲೇ, ಅವರ ಬಿಡುಗಡೆಯಿಂದ ರಾಮನ ಕಾನ್ಸ್ಟೇಬಲ್‌ನಿಗೆ ಸ್ವರಣೆ ಬೋಲಿತ್ತು.

ಕೊಡಲೇ ಕಬೀರ ಎದ್ದುಬಿಡಲು ಕೈ ವಾಳಿದನು. "ಸ್ವಾಮಿ ! ಈ ಪ್ರಭಾತದ ಕುಳಿ ಕವನವಾಗಲಿ ಪವಿತ್ರ ಗಂಭೀರವಾಗಲಿ ಬರ. ಶ್ರೀ, ಕೊಡಲೇ ನನಗೆ ದಿವ್ಯನಾಮವನ್ನು ಕೊಡಲೇ ವಂದಿಸಿ" ಎಂದನು, "ಯಾರು ನೀನು ?" ಎಂದನು. ರಾಮನಿಂದ ಕೇಳಿದನು, "ನನ್ನ ಹೆಸರು ಕಬೀರ" ನಿಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯ, ಇಷ್ಟೇ ಹೇಳಬಲ್ಲೆನು" ಎಂದನು ಕಬೀರ ವಿಚಾರವಿಡಿದ.

ಮತ್ತೆ ಬಲುವೇಗದಲ್ಲೇ ಕಬೀರನು ಹಾಡಿದ ಭಕ್ತಿಗೀತೆಗಳು, ಪ್ರಜೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಿಯವಾಗಿ ಹರಡಿದುವು. ದೇವರ ದಯೆಗೆ ಬೇಟೆಹಿಡಿದು ಜೊರಗಿನ ಆಶಾಶುಭವೆಂದೂ, ನಿರ್ಮಲವಾದ ಭಕ್ತಿ ಮಾತ್ರವೆಂದೂ ಆತನ ಗೀತೆಗಳಲ್ಲಿರುವ ಬೋಧನೆಗಳು, ಅವನು ಹಾಡಿರಲಿರುವ ನಿರಸನ ಮಾಡಿದನು. ಹಿಂದೂ ಮುಸಲ್ಮಾನ ರಲ್ಲಿರುವ ಮನ ಬದಲಿಗೆ ಪ್ರವರ್ತಿಸುವ ಭಾವ ಗಳನ್ನು ಪರಿಹಾಸ ಮಾಡಿದನು.

విజ్ఞానమును జ్ఞానమును అవగాహన పరిశ్రమ
 నందు ఫలముగాది పొందినారు, ముఖ్యముగా
 విజ్ఞానమును జ్ఞానమును అవగాహన పరిశ్రమ
 నందు ఫలముగాది పొందినారు, ముఖ్యముగా
 విజ్ఞానమును జ్ఞానమును అవగాహన పరిశ్రమ
 నందు ఫలముగాది పొందినారు, ముఖ్యముగా

ಎಂಬುದು, ಪುಸ್ತಕವು ಭಾರತದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಚಳುವಳಿಯ
ಪರಿಚಯಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಿದೆ. ಈ ಪುಸ್ತಕವು
ಭಾರತದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಚಳುವಳಿಯ
ಪರಿಚಯಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಿದೆ.

ಗೋರಕ್‌ಪುರ್ ಎಂಬ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಕಬೀರನು
ಕಾಲಧರ್ಮ ಹೊಂದಿದನು. ಆತನ ಭೌತಿಕ
ಕಾಯವನ್ನು ದಹನ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹಿಂದೂ
ಶಿಷ್ಯರೂ, ಛೋಸ್ತಾಪಿತ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು
ಮುಸ್ಲಿಮ್ ಅನುಚರರೂ ತಗಾದೆಗೊಡರೊಡರು
ವ್ಯತಿಕ್ರಮಿಸಿದರು.

ಆದರೆ ಕಬೀರನು ಈ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ
ಮುಸ್ಲಿಮ್ ಮತ್ತು ಹಿಂದೂಗಳ ನಡುವೆ
ವಿವಾದವನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟಿದನು. ಇವರ
ಕಾರ್ಯವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದನು. ಕಬೀರನು
ತನ್ನ ಶಿಷ್ಯರನ್ನು ಹಿಂದೂ ಮತ್ತು ಮುಸ್ಲಿಮ್
ಗ್ರಾಮದವರೊಡನೆ ಸೇರಿ ಕಾರ್ಯ
ನಿರ್ವಹಿಸಿದನು. ಆದರೆ ಕಬೀರನು
ಛೋಸ್ತಾಪಿತ ಮಾಡಿ, ಆದರೆ ಕಬೀರನು
ಯೋಧನು ಕಟ್ಟಿದನು.

ಹದಿನಾಲ್ಕನೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಹದಿನೈದನೇ
ಶತಮಾನದ ರಂಭದವರೆಗೆ ಜೀವಿಸಿದ್ದ
ಕಬೀರನ ಗೀತೆಗಳು, ಅರೋಪನೆಗಳು ಆನಂದ
ತರದ ಹಲವಾರು ಮಹಾನ್ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು
ಗೊಳಿಸಿವೆ. ಮುಸ್ಲಿಮ್ ಗುರುಗಳಿಗೆ
ಮೂಲಭೂತ, ಕಾಮದಾನ ಮೊದಲಾದವ
ರನ್ನು ಕಬೀರನ ಗೀತೆಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ
ಅರಳಿಸಿವೆ.

ಸಮದ್ರಷ್ಟಿ

ಮಂಗಳಾಪುರವೆಂಬ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರು ಜಮೀನು ದಾರರಿದ್ದರು. ಅವರು ತುಂಬಾ ಒಳ್ಳೆಯವರೆಂದು ಎಲ್ಲರಿಂದಲೂ ಹೊಗಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರಿಗೆ ತಿರುಪತಿರಾಯನೊಬ್ಬ ಒಬ್ಬ ತಮ್ಮಿದ್ದನು. ಅವನದು ಪೋಲಿಗುಣ. ಇದಿ ರಾಕಿಗಳ ತೋಪಗಳನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಹಿಡಿದು ಎತ್ತಿ ತೋರಿಸುವುದು ಅವನಿಗೆ ವಿಮೋದ ಕಾಲಕ್ಕೆವ.

ಮದ್ದೆಗೊಪ್ಪರವಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿವರ್ಷವೂ ನಡೆಯುವ ಚೈತ್ರಪೂರ್ಣಿಮಿ ಉತ್ಸವಕ್ಕೆ, ಪರಮಾನಂದಸ್ವಾಮಿ ಎಂಬ ಸಾಧುಗಳೊಬ್ಬರು ಆಗಮಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಪೊರರು ಅವರಿಗೆ ಜೋಡೆತ್ತುಗಳನ್ನು ಹೂಡಿದ ರಥವನ್ನು ಅಲಂಕರಿಸಿ ಸ್ವಾಗತ ಹೇಳಿ ಮೆರವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದರು.

ಈ ಸಾರಿ ಕೂಡಾ ಪರಮಾನಂದ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಮಂವವಾಸದಿಂದ ರಥದ ಮೇಲೆಳಿ ಕುಳಿತರು. ಜಗದ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿದ್ದು ಇವನ್ನೆಲ್ಲ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ತಿರುಪತಿ ರಾಯನು ಮುಂದೆ ಒಂದು, "ಸರ್ವಸಂಗ ಪರಿತ್ಯಾಗಿ ಗಳಾದವರು ರಥದ ಮೇಲೆ ಮೆರವಣಿಗೆ ಹೋಗುವುದು ಯಾವ ನ್ಯಾಯ " ಎಂದು ಅವರೇಳನೆ ಮಾಡಿದನು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಜನರು ಕೋಪಗೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಪರಮಾನಂದ ಸ್ವಾಮಿ ಒಹಳ ಶಾಂತ ರೀತಿಯಿಂದ, "ಯಾರೂ ಅವನನ್ನು ದೂರಬಾರದು. ಶಾಂತರಾಗಿರಿ " ಎಂದು ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಿ, ತಿರುಪತಿ ರಾಯನನ್ನು ನೋಡಿ, "ನೀನು ಹೇಳುವುದರಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ನಿಜವಿದೆ. ಅದರ ಎಷ್ಟು ಆಮೇಲೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನೊಂದಲು ನೀನು ಕೂಡಾ ರಥದ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊ " ಎಂದರು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ತಿರುಪತಿರಾಯನು ಕೊಡ್ಕ ವಿಜಯ ಸಂಪಾದಿಸಿದಂತೆ ಉಬ್ಬುತ್ತ ರಥದ ಮೇಲೆ ಎರಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡನು. ರಥವು ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಭವನದ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿನಂತಿತು.

ತಿರುಪತಿರಾಯನು ರಥದಿಂದ ಇಳಿಯುತ್ತ, "ಇದು ಇನ್ನೂ ಬೆನ್ನಾಗಿದೆ. ಜಗತ್ತೇ ಮೂಯವೆಂದು ಬೋಧಿಸುವ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ವಾಸಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಅಲಂಕಾರ ಭವನಗಳು ಬೇಕೇನು?" ಎಂದನು.

ಪರಮಾನಂದಸ್ವಾಮಿ ಕಿರುನಗೆ ನಗುತ್ತ, "ಈ ಉತ್ಸವದ ಮೂರು ದಿನಗಳೂ ಮುಗಿಯುವ ವರೆಗೆ ನೀನು ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಇದ್ದು ಬಿಟ್ಟರೆ, ನಿನ್ನ ಸಂದೇಹ

ಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ತೀರಿಸಿ ಬಿಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದರು. "ಆದು ಹೇಗೆಂದು ನೋಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ತಿರುಪತಿರಾಯನು ಒಪ್ಪಿದನು. ಪರಮಾನಂದಸ್ವಾಮಿ ಭವನದೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ ಕೂಡಲೇ ಒಬ್ಬಳ ವ್ಯಾಪಾರಿಯೊಬ್ಬಳು ಬೆಳ್ಳಿಯ ಹರಿಪಾಣದಲ್ಲಿ ಫಲ ಪದಾರ್ಥಗಳೊಂದಿಗೆ ಪುಟ್ಟ ಪಕ್ಕಪನ್ನ ತಂದು ಅವರ ಪಾದಗಳ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟು "ಪ್ರೀತಿಸಬೇಕು" ಎಂದು ಕೈಮುಗಿದು.

ಪರಮಾನಂದಸ್ವಾಮಿ ಆ ವ್ಯಾಪಾರಿಯೊಂದಿಗೆ, "ಬಹಳ ಸಂತೋಷ. ನಿನ್ನ ಇಷ್ಟ ಪ್ರಕಾರವೇ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಇಂತಹುದೇ ಇನ್ನೊಂದು ಪಕ್ಕಪನ್ನ ತಂದು ಈ ತಿರುಪತಿ ರಾಯನಿಗೆ ಕೊಡ ಕೊಡಬಲ್ಲೆಯಾ?" ಎಂದರು. ಅವನೂ ಓಡಿ ಹೋಗಿ ಹಾಗೆಯೇ ತಂದುಕೊಟ್ಟನು.

ಪರಮಾನಂದಸ್ವಾಮಿ ಅಲ್ಲಿ ಸೇರಿದ ಊರ ಹಿರಿಯರೊಂದಿಗೆ "ನಾ ಇಲ್ಲಿ ಇರುವದ್ದು ಕಾ"

ಈ ತಿರುಪತಿರಾಯನು ಕೂಡಾ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಇರುತ್ತಾನೆ. ನನಗೆ ಮಾಡುವ ಎಲ್ಲಾ ಮರ್ಯಾದೆಗಳನ್ನೂ ಇವನಿಗೂ ಮಾಡಬೇಕು" ಎಂದರು.

ಆ ಕ್ಷಣದಿಂದ ಪರಮಾನಂದಸ್ವಾಮಿಗೆ ಸದೆಯುವ ಉಪಚಾರಗಳು ತಿರುಪತಿರಾಯನಿಗೂ ನಡೆದುವು ಅವರು ಅನುಭವಿಸುವುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಿರುಪತಿರಾಯನೂ ಅನುಭವಿಸಿದನು.

ಮೂರನೇ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಪರಮಾನಂದ ಸ್ವಾಮಿ ತರ ಪತಿರಾಯನೊಂದಿಗೆ, "ಯಾವ ಊರಿನಲ್ಲಿಯೂ ನಾನು ಮೂರು ವಿಸ್ತರಣೆಗೆ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಇರಬಾರದು. ನಾಳೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ನಾನು ಮತ್ತೊಂದು ಊರಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ. ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ನೀನು ಬಂದರೆ ಒಳ್ಳೆಯದೇ. ಬರುವೆಯಾ?" ಎಂದರು.

ತಿರುಪತಿರಾಯನು ಹಾಗೆಯೇ ಬರುವೆನೆಂದನು. ಮರುದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಜನರು ಪರಮಾನಂದ ಸ್ವಾಮಿ ಯನ್ನೂ, ತಿರುಪತಿರಾಯನನ್ನೂ ರಥದ ಮೇಲೆ ಕೂಡಿಸಿ ಮರವಾಗಿೆಯಲ್ಲಿ ಊರ ಮೊದಲನೆಯವರಿಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದು ಬೀಳುಗೊಂಡರು.

ಪರಮಾನಂದಸ್ವಾಮಿ ರಥದಿಂದ ಇಳಿದು ಊರವರನ್ನು ಅರಿಸಮಾಧಿಸಿ ಎಲ್ಲರೂ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಹೋಗುವುದನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ನಿಂತರೂ ಅದೇಲೆ ತಿರುಪತಿರಾಯನೊಂದಿಗೆ, "ಇನ್ನು ನಾವು ಹೊರಡೋಣ, ಈ ಕಾಲುಬಾರಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ರಥದವರ ಕೈವಾಗುವುದರೊಳಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ಊರನ್ನು ಸೇರುತ್ತೇವೆ" ಎಂದರು.

ಇಬ್ಬರೂ ಕಾಲು ಬಾರಿ ಹಿಡಿದು ನಡೆಯ ತೊಡಗಿದರು. ಹೋಗು ಹೋಗುತ್ತ ಬಾರಿಯಲ್ಲಿ ಕಲ್ಲುಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತ, ಮರು ತಗ್ಗುಗಳು ಒಡುತ್ತ, ನಡೆಯಲು ಕಷ್ಟವಾಗಿ ತೋರಿತು. ಪರಮಾನಂದ ಸ್ವಾಮಿ ಒಮ್ಮೆ ಸಮನೆ ಸದೆಯು ಕೈವರು. ತಿರುಪತಿ ರಾಯನು ತುಂಬಾ ಬಡಿದನು. ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ

೨೦೧ ಬೆಲೆ ಒಡಿಸ ತೊಡಗಿತು. ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಬಿಸಿರಿನ ಕಾಫಿ. ಇದುವುದರ ಪರಿವೆಯೂ ಇಲ್ಲದೆ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಲೇ ಇದ್ದರು.

ತಿರುಪತಿರಾಯನು ಇನ್ನು ನಡೆಯಲಾಗದೆ, ಪರಮಾಣಂದಸ್ವಾಮಿಯೊಂದಿಗೆ, "ಅಯ್ಯ, ಬಾಯಿ ಬಾಗಿಹೋಯಿತು. ಕೆಟ್ಟ ಬಾಯಾರಿಕೆ ! ನಿಮಗಿನ್ನೂ ಆಗಿಲ್ಲವೆ ?" ಎಂದನು ಸಂಕಟ ಪಡುತ್ತ.

"ನೀನು ಹೇಳಿದಾಗ ನನಗೂ ಬಾಯಾರಿಕೆಯ ನೆನಪು ಬಂತು ಅಕೋ, ಆಗ್ಲೀನದು ಮುತ್ತು ಇರುವ ಹಾಗಿದೆ. ಬಾ ಹೋಗೋಣ !" ಎಂದರು.

"ಆದರೆ ನೀರೇ ? ಕುಡಿಯುವಂಥಾದ್ದೇನಾ ? ನಿನ್ನೆಯ ವರೆಗೆ ಬಾಯಾರಿಕೆಗೆ ಹಗ್ಗಿನ ರಸ ಕುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದಿರಿ ? ಮೃಗಗಳು ಕುಡಿಯುವ ನೀರು ಇದು " ಎಂದನು ಅಸಹ್ಯತೆಯಿಂದ.

"ಹೂವೆಯ ಬೆಂಕಿ ಎಲ್ಲವೂ ಆಗುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ದಾಹವೂ ಮೃಗಗಳ ಹಾಗೇನೇ ! ಮೊದಲು ನೀರು ಕುಡಿ ! ಇಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಹಣ್ಣಿನ ರಸ ಕುಡಿಕೊಂಡು ವನವು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲವಷ್ಟೆ ?" ಎಂದು ಪರಮಾಣಂದ ಸ್ವಾಮಿ ನೀರ ಮಡುವಿಗಿಳಿದು ಎಲ್ಲಾ ಬೊಗಸೆ ನೀರು ಕುಡಿದರು. ತಿರುಪತಿರಾಯನೂ ಉಪಾಯವಿಲ್ಲದೆ ಆ ನೀರನ್ನು ಕುಡಿದನು. "ಇನ್ನು ನಮಗೆ ನಡೆಯುವ ಶಕ್ತಿ ಇಲ್ಲ !" ಎಂದು ಉಸಿರುಬಿಟ್ಟರು.

ಪರಮಾಣಂದರು ನಗುತ್ತ, "ನನಗೂ ಅಷ್ಟೇ ಸ್ವಲ್ಪ ಅಯ್ಯಾ ಪರಿವರಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಸರಿಯಾಗುತ್ತದೆ" ಎಂದು ಅವನ ಬದಿಯಲ್ಲೇ ಕುಳಿತರು.

ಒಂದು ಗಂಟೆ ಹಾಗೆ ಕುಳಿತಿರುವಾಗ, ಒಂದು ಒಲೆತ್ತಿನ ಗಾಡಿ ಆ ದಾರಿಯಾಗಿ ಬಂದಿತು. ಗಾಡಿ ಹೊಡೆಯುವ ಚೈರಪ್ಪ ಪರಮಾಣಂದ ಸ್ವಾಮಿಯನ್ನು ನೋಡಿ, ಗಾಡಿಯಿಂದ ಇಳಿದು ಒಂದು ನಮಸ್ಕಾರ ನಮಿಸಿ "ಸ್ವಾಮಿ, ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ವರಿಕೊಳ್ಳುವಿರಾ ? ಮುಂದಿನ ಊರಿಗೆ ತಾನೇ ?" ಎಂದನು.

ಇಬ್ಬರೂ ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ವರಿಕೊಂಡರು. ಅವರು ಚೈರಪ್ಪನ ಗ್ರಾಮವನ್ನು ಸೇರುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ರಾತ್ರಿಯಾಯಿತು.

ಚೈರಪ್ಪನು ಗಾಡಿಯನ್ನು ಒಂದು ಚಾವಡಿಯ ಮುಂದೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿ, "ಸ್ವಾಮಿ, ಈ ರಾತ್ರಿ ತಾವು ಇಲ್ಲಿ ಕಳೆಯ ಬೆಂಕಾಗುತ್ತೆ. ನನ್ನದು ಸ್ವಲ್ಪ ಗುಡಿಸಲಿ. ಮನೆ ಇಲ್ಲೇ ನಮಗೆ ಸೌಕರ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ನಾನು ಹೋಗಿ ಏನಾದರೂ ತರುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

ಪರಮಾಣಂದಸ್ವಾಮಿಯೂ, ತಿರುಪತಿರಾಯನೂ ಆ ಚಾವಡಿಯನ್ನು ವರಿಕೊಂಡರು. "ಇದು ಯಾವುದೋ ಪಂಚಾಯತೀ ಚಾವಡಿಯಂತಿದೆ. ರಾತ್ರಿ ಮಲಗಲಿಕ್ಕೇನೂ ಅಡ್ಡಿಯಿಲ್ಲ" ಎಂದರು ಪರಮಾಣಂದಸ್ವಾಮಿ.

ತಿರುಪತಿರಾಯನು ಬೇಸರದಿಂದ "ನಿನ್ನೆಯ ಮಾತು ಹೇಗೋ ಏನೋ ಆಗುತ್ತನ್ನಿ. ಮೊದಲು ಹುಲಿ ತೀರಬೇಡವೇನು ?" ಎಂದನು.

“ಇಲ್ಲವಾದರೂ ಹುಡುಕಿದರೆ ನೀರು ಬಿಡುತಾರೆ”
ಎಂದರು ಪರಮಾನಂದಸ್ವಾಮಿ.

ಅವರಲ್ಲಿ ಬೈರಪ್ಪನು ಎರಡು ಚಿಕ್ಕ ಮಗ್ಗಿನ
ಮೊಗೆಗಳಲ್ಲಿ ಉಪ್ಪು ಗಂಜಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು
ಅವರ ಮುಂದಿಟ್ಟು, “ಈ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ನನ್ನ
ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತೇನಿರಲಿಲ್ಲ” ಎಂದನು.

“ನನಗೂ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಿ ಹಾಸೇ?” ಎಂದು
ಪರಮಾನಂದ ಸ್ವಾಮಿ ಬಂದು ಮೊಗೆಯನ್ನೆತ್ತಿ
ಕುಡಿಯುತ್ತ, “ಇನ್ನೊಂದನ್ನು ತಿರುಪತಿರಾಯನಿಗೆ
ಕೊಟ್ಟರು. ತಿರುಪತಿರಾಯನು ಅದನ್ನು ಕುಡಿಯುತ್ತ
ವಾಂತಿಮಾಡುವಂತೆ ಮುಖಿಸಿದನು. “ಇದರಲ್ಲಿ
ಉಪ್ಪೇ ಇಲ್ಲಾಂತ ಕಾಣುತ್ತೆ” ಎಂದನು.

ಏ.ಲಿ ಮೊಗೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಡ
ಲಿರುವಬೈರಪ್ಪನನ್ನು ಸ್ವಾಮಿಗಳುತಡೆದು “ಇೋವ್ವ,
ಈ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ನಮಗಿಷ್ಟು ಗಂಜಿ ಹೊಯ್ಯು
ನಮ್ಮ ಬೇವ ಉಳಿವೆಯಿಲ್ಲವೇ? ನಿನ್ನ ಉಪಕಾರ
ಮರೆಯುವಂಥಾದ್ದಿಲ್ಲ. ಈ ವಸ್ತುವ ಹೊರತು ಮತ್ತೇ
ನಿಲ್ಲ. ತೆಗೆದುಕೋ” ಎಂದು, ಅವನು ಬೇಡಿದರೂ
ಕೆಳದೆ ವಟ್ಟಿವಸ್ತುವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿಬಿಟ್ಟರು.

ತಿರುಪತಿರಾಯನು ಅಕ್ಕರ್ಯಾದಿಂದ, “ಇದೇನೋ
ಹುಚ್ಚು! ಉಪ್ಪು ಕೂಡಾ ಸರಿಯಾಗಿಲ್ಲದ ಗಂಜಿ
ನೀರಿಗೆ ವಟ್ಟಿ ವಸ್ತುವ ಒಪುಮಾನವೇ! ಇನ್ನೊಂದು

ಬೆರೆ ತಿಳಿಯುವ ನೀವು ಅಪಲು ಅದನ್ನೇಕೆ ತೆಗೆದು
ಕೊಂಡಿರಿ? ಅದನ್ನು ಕೊಬ್ಬವಾಗಿಡ ಬಂದಿ ಇಲ್ಲ!”
ಎಂದನು.

ಪರಮಾನಂದಸ್ವಾಮಿ ನಗುತ್ತ, “ಮಂಗಳಾಪುರದ
ಜನರು ಹಬ್ಬದ ಸರಗರದಲ್ಲಿ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ
ಗೌರವಿಸಿದರು. ಕಾಣಿಕೆಕೊಟ್ಟರು. ಆದ: ಅವರವರ
ಶಕ್ತಿಗೆ ತಕ್ಕದ್ದು. ಅಂತರೇ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಇಲ್ಲ
ದಿದ್ದರೆ ಅವರು ನೊಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಅಲ್ಲದೆ
ಕಾವಿ ಬಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ತಿರುಗುವ ನನಗೇಕೆ ಹೇಳು ವಟ್ಟಿ
ಬಟ್ಟೆ? ಅದೀಗ ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಣ ಉಳಿಸಿತು. ಬಡ
ಬೈರಪ್ಪನಿಗೆ ಉಪಕಾರವೂ ಆಯಿತು. ತಿರುಪತಿ
ರಾಯಾ! ಮನುಷ್ಯರು ನಿನನ್ನೇ ಅದರೂ ಸಮ
ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡದೇಕು. ಅಭಿಮಾನಿಗಳು
ಪ್ರೇಮದಿಂದ ಕೊಡುವ ಔತನವಾದರೂ, ಗಂಜಿ
ಯಾದರೂ ವನಗೆ ಒಂದೇ. ಸುಖಿಗಳಿಗೆ ಉಪ್ಪಿದೆ,
ಕಪ್ಪಗಳಿಗೆ ತಗ್ಗದೆ ನನ್ನ ಕೈಲಾದಷ್ಟು ಇತರರಿಗೆ
ಸಹಾಯಮಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನವಡುತ್ತೇನೆ. ಜನರಿಗೆ
ಒಳಿತನ್ನು ಬೋಧಿಸುತ್ತೇವೆ” ಎಂದರು.

ತಿರುಪತಿರಾಯನು ಅವರ ಪಾದಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ,
“ನಿಮ್ಮ ದೊಡ್ಡತನವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳದೆ ಅಜ್ಞಾನ
ದಿಂದ ಅಪಮೇಳನೆ ಮಾಡಿದನು. ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು,
ಮಹಾಸ್ವಾಮಿ!” ಎಂದನು.

ಎಲ್ಲರೂ ವೀರರೇ

ಕೃಷಿ ಮತ್ತು ಮತ್ಸ್ಯ ಇವುಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ವಿವರಗಳನ್ನು ಕೆಳಕಂಡಂತಿರುತ್ತದೆ.

ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಕಾರಣವು ಇನ್ನೂ ಆರ ಬಿಡಿ. ಅಂತಹುದಾಗಿ ಮೇಲ್ಕಂಡ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು
ಮಾನ್ಯರಾದವರು ಗಮನದಲ್ಲಿ ತೋರಿಸುವ.

... ..
... ..
... ..

ಮೂವೆ ಹೊಳಗುತ್ತಿದ್ದ ಕಬ್ಬಿನವು ಒಂದಿರುಗಿ ಬಿಡು. "ನಮ್ಮ ಕುಂಟಳ ಬೇಕದ ಕುದುರೆಗಳು ಎಷ್ಟು ಉತ್ತಮ ಪಾತಿಯೆಂದು ಮೊದಲಿನಿಂದ ? ಎಷ್ಟು ಮೇಗಾನ್ ಒಡುತ್ತವೆ ? ನಿನ್ನ ಕುದುರೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಒಂದೆ ಪಾಕಿಸು ?" ಎಂದನು.

ಮಾನ್ಯರಾದ ಸರ್ವೆ ಸಾಹಿಬ್‌ಗಳವರೇ, ಈ ಕೆಳಕಂಡ ವಿಷಯವನ್ನು ಉತ್ತರಿಸಿ
ಕೊಡಬೇಕು. ಇದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ವಿಷಯವು ಎಷ್ಟು ದೂರದಿಂದ ಬಂದಿರಬೇಕು
ಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ವಿಷಯವು ಎಷ್ಟು ದೂರದಿಂದ ಬಂದಿರಬೇಕು.

2017 年 12 月 20 日

ಜಿಪೋರೂದಲಿಂತ್ಯ

ಹಿಂದೆ ಗೋಪವಾಳ್ಯಮಾಟ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ನೀಲ ಕಂಠನೆಂಬ ಒಬ್ಬರೈತನಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಎರಡು ಎಕರೆ ಬಟ್ಟಗದ್ದೆಗಳಿವು ಇದ್ದವು. ಅವಂತಿ ಅವನಿ ಗಿರುವ ಒಬ್ಬಳೇ ಮಗಳು. ಮಗುವಾಗಿರುವಾಗಲೇ ತಾಯಿಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡ ಆಮಾತಿಯನ್ನು ತಂದೆ ನೀಲಕಂಠನು ಅಕ್ಕರೆಯಿಂದ ಪೋಷಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.

ಈಗ ಅವಂತಿಗೆ ಮದುವೆಯ ವಯಸ್ಸು ಬಂದಿತು. ಮತ್ತು ವದಿನ್ನೆದುಸಾವಿರ ವರದಕ್ಷಿಣೆ ಸುರಿಯದೆ ವರನು ಕುದುರುವ ಲಕ್ಷಣ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಒಂದುದಿನ ನೀಲಕಂಠನು ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಸಾಲದೊರಕುವವರೊಡನೆ ನೋಡಲು, ಹಿಂದಿರುಗುವಾಗ ಒಂದೆ ರಡು ದಿನ ಅಗುವುದೆಂದು ಮಗಳಿಗೆ ಹೇಳಿ ತೆರೆಯ ಊರಿನಲ್ಲಿರುವ ದೂರದ ಬಂಧುಗಳ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುವ ಅವಂತಿ ಕೂಡಾ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬೇಸರ ವಾದುದರಿಂದ ಮನೆಗೆ ಬೇಗಿಹಾಕಿ ವೆಳ್ಳದ ಗ್ರಾಮ ದಲ್ಲಿದ್ದ ತನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತೆಯ ಮನೆಗೆ ಹೋದಳು.

ಮರಾದಿನ ಕ್ರಮಬೋಧನ ಮೊಕ್ಕಿಸಲ್ಲಿ ಅವಂತಿ ಒಂದು ಬಾಡಿಗೆಯ ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದಳು. ಅಲ್ಲಿ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲಿನ

ಹತ್ತಿರ ಬರುವಾಗ, ಒಳಗೆ ತನ್ನ ತಂದೆಯೊಡನೆ ದಿಗೋ ತಗಾದೆ ಮಾಡುತ್ತ, ಕೋಪದಿಂದ ಬೈದಾಡು ವಂತೆ ಕೇಳಿತು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಹಾಗೇ ನಿಂತಳು.

“ಏನಯ್ಯಾ ಇದು? ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡವ ರೆಂದು ಇಪ್ಪರವರೆಗೆ ಮರ್ಯಾದೆ ಕೊಟ್ಟು ಮಾತಾ ಡಿದೆ. ಕಡೇಸಾರಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಒಳ್ಳೆಯ ಒುದಿ ತಂದುಕೊಂಡು ನಾಳೆ ಬೆಳಗ್ಗೆ ನನ್ನ ಹಣ ಕೊಟ್ಟು ಬಿಡಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಕೋತ್ವಾಲಕನಿಗೆ ಹೋಗಿ ನಿಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಫರ್ಯಾದಿ ಮಾಡುವುದು ಖಂಡಿತ” ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು ಇಪ್ಪತ್ತೈದು ವರ್ಷದ ಯುವಕನೊಬ್ಬನು ಹೊರಗೆ ಬಂದು ಇತ್ತಿತ್ತು. ನೋಡದೆ ಬೀದಿಗಿಳಿದು ಪೊರಟುಹೋದನು.

ಅವಂತಿ ಪುನೆಯೊಳಗೆ ಹೋಗಿ “ಏನು ಗಲಾಟೆ ಅಬ್ಬಾ ಡಿ” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

“ನನ್ನ ಕೋಪದ ಕಾವಿನಲ್ಲಿದ್ದ ನೀಲಕಂಠನು, “ಆದ್ದೆಲ್ಲಾ ನಿನಗೆ ಹೇಳಬೇಕೆಂದು? ನಿನ್ನ ಕೆಲಸ ನೋಡಿಕೋ. ನಡಿ” ಎಂದು ಅಥಟಿದನು.

ಈವರೆಗೆ ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಕಠಿಣಮಾತು ಪ್ರಯೋ ಗಿಸದಿದ್ದ ತಂದೆ, ಹೀಗೆ ಹೊಡೆದುವ ಮಾತು

ಯುವಕನು ಕೋಪದಿಂದ ಏನೋ ಹೇಳಲಿರು
ವಾಗ, ಅವಂತಿ ಮುಂದೆ ಒಂದು ಅನುಭವವನ್ನೂ
"ಏನೋ ಹಣದ ಸಂಗತಿ ಕುರಿತು ಅಪ್ಪನನ್ನೇ
ಬಾಧಿಸುವಿರಿ" ಇದಂತಹ ಮರ್ಯಾದೆ ?" ಎಂದಳು.

“ಇದರಲ್ಲಿ ಬಾಧಿಸುವಂಥಾದ್ದು ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ನಡೆದ ಸಂಗತಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಈಳಿ ನೀನಾದರೂ ಇವರಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೇಳು” ಎಂದು ಯುವಕನು ಮುಂದೆ ಹೇಳಿದ ಸಮಾಚಾರವೇನೆಂದರೆ :

ಆ ಯುವಕನ ಹೆಸರು ಬಾಲಚಂದ್ರ. ಅವನು
ಹಿಂದೂ ಸರಾಫ ಆಗಿದ್ದಿಯಲ್ಲಿ ಲೆಕ್ಕಪರಿಶಯವ
ಗಣಾ ಇದ್ದಿತು. ಹಿಂದೂದಿನ ರೂಪಮಾಸನು ಹತ್ತ
ಮಾತು ರೂಪಾಪಿ ಮುನ್ನ ಹಿಂದುತೋಗಿನ ಹೊಲ
ದನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ವ್ಯಾಪಾರದ ಕೆಲಸದ ಮೊರೆ
ಬೆತ್ತಗೋ ಮೊಗ್ಗಿ ಹಿಂದು ಗಂಡೆ ಕಳೆದು ಹೋದ
ಹಿಂದೂದಿನ ಹಿಂದಿವಾಗಿ ಹಿಂದತು. ಹಾಸಿಲ್ಲಿದ್ದ ಹಣ
ತುಂಬಿದ ತೊಲಿನ ಚೀಲವನ್ನು ಮೂರೂ ಎತ್ತು

10 11 12 13 14

ಯಿಸಿಕೊಂಡರಂತೆ. ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಯಜಮಾನ ನಿಗಿತನೂ ಬಾಲಚಂದ್ರನಿಗೇ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಚಿಂತೆಯಾಯಿತು.

ಬಾಲಚಂದ್ರನ ಅಗ್ಲಾನೊಬ್ಬ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಆರೋಗ್ಯ ಕೆಟ್ಟದ್ದೆಂದು ತಿಳಿದು ಎಲ್ಲಾ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಸಿ ಸುಮಾರು ಅರ್ಧ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲೇ ಅವನು ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೊರಟನು. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ತೋಪು ಒಂದಿತು. ತೋಪಿನ ನಡುವೆ ಒಂದು ಕೆರೆಯಿದ್ದಿತು. ಬಾಲಚಂದ್ರನು ತೋಪಿನ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ಒಂದು ಮರದ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಯಾರೋ ಮುಖಾಂತಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಸದ್ದುಮಾಡದೆ ಆ ಮೂಕಿಗೆ ಕವಿಗೊಟ್ಟನು.

“ನೋಡವ್ವಾ, ಈ ತೋಗಲ ಚೀಲದಲ್ಲಿರುವ ಹಣವನ್ನೆಲ್ಲ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ಒಪ್ಪಿರು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡರೆ ಕಡೆಪಕ್ಷ ಒಂದು ವರ್ಷದ ವರೆಗೆ ಕಳ್ಳ ತನದ ಗೂಡವೆ ಬಿಟ್ಟು ಒಳ್ಳೆಯ ರೀತಿಯಲ್ಲಿರ

ಬಿಡು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದು ಕೆಲಸಮಾಡುವ ನಾವು ಇದನ್ನು ಆ ಕೆರೆಯ ದಂಡೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟು, ದೂರ ಹೋಗಿ ಆ ಪೂದರನ ಹತ್ತಿರ ಸ್ಥೂವಾ ಅಲ್ಲಿಂದ ಇಬ್ಬರೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಓಡಿ ಬರುವಾ. ಯಾರು ಮೊದಲು ಆ ಹಣದ ಚೀಲ ಮುಟ್ಟುವರೋ ಅದರಲ್ಲಿರುವ ದಷ್ಟೂ ಅವರಿಗೆ! ಏನನ್ನುತ್ತೀ?” ಎಂದನು ಒಬ್ಬ ಇನ್ನೊಬ್ಬನೊಂದಿಗೆ,

ಎರಡನೆಯವನು ಸರಿಯೆಂದು ಒಪ್ಪಿದ. ಇಬ್ಬರೂ ಆ ಚೀಲವನ್ನು ಕೆರೆಯ ದಂಡೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟು ದೂರ ದಲ್ಲಿದ್ದ ಪೂದರನ ಕಡೆಗೆ ಹೋದರು. ಮರದ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ಗಮನಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಬಾಲ ಚಂದ್ರನು ಬಿರಬಿರನೆ ಆ ಚೀಲದ ಹತ್ತಿರಒಂದು ನೋಡಿ ಬೆರಗಾದನು. ಆ ತೋಗಲಿನ ಚೀಲ ಅವನ ಯಜಮಾನನದೇ!

ಬಾಲಚಂದ್ರನು ತಟ್ಟನೆ ಅವನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡ ಓಟಕೆತ್ತನು. ದೂರದಿಂದ ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಇಬ್ಬರೂ ಕಳ್ಳರೂ ಅವನ ಬೆಂಟಿ ಓಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದರು.

ಬಾಲಚಂದ್ರನು ಒಹಳ ದೂರದವರೆಗೆ ಓಡಿ, ನೀಲಕಂಠನಿರುವ ಗ್ರಾಮದವರೆಗೆ ಬಂದನು. ಬೀದಿ ಯಲ್ಲಿ ಜನಸಂಚಾರವೇನಿರಲಿಲ್ಲ. ತಾನು ಕಳ್ಳರ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಬಿದ್ದರೂ, ಹಣದ ಚೀಲ ಕಳ್ಳರಿಗೆ ಸಿಗಿ ಬಾರದೇ ಬಿಡಲೋಚನೆಯಿಂದ ಅವನು ಬೀದಿಯ ಒದಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದು ಮನೆಯ ಜಗಲಿಗೆ ಕಟ್ಟಿದ ತಡಿಕೆಯ ಹಿಂಬದಿಗೆ ಅದನ್ನು ಬೀಸಿ ಒಗೆದನು.

ಹಾಗೆಯೇ ಅವನು ಓಡುತ್ತಾ ಗ್ರಾಮವನ್ನು ದಾಟಿ ಮತ್ತಿಷ್ಟು ದೂರ ಹೋದಾಗ ಬೆಳಗಾಗುತ್ತಾ ಒಂದಿತು. ಇನ್ನು ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲವೆಂದುಕೊಂಡು ಕಳ್ಳರು ನಿರಾಶೆಯಿಂದ ಎತ್ತೋ ಹೊರಟು ಹೋಗಿದ್ದರು. ಬಾಲಚಂದ್ರನು ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅಗ್ಲಾನ ಆರೋಗ್ಯವನ್ನು ಕುರಿತು ವಿಚಾರಿಸಿದನು. ಈಗ ಗುಣಮುಖನಾಗುವುದನ್ನು ತಿಳಿದು ಸಮಾಧಾನ

ಅವನು ತನ್ನ ಚಲವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದ ಮೇಲೆ
 ಗಾಳಿಯ ತಿರುಳು. ಪಾದಗಳಿಂದಲಿ ನಿಲಕಂಠ
 ನಿರುವ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಈಗ ಅವನೆಯ
 ಬಿಡುಮಾಣವಾದ ನೀಲಕಂಠನು ಆ ತೋಗಲಿನ
 ಬೀಲದ ಸಂಗತಿ ತನ್ನೊಡನೆ ತಿಳಿಯದೆಯೆಂದು ಸುಳ್ಳು
 ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ತಾನು ಪಾಲಿಯ ತಡಿಕೆಯ ಹಿಂದೆ
 ಇಟ್ಟ ಚೀಲ ನೀಲಕಂಠನಿಗೆ ಸಿಕ್ಕದೆ ಎಂದೇ
 ಬಾಳುಬಂದೆನ ನಂಬುಗೆ ಹಳು.

ಅವನು ಹೇಳಿದುದನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವನ ಸ್ವಾಮಿ
 ಭಕ್ತಿಗೆ ಅಶ್ಚರ್ಯವಡುತ್ತ ಅವನಿ. ತನ್ನ ತಲೆ
 ದಿಂಬಿನ ಕೆಳಗಿದ್ದ ಹಗದ ಬೀಲವನ್ನು ತೆಗೆದು
 ಅವನ ಮುಂದೆ ನೀಡಿದಳು. ಆಗ ನೀಲಕಂಠನು
 ಅವಳಿಗೆ ಅಡ್ಡಬಂದು, "ಈ ಚೀಲ ಅವನಿಗೆ
 ಕೊಡಬೇಡೆ" ಇವನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಮೊತ್ತ
 ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳೆ. ಈ ಹಗದ ಚೀಲ ನನಗೆ ಹೇಗೆ
 ಬಿಟ್ಟಿತು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ ಕೇಳು" ಎಂದು ಆ
 ಸವಿಕೊಡುವು ಹೇಳಿದನು.

ಅವನು ಮಗಳ ಮದುವೆಯ ಪರದಕ್ಷಿಣೆಯ
 ಮಗ್ಗುಲಿ ಎಂದು ಕೆಲವು ವ್ಯಯವನ್ನಾಡಿದನು
 ಅದೇನೂ ಫರಿಸದೆ ನಿರಾಶೆಯಿಂದ ಮನೆಗೆ
 ಹಿಂದಿರುಗುತ್ತಿದ್ದ. ಅವನಿಗೆ ತನ್ನ ಜೀವಿತದ
 ಮೇಲೆಯೇ ಅಸಹ್ಯ ಹುಟ್ಟಿತು. ಇಂಥ ಒಳ್ಳೆಕೆ
 ಮಗಳಿಗೆ ಕೂಡಾ ಮದುವೆ ಮಾಡುವ ಶಕ್ತಿ
 ಇಲ್ಲದ ಪಾನು ಒಡುಕಿದ್ದು ಏನು ಪ್ರಯೋಜನ
 ವೆಂದುಕೊಂಡು ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ದಾರಿಯ ಒದಿಯ
 ಲಿದ್ದ ಪಾಳುಬಾವಿಯ ಕಡೆಗೆ ತಡುಡಿಸುತ್ತಾ
 ನಡೆಯತೊಡಗಿದನು.

ಆಗ ನೀಲಕಂಠನ ಹಿಂದೆ ನಡೆದು ಬರುತ್ತಿದ್ದ
 ಒಬ್ಬ ಮಧ್ಯಮ ವಯಸ್ಸಿನವನು. ಅವನ ತುಂಡಿ
 ಕೆಯ ನಡಿಗೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಅನುಮಾನವಟ್ಟು.
 ಪಾಳುಬಾವಿಯ ಅಂಚಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದ ನೀಲಕಂಠನನ್ನು
 ಫಕ್ಕನೆ ಓದಿದು ತಡೆದು "ಇದ್ದಾ ಕೊಂಕೆ ಪಾಲಿನ
 ಕಾರಣವೇನು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ನೀಲಕಂಠನು
 ಕೇಳಿದು ತುಂಬಿಕೊಂಡು, "ಇರುವ ಮಗಲೊಸ್ಕರಗೆ

ಮದುವೆ ಮಾಡಲು ಕೈಲಾಗದ ನಾನು ಒಡುಕ್ಕಿದ್ದು ಏನು ಮಾಡೋಣವೆ?" ಎಂದು. ತನಗೆ ಒಂದ ಕನ್ನ ವನ್ನು ಕುರಿತು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೇಳಿದನು.

ಅವನು ಕೇಳಿ ಹೊಸಮನು ನಕ್ಕು, "ಅಪ್ಪೇನಾ? ನೀವು ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ ನಾನಿಗೆ ಹತ್ತು ಮಂದಿ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡುವಷ್ಟು ಶಕ್ತಿಯಿದೆ. ಆದರೆ ನಾನು ಮಕ್ಕಳೇ ಇಷ್ಟು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ ಈ ಹಗಲುಮದದ ತೊಗರಿಸ ಬೇಡಿ. ಇದು ನನ್ನ ಹಣ ಎಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಸಿದ್ಧತೆಗೈದುಕೊಳ್ಳಿ. ಎಮ್ಮ ಎಳಾಸಿ ಹೇಳಿದರೆ, ತಿಂಗಳಿಗಿದ್ದು ಅಂತ ಆಮೇಲೆ ವಸೂಲು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ." ಎಂದು ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ತೊಗರಿಸ ಬೇಲವನ್ನು ನೀಲಕಂಠನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಅತನ ಹೆಣ್ಣು ರಾಜಯ್ಯನಂತೆ

"ಅಂತಹ, ಆ ರಾಜಯ್ಯನೊಬ್ಬ ದೊಡ್ಡ ಮನ್ಯೂವರು ಈ ಬೇಲ ನಾನಿಗೆ ಕೊಡುವುದನ್ನು ಈ ಬಾಲಕಂದ್ರ ಮರೆಯಲ್ಪಡು ನೋಡಿರಬೇಕು.

ಅದು ತನ್ನ ಚೀಲವೆಂದು ಮೊಂಡು ಹಿಡಿಯಲು ತ್ವರಿತ ಸ್ವರದಿಂದ ಆ ರಾಜಯ್ಯ ಎತ್ತಿ ತಿರುಚಿದನು!" ಎಂದನು ನೀಲಕಂಠ ಬೇಸರದಿಂದ.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಸ್ಥ ರಾಜಯ್ಯನಿಗೆ ಬೀದಿಯಿಂದ ಬಾಗಿಲ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು ಒಳಗೆ ಇಳಿದು, "ಎಲಿ! ನನ್ನ ಹೆಣ್ಣು ಹೇಳುತ್ತಿಲ್ಲವಾ! ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಮನೆಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಸುಮ್ಮನಾದ ಹಾಗಿದೆ!" ಎಂದನು ನಗುತ್ತ.

"ಇದೇ ಈ ಬೇಲ ನಾನು ಕೊಟ್ಟವರು. ಒಮ್ಮೆ ನ್ಯಾಯ" ಎಂದು ನೀಲಕಂಠನು ರಾಜಯ್ಯನನ್ನು ಅಡ್ಡಾಡಿದ. ಆ ಯುವಕನ ಸಮಾಜವಾದವನ್ನು ಕೂಡಾ ಹೇಳಿ, "ನಕ್ಕವು ಇವನಿಗೆ ಅರ್ಥ ಆಗುವಹಾಗೆ ನೀವೇ ಹೇಳಬೇಕು" ಎಂದನು.

"ಕೇಳಿ, ಅದು ನನ್ನ ಹಣ ಅಲ್ಲವೆಂದು ಏನು ಕೊಡುವಾಗಲೇ ಹೇಳಿದ್ದೇವೆ?" ಎಂದು ತನ್ನ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳಿದನು.

ನೆರೆಯ ಗ್ರಾಮದ ಕ್ರೀಮಂತನಾದ ಅವನು ಪತ್ತಿಣದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮದುವೆಗೆ ಹೋಗಲು ಮೊನ್ನೆ ಬೆಳಂಪುವದಲ್ಲೇ ಮನೆಮಿಂದ ಹೊರಟಿದ್ದನು. ಆ ಗ್ರಾಮದ ನೀಲಕಂಠನ ಮನೆಯ ಹತ್ತಿರ ಬರುವಾಗ ಮಳೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಅಂತಲೇ ಈ ಮನೆಯ ಜಗಲಿಯ ತಡಿಕೆಯ ಹಿಂದೆ ಮಳೆ ಸ್ವೀಕರಿಸುವಂತೆ ಸ್ವೀಕರಿಸಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಅವನ ಕಾರಿಗೆ ತಗಲಿದ ಹಣದ ಚೀಲವನ್ನು ಎತ್ತಿ ಕೊಂಡನು. ಕುಳಿಗೆ ಬೀಗ ಹಾಕಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಮನೆಯವರು ಹೋಗುವಾಗ ಅವನದರಲ್ಲಿ ಹಣದ ಚೀಲ ಮರೆತಿರಬಹುದೆಂದೂ, ಹಿಂದಿರುಗಿ ಹೋಗುವಾಗ ವಿಚಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳೋಣವೆಂದೂ ಅಂದು ಕೊಂಡು, ಆ ಚೀಲದೊಂದಿಗೆ ಮುಂದೆ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಿದನು.

ದೆ ಬೋದಾಗ ನೀಲಕಂಠನು ಪಾಳು
ವುದನ್ನು ತಡೆದು ಆ ಹಣದ
ಚೀಲವನ್ನು ತನ್ನ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ಈಗ ಮದುವೆಯ
ಕಾಲವಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈಗ ಹಣದ
ಚೀಲವನ್ನು ತನ್ನ ಮನೆಯ ಮನೆಗೆ ಬಂದು
ಸಂಗಡಿ ವಿಚಾರಿಸಬೇಕೆಂದು ನೋಡಿದರೆ,
ಅದು ಮಸೆಯೆಂದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು.

"ಘಾಗಾದರೆ ನಾನು ನಿಮಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಚೀಲ ಈ
ದೇವರಾದರಾದಾಗಿದೆವೆಂದು, ಅದನ್ನು
ನಿಮಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ. ನಿಮ್ಮ ಮಗಳ ಮದುವೆ
ಖಚಿಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಹಣ ನಾನೇ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೆಂದು
ತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ರಾಜಯ್ಯ ಬಾಲಚಂದ್ರನನ್ನು
ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ನೋಡುತ್ತ. "ನೀವು ನೋಡಿದ ವರ
ಈ ಹುಡುಗನ ಪ್ರಾಯದವನಾಗಿರುತ್ತಾನೆಯೇ ?"
ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಎರಡು ಸಂಬಂಧಗಳಿವೆ. ಇನ್ನೂ ಗಟ್ಟಿ
ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿಲ್ಲ. ವರದಕ್ಷಿಣೆ ಎಂಟು ಸಾವಿರ
ರೂಪಾಯಿಗಳಾದರೂ ಅಂತ ನೋಡಿ, ದೊಡ್ಡದೋ ಒಂದು
ನಿಶ್ಚಯವೆಂದು" ಎಂದನು ನೀಲಕಂಠ. ರಾಜಯ್ಯನು
ಬಾಲಚಂದ್ರನ ಭುಜ ತಟ್ಟಿ, "ನೀನು ಒಳ್ಳೆಯವ
ನಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಒಡೆಯನ ಹಣ ಹೋಮದಕ್ಕೆ
ಆಕಸ್ಮಿಕ ಹೆಚ್ಚು ಬೇಡಾದ ನಿನ್ನ ಗುಣ ನಾನೇ

ಹೋಮ ಹಿಡಿದು. ನಿನ್ನ ಮೂಳುತ್ಯವಿಲ್ಲದೆ ನಾನೇ
ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇ. ಈಗಾದರೂ ಅವಂತಿ ಒಪ್ಪಿದರೆ,
ನೀನು ಅವಿವಾಹಿತ ತಾನೇ? ಎಷ್ಟು ವರದಕ್ಷಿಣೆ
ಕೇಳುತ್ತೀ ?" ಎಂದರು ನಗುತ್ತಾ.

ಬಾಲಚಂದ್ರನು ನೀಲಕಂಠನನ್ನೂ ಅವಂತಿ
ಯನ್ನೂ ನೋಡಿದನು. ಅವಂತಿ ನಾಚಿಕೆಯಿಂದ
ತಲೆ ತಗ್ಗಿ ಬಿಡುವಳು. ನೀಲಕಂಠನ ಮುಖವು
ವಗು ಅರಳಿದನು.

"ತನ್ನ ಮದುವೆ ನಿಂತುಹೋದರೂ ಚಿಂತಿಲ್ಲ
ವೆಂದುಕೊಂಡು ಹೂವುಗಳ ನಾನೇ ಕೊಟ್ಟೆ. ಒಂದ
ಅವಂತಿಯ ಒಳ್ಳೆಯತನ ನನಗೆ ತುಂಬಾ ಹಿಡಿಸಿದೆ.
ವರದಕ್ಷಿಣೆಯ ಮಾತು ಮರಣದ ಅಂಚಿಗೇ
ಒಯ್ಯುವಂಥಾದ್ದೆಂದು ತಿಳಿದ ಮೇಲೆ ಏಕೆ
ಹೇಳುವಿರಿ ಆ ಮಾತು ?" ಎಂದನು ಬಾಲಚಂದ್ರ.

ವಸಂತಿ ಬಾಲಚಂದ್ರರ ಮಂಚಿಗಳ ವಿಕೇಸದಿಂದ
ಅವರ ಮನೋಗತ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಯಿತು.

"ಸರಿ, ಬರುವ ತಿಂಗಳು ಮದುವೆಯ
ಮುಹೂರ್ತ. ಮದುವೆ, ಇಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿ, ನನ್ನ
ಮನೆಯಲ್ಲಿ. ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲದ ನಾನು ತಪ್ಪು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ
ಮದುವೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆಂದು ಈ ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿದ್ದ
ನಷ್ಟೇ? ತಯಾರಾಗಿರಿ!" ಎಂದು ರಾಜಯ್ಯನು
ನೀಲಕಂಠನ ಭುಜ ತಟ್ಟಿದನು.

ಬದಲಾಗದ ಬುದ್ಧಿ

ಹಿರಿಯ ಅಪರಿಚಿತರ ಜೊಗಯ್ಯನೂ ಹಾರಿನ ವ್ಯಾಪಾರಿ ಇದ್ದನು. ಅವನ ವಾಣಿಜ್ಯಾರೂ ಎಷ್ಟು ಸುಖ ಅತ್ತಿಲ್ಲ, ದೂರ ಕೊಡ ಮಾಡಿದರೂ ಹಾಲಲ್ಲಿ ನೊರು ಬೆರೆಸುವುದನ್ನು ನಡೆಸದೇ ಇದ್ದ. ಹೇಗೆ ಗಾಳಿಮಾಳಿಗೆ ಪ್ರಜ್ಞೆಯನ್ನು ಕೊಡಿ ಅದು ಹಸುಗುನ್ನೆತ್ತ ಎರಡುಕೊಂಬು ಕೂಡ, ಗ್ರಾಮದೊಳಗಿಂದ ಮೆನೆಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಬಿಟ್ಟರು.

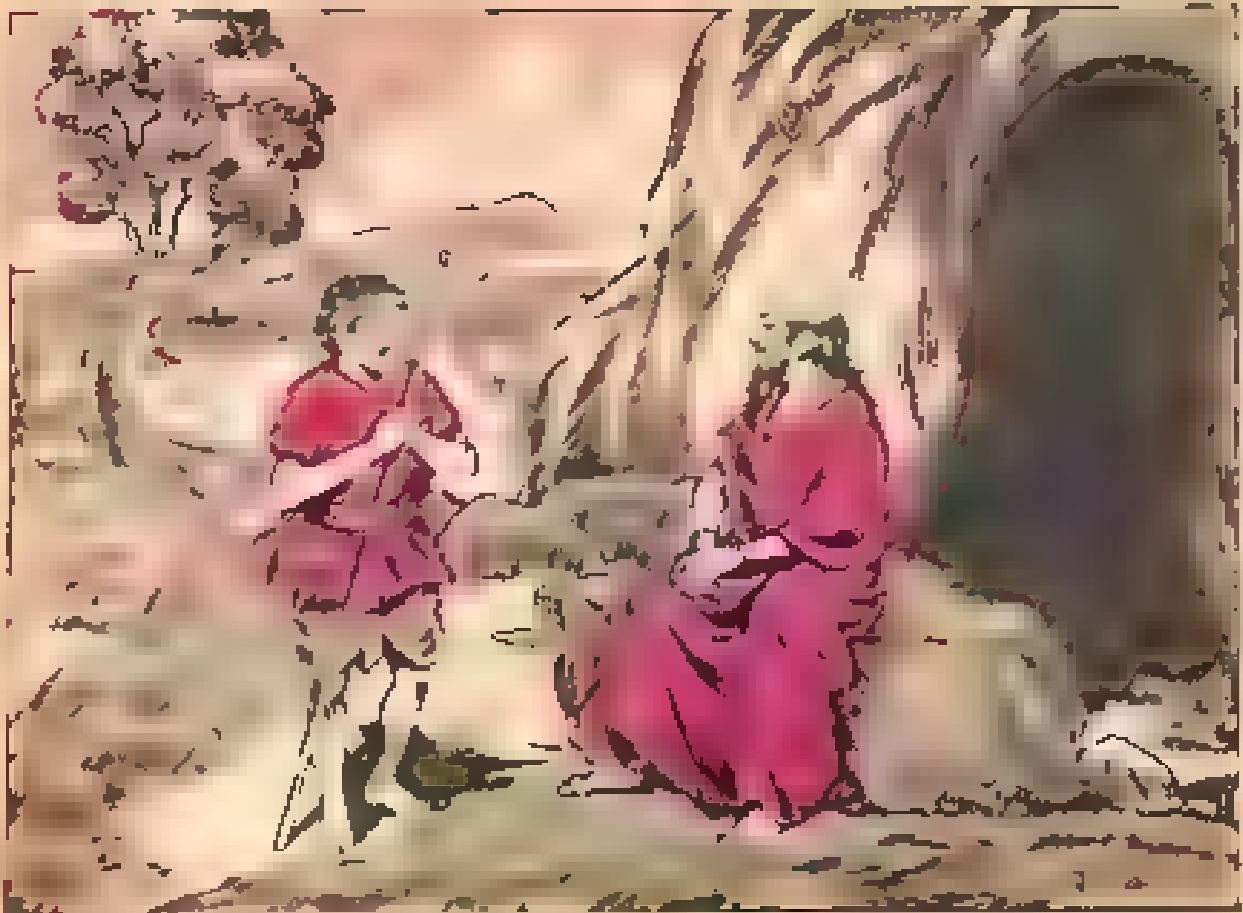
ಜೊಗಯ್ಯನು ಶುರೇಯ್ಯನವರೂ ಬದುಕುವ ದಾರಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಗುಟ್ಟಾಗಿ ಗುಣಿಸಿ ಅದಕ್ಕೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದನು, ಒಂದು ಕೆಲಸವು ವ್ಯಾಪಾರಕ್ಕೆ ಸುಖವೂ ಮತ್ತೆ ಒಬ್ಬ ದೂರಗೆ ಕಳಿಸುವುದನ್ನು ನೋಡಿದನು.

ಜೊಗಯ್ಯ ಹೇಳಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ, ತನ್ನ ಕೆಲಸವನ್ನು ಹೇಳಿಸಲು "ದ್ವಾಮಿ, ಈಗ ನನ್ನ ಎಷ್ಟು ಒಂದು, ನನ್ನ ಹಾರಿನ ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ-ನೂ ತಿಳಿಯದು, ನಿನಗೆ ಹೊದುವೂ ಕೊಡುವುದು" ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದನು.

ಹೇಳಿಗೆ ಅವನ ನೋಡಿ ಹೇಳಿಕೊಂಡು, ತನ್ನದೇ ಕೆಲಸವನ್ನು ಜೊಗಯ್ಯನಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಾ, "ಇದ್ದ ಮೇಲೆ ಆ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಿನಗೆ ಒಂದು ಹಾರಿಗೆ ಇದ್ದದ್ದು ಸುಖವಾಗಿ ಬದುಕು" ಎಂದನು.

ಜೊಗಯ್ಯನು ಹೇಳಿಗೆ ಬಾಗಿ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡುತ್ತ, "ಈ ಹಾರಿನ ಕೆಲಸವು ತನ್ನದೇ ಎರಡು ಹೊಸ ಕೆಲಸವನ್ನು ಕೊಡು ಸ್ವಲ್ಪ ಕೊಡಿ ಸ್ವಲ್ಪವು" ಎಂದನು.

ಹೇಳಿಗೆ ಮಾಡುವದೆ ಇನ್ನು ಮತ್ತೆ ಪ್ರಸನ್ನನಾದನು.

ವಿಷ್ಣುಶ್ವರ

ಶೈಶ್ವವಾಗಿ ಬಿಳಿಬಣ್ಣದ ಹಸಿ ಸ್ವರ್ಣವಾಗಿ ಮೊಳೆ
ಮೊಳೆಯುವ ಬಿಳಿಬಣ್ಣದ ಅಲಂಕಾರದಿಂದ ಮೂಲ
ಹಾಲಿನ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ, ತ್ರಿಕೂಟವೆಂಬ ಪರ್ವತ
ಮೇಲಿರುವುದು. ಮೂಲನೆಯದು ಒಂಗಾರವೆಂಬ
ಶಿಖರ. ಆ ಶಿಖರಗಳ ನಡುವಿನಲ್ಲಿ ವಿವಿಧ ಫಲವೃಕ್ಷಗಳಿಂದ
ತುಂಬಿದ ಮಹಾರಣ್ಯಗಳಿದ್ದುವು. ಆ ಅರಣ್ಯ ವನ
ಸಂಸ್ಥೆ ವಿವಿಧವಾದ ಗಂಧದ್ರವ್ಯದ ಮರಗಳಿಂದ
ಲಕ್ಷ್ಯ ಕೊಡು ಹೆಣ್ಣುಗಳಿಗೆ ಪ್ರೀತಿಯ ಪತ್ನಿಯರು.
ಒಂದು ಸಾರಿ ಆ ಮಹಾಗಜ ರಾಜನು ತನ್ನ ಹೆಣ್ಣು
ಗಳೊಂದಿಗೆ ವಿಹಾರ ಮಾಡುತ್ತ, ವಾತುಕಾಂತಿ
ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಮಹಾವನದ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿಯೆ ಸರೋ
ವರಕ್ಕೆ ಹೊರಟನು.

ಸರೋವರದಲ್ಲಿ ನೀರು ಕುಡಿದು ದಾಹ ಹಿಡಿದ
ಕೊಂಡ ಮೇಲೆ ಹೊಸ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳ
ಅನಗಳೊಂದಿಗೆ ಜಲಕ್ರೀಡೆಗಳಿರು. ಈಜಾತಕ್ಕ
ಅಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ ಅಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು

ವಾಗ, ಇವೆಲ್ಲವೂ ಹಾಗೆ ದೂರದೊಂದು ಮೊಸಳೆ
ಕೋರೆ ಹಲ್ಲುಗಳಿಂದ ಆನೆಯ ಬಲಗಾಲನ್ನು ಹಿಡಿದು
ಕೊಂಡಿತು.

ಕೆಟ್ಟ ನೋವಿನಿಂದ ಮದಗಜವು ಮಾಡಿದ
ಭೀಕಾರಕ್ಕೆ ಕಾಡಾಸೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಹೆದರಿ ಚೆಲ್ಲಾಚಿಮರಾಗಿ
ಸರೋವರದ ಸುತ್ತಲೂ ಬೆಂಗಳೆಗಳೆ ಎತ್ತಕ್ಕೆ ಸೇರಿ.
ಗಂಧದ್ರವ್ಯದ ಮರಗಳನ್ನು ಕೊಡಿಸಿ ತಿಳಿಸಿದ
ಆ ದೂರದೊಂದು ಮಹಾ ಹೊರತ. ಮೊಸಳೆ ಆ
ಗಳ ಸಂಪಾದಿಸಿದ ರಭಸಕ್ಕೆ ಹೆದರಿ ದೂರದಲ್ಲೇ
ನಿಂತು. ಏನು ಮಾಡುವುದೆಂದು ಅವುಗಳಿಗೆ
ಪರಿವರಿಸಿಲ್ಲ.

ಗಂಧದ್ರವ್ಯದ ಮರಗಳಿಗೆ ಮೇಲೆ ಮೊಸಳೆಯ
ಮುಖವು ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದು, ರೋಮದ ಮೊಸಳೆ
ಯನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಪ್ರಯತ್ನಪಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಿತು.
ಮೊಸಳೆಯು ಆ ಕಾಫಾರಾಗವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಆ
ಮಹಾ ಮದಗಜವು, ಹೆಣ್ಣುಗಳಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತ
ಹವ್ಯ ತಾಳಿದಾದಾಗ ಹೊಸಗೆ ಏನಾದರೂ ಏನು

ಮತ್ತೆ ಸರೋವರ ಕೀರಕ್ಕೆ ಬಂದು ತಮ್ಮ ನಾಥನ ಅವಸ್ಥೆಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತ, ಸರೋವರದ ಸುತ್ತಲೂ ತರುಗುತ್ತ, ಕಾಲ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದುವು. ಕಷ್ಟೇಕು ಸುರಿಸು ತ್ತಿದ್ದುವು. ಸರೋವರದಲ್ಲಿ ಕರಿ ಮಕರಿಗಳ ಯಾವ್ದಾವ್ದೆ ಸಾಗಿಕೊಂಡು ಇದ್ದಿತು.

ಗಜೇಂದ್ರವು ಮಂತ್ರಗಳಿಂದ ಮೊಸಳೆಯನ್ನು ತಿವಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಮೊಸಳೆ ಪಾರಿಪಾತಿ ಆಸೆಯ ಶರೀರವೆಲ್ಲಾ ರಕ್ತಧಾರ ಕಟ್ಟುವಂತೆ ತನ್ನ ಮೊಸಳಾದ ಉಗುರುಗಳಿಂದ ಪರೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಆನೆ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಯತ್ನಿಸುವಾಗ ಕವರ್ಕನ ಮತ್ತೆ ಅದರ ಕಾಲನ್ನು ಹಿಡಿಯುತ್ತಿತ್ತು.

ಆನೆ ನೋಡಿಲಿರುವ ಮೊಸಳೆಯ ಬೆನ್ನಿನ ಮೇಲೆ ಹೊಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಮೊಸಳೆ ಹರಿತುರಾದ ದೂರಗೂ ಅದ ಬಾಲದಿಂದ ಆಸೆಯನ್ನು ಹೊಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಆಗ ಸರೋವರ ನೀರು ಮೇಲೆ ಬಿಟ್ಟು ಮಳೆಯಂತೆ ಸುತ್ತುಲೂ ಬೀಳುತ್ತಿತ್ತು.

ಆನೆ ಮೊಸಳೆಯ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ನಾಲ್ಕು ಕಾಲುಗಳಿಂದ ಅದನ್ನು ದೂರ ಚಿಮ್ಮಿಸಿಬಿಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಆಗ ಮೊಸಳೆ ನೀರಿನ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಅಡಗಿ ಬಿಡುತ್ತಿತ್ತು. ಮೊಸಳೆಯ ಹಾಡು ಕಾಣದಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಆನೆ ಕೀರಕ್ಕೆ ಹೋಗಲು ಕಾಲ್ಪಿಗೆಯು ವಜ್ರರಲ್ಲಿ ಮೊಸಳೆ ತಟಸ್ಥನೆ ಆಸೆಯ ಕಾಲನ್ನು ಹಿಡಿದು ನೀರಿಗೆ ಎಳೆದು ಮುಳುಗಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ಎದೆ ಬಿಡದೆ ಸಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಆ ಕರಿ ಮಕರಿಗಳ ಹೋರಾಟ ನಿರ್ವಿಫಲವಾಗಿ ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ನಡೆಯಿತು.

ಆ ಗಜೇಂದ್ರವು ತನ್ನ ಸ್ವಂತ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ನಂಬಿಕೊಂಡು ಎಷ್ಟೇ ಸಾರಸಮಾಡಿ ಹೋರಾಡಿದರೂ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಆಸೆಯ ಶಕ್ತಿ ತಗ್ಗುತ್ತಾ ಬಂತು. ಮೊಸಳೆ ಎದರೆ ದೊಡ್ಡ ಜಲಗ್ರಹ! ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಅದರ ಶಕ್ತಿ ಅಪಾರ. ಆಸೆಯ ರಕ್ತವನ್ನು ಹೀರುತ್ತ, ಅದು ಮತ್ತಿಹ್ನು ಬಲಗೊಂಡು ಬಲಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಅಂತಹ ಮೊಸಳೆಯ ಹಿಡಿತದಿಂದ ಮೋಕ್ಷವಡೆಯಲು ಇನ್ನು ಆನೆಗೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದಂತೆ ಕೃಶವಾಗಿ ಹೋಯಿತು.

“ನನ್ನ ಅವಸ್ಥೆ ಹೀಗಾಯಿತೇ? ಬಾಯಾರಿಕೆ ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಈ ಸರೋವರಕ್ಕೆ ಬಂದ ನಾನು ಹೀಗೆ ಕುಡಿದು ಸುಮ್ಮನೆ ಹೊರಟು ಹೋಗುವುದು ಬಿಟ್ಟು, ಪರಿಶ್ರೇಷ್ಠೆಯಾದಲು ಏಕೆ ಇಳಿದೆನೋ? ನನ್ನ ಹಾಳು ಬುದ್ಧಿಯೇ ನನ್ನನ್ನು ಮೊಸಳೆಗೆ ಹಿಡಿದುಕೊಟ್ಟಿತು” ಎಂದು ಚಿಂತಿಸಲು ತೊಡಗಿತು. ಆ ಗಜೇಂದ್ರ.

“ನನ್ನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುವವರು ಇನು ಯಾರು? ಕರೆಯಬೇಕು ಯಾರನ್ನು? ನನ್ನನ್ನು ನಾನು ರಕ್ಷಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದ ಈ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ಕಾಪಾಡುವವರೊಬ್ಬರು ಇರುವ ಕೂಗೆ ಮನಸ್ಸು ನಾಳದಲ್ಲಿ ಏನೋ ಒಂದು ಆಶೆ, ನಂಬುಗೆ. ಆ ಆಶೆಯಿಂದಲೇ ರಕ್ಷಣೆಯನ್ನು ಬಯಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ಈ ನನ್ನ ಆಡಿಗೆ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಆಧಾರ ಬಿಲ್ಲದಿದ್ದೀತೆ? ಆ ಆಧಾರವೇ ದೇವರೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ.

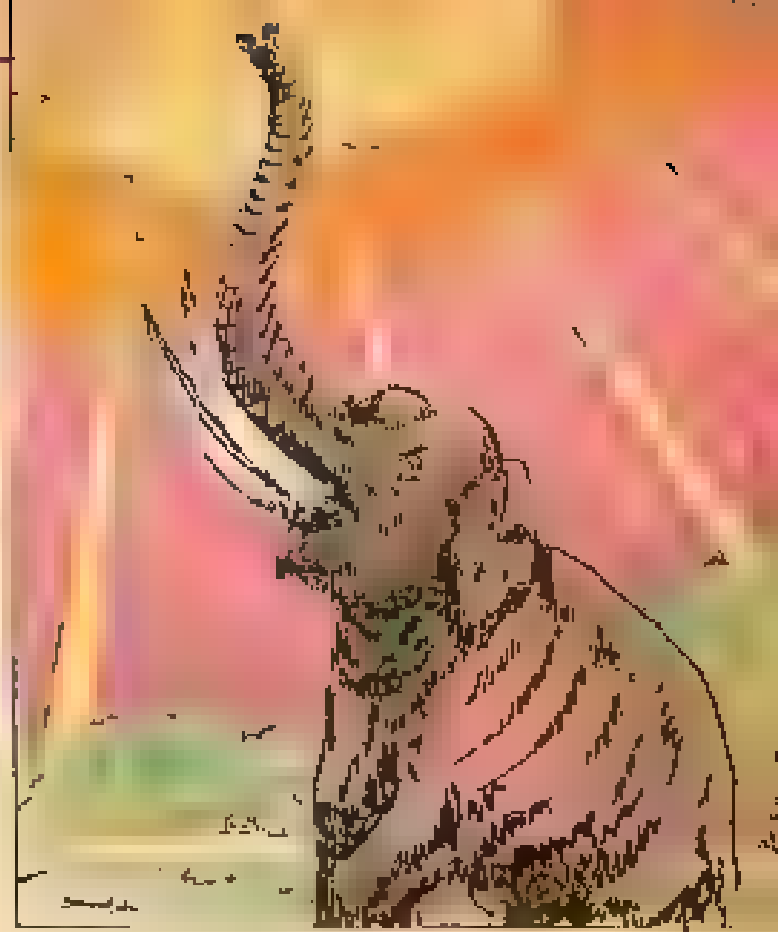
“ದೇವರು, ಭಗವಂತ, ಈಶ್ವರ ಎಂಬ ಭಾವನೆಗಳಿಗೆ ಆದಿಮೂಲನಾದ ಓ ದೇವರೇ! ಕಾರಣಗಳಿಗಿಲ್ಲಾ ನೀನೇ ಕಾರಣನು!

“ನನ್ನಂತಹ ಮಂದಗತರಾದ ಮಂದಮತಿ ಮಂದಗತಿ ಇಂತಹ ಅವತ್ತು ಬಾರದವರೆಗೂ ನಿನ್ನ ಯೋಚನೆ ಬಾರದು. ಬಾಧೆಗಳಿಂದ ಸಂಕಟಪಟ್ಟು ಪೊಂದರೆ ಹೊರತು ನಿನ್ನ ಆತ್ಮ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದ್ದಾನೆ, ಇದ್ದಾನೆ ಎಂಬವನು ಇದ್ದಾನೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬ ಅಂದೋಳನೆಗೊಳಗಾಗದೆ ನೀನು ಕಾಣಿಸಲಾರೆ” ಎಂದು ಆ ಮದ್ದಾನೆ ಮಂದವಿರದು ಮೆದುಯಾಗಿ ಚಿಂತಿಸಿಕೊಂಡಿರುವಾಗ, ಮೊಸಳೆಯ ಹಿಡಿತ ಕಡಿತಗಳ ನೋವು ಸ್ವಲ್ಪ ತಗ್ಗಿದ ಹಾಗೆ ತೋರಿತು.

ಯಾವಾಗ ಆ ಗಜೇಂದ್ರನು ಚಿಂತಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದನೋ ಆ ಕ್ಷಣದಲ್ಲೇ ಮೊಸಳೆಯ ಕೋರೆ ಹಲ್ಲುಗಳ ನಿಜ್ಜು ಜುಮ್ಮನ್ನ ತೊಡಗಿತು. ಆದರೆ ಗಂಡೋಯಲ್ಲಿ ನಡುಕದ ಅಲೆ ಎದ್ದಿತು. ಆದರೂ ಅದು ಇನ್ನಷ್ಟು ರೋಷದಿಂದ ಗಜೇಂದ್ರನ ಕಾಲನ್ನು ಒತ್ತಿ ಒತ್ತಿ, ರುಚಿ ಬಿಡುವವಾಗ ಹಿಚಕಿ ಹಿಂದಿ ಹೀರುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಿತು.

“ಹೇ ಸರ್ವೇಶ್ವರಾ! ಸಕಲ ಜೀವಿಗಳ ಕಷ್ಟವನ್ನೂ ನೋವನ್ನೂ ಪರಿಹರಿಸುವವನೇ! ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗಳನ್ನೂ ನೋಡಿಕೊಂಡಿರುವವನೇ! ಮ್ಯಾಪಿಸಿ ಕೊಂಡಿರುವವನೇ!

“ಎಲ್ಲಾ ದೇವತೆಗಳಿಗೂ ಮೂಲನಾದ ದೇವಾಧಿದೇವಾ! ಈ ಜಗತ್ತು ಹುಟ್ಟಿರಿಕ್ಕ ಕಾರಣನಾದ ಆದಿಮೂಲನೇ ನನ್ನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಬೇಕೆಂದು ನನ್ನನ್ನು ಎಷ್ಟು ಒಲವಾಗಿ ಬೇಡುತ್ತೇನೋ ಅಷ್ಟೇ ಮೇಗ

ದಿಂದ ನೀನು ಒಂದು ನನ್ನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುವಿ ಎಂದು ನಂಬುತ್ತೇನೆ! ಭೇರೆ ದಿಕ್ಕಿಲ್ಲ ನೀನು ರಕ್ಷಿಸ ತೀರುವಿ!

“ಎಲ್ಲದಕ್ಕೂ ನೀನೇ ಆಗಿ, ಮಾತಿಗೂ ಮನಸ್ಸಿಗೂ ದೊರಕದಿರುವ ಓ ಸರ್ವೇಶ್ವರಾ! ನನ್ನಂತಹ ದೀನರನ್ನು ಕಾಪಾಡುವ ವಾದ್ಯತೆ ನಿನ್ನವೇ ಅಲ್ಲವೇ?

“ಜೀವರಕ್ಷಿಗಳೆಲ್ಲಾ ನಶಿಸಿ ಹೋದ. ನನ್ನಲ್ಲಿ ಈಗ ಕಣ್ಣೀರು ಕೂಡಾ ಒತ್ತಿಯೋಯಿತು. ನನ್ನನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕೂಗಿ ಕರೆಯಲಿಕ್ಕೂ ಶಕ್ತಿಯಿಲ್ಲ. ಸ್ವರವೇ ಇಲ್ಲ! ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಮೂಲಗು ಸದ್ದೂ ಸಹಾ ಹೊರಡದ ಸ್ಥಿತಿ ಬಂತು. ಸ್ವಲ್ಪ ಕೂಡಾ ತಪ್ಪುತ್ತಾ ಇದೆ.

“ಇನ್ನು ನನ್ನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿದರೂ ಬಿಟ್ಟರೂ ನಿನ್ನ ಇಷ್ಟ, ನಿನ್ನ ಮೊರತು ಇನ್ನಾವ ರೀತ್ಯೂ ಗತಿಯೂ ನನಗಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಗಜೇಂದ್ರನು ಸೊರಗಿ ಶಲ್ಯವಾಗಿ ಇರುವ ಶಕ್ತಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸೇರಿಸಿ ಸೊಂಡಿರೆತ್ತಿ ಕರೆಯುವಂತೆ ಅರೆಗಣ್ಣಿನಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿತ್ತು.

ಮೊಸಳೆಗೆ ಸಹಾ ಬಲವು ತಗ್ಗುವ ಹಾಗಿ
ತೋರುತ್ತಿತ್ತು, ವಾಯು ಚಲಿಸುವ ಯೋಗವಿತ್ತು,
ಕುತ್ತಿಗೆ ಕಟ್ಟುವ ಹಾಗಿ ಆಗುತ್ತಿತ್ತು.

ತಾನು ಇರುವೆನೋ ಇಲ್ಲವೋ ತಿಳಿಯದ ಸ್ಥಿತಿ
ಯಲ್ಲಿ ಆನೆ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡಿತು.
ಸುಲವು ಚಲನೆ ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲ, ಧ್ವಾನಮುದ್ರೆಯಂತೆ.

ಆಗ ವಿಷ್ಣು ಅಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾದನು, ಆಕಾಶವೆಲ್ಲಾ
ಅವನ ರೂಪದಿಂದ ತುಂಬಿಹೋಯಿತು, ತಾನೊಂದು
ಸೂಕ್ಷ್ಮವೆವೆ ಆಗುವಾಗಿದ್ದಂತೆ ಗೊತ್ತಾದ ಸಿರಿ
ತೋರಿತು, ಕಣ್ಣು ತೆರೆದವು.

ಒಂದ ಕೂಡಲೇ ವಿಷ್ಣು ಅಭಯಹಸ್ತವನ್ನು
ಅವನು ಮುಸ್ತಕದ ಮೇಲೆಟ್ಟು, ಚಕ್ರವನ್ನು
ಮೊಸಳೆಯ ಮೇಲೆ ಪ್ರಯೋಗಿಸಿದನು.

ಪ್ರಕಾಶ ಬೆಳಗದಿಂದ ತಿರುಗಿದ ವಿಷ್ಣುಚಕ್ರವು
ಮೊಸಳೆಯ ತಲೆಯನ್ನು ತುದಿರು ಹಾಕಿ, ವಿಷ್ಣುವಿನ
ಹಸ್ತವನ್ನು ಸೇರಿತು.

ಕೂಡಲೇ ಮೊಸಳೆಯಿದ್ದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ
ಗಂಧರ್ವನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾದನು, ಹೂಹೂ ಏಯ
ಹೆಸರು ಆ ಗಂಧರ್ವನಿಗೆ, ಅವನು ಮೊಸಳೆ
ಯಾಗಿರಲು ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ, ಹಿಂದೆ ದೇವರು
ಮುಕ್ತಿ ನೀಡಿದಲ್ಲಿ ನಿಂತುಕೊಂಡು ಧ್ವಾನಮುದ್ರೆ
ಕ್ರಿಯೆಗಾಗಿ ಮೂವೂ ಗಂಧರ್ವನು ನಿಂತಿರಲಾಗಿತ್ತು
ಹೊಸಗೆ ಮೊಸಳೆಯಂತೆ ಅವನ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡನು
ಈ ಜೀವೈಯಿಂದ ದೇವರಿನಿಗೆ ಕೋಪ ಬಂದು
ಮೊಸಳೆಯಾಗಿದ್ದಂತೆ ಅವನಿಗೆ ಶಾಪವಿಟ್ಟನು.
ವಿಷ್ಣುವಾದ ಹೂಹೂ ಮೇಲೆ ನಿಂತುಕೊಂಡು
ಮೊದಲು ಹೇಳಿದನು, ಅಂತಹ ಈಗ ಅವನ ಶಾಪ
ತೀರಿಹೋಯಿತು.

ಹೀಗೆ ಮೊಸಳೆಯಿಂದ ಗಜೇಂದ್ರನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿದ
ವಿಷ್ಣು, ಗಜೇಂದ್ರನನ್ನು ಸಮೀಪದಿಂದ ತಿರಸ್ಕರಿಸಿ
ಎತ್ತಿತು, ಅಗ್ನಿಯಿಂದ ಅವರ ಕುಂಭಸ್ಥಳವನ್ನು
ನಿರ್ಮಿಸಿದನು ಆ ದಿವ್ಯ ಸ್ವರ್ಗದಿಂದ ಗಜೇಂದ್ರನ ಎಲ್ಲಾ
ಪಾಪಪ್ರಸಂಗಗಳು, ಶರೀರ ವ್ಯತ್ಯಯವೂ ಮೊದಲಿ
ನಾಶವಾಯಿತು, ತಿರುಗಿ ಬಂದಿತು, ಅಪರೋದಿಗೆ
ತಾನು ಯಾರೊಬ್ಬ ಪೂರ್ವ ಜನ್ಮ ಜ್ಞಾನವೂ
ಉಂಟಾಯಿತು.

ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಅವನು ವಿಷ್ಣು ಚಿಂತನಾ
ತತ್ಪರನಾದ ಇಂದ್ರದ್ವೈಪುಸೇನಂ ಮಹಾರಾಜನು.
ವಿಷ್ಣು ಧ್ಯಾನವೆತ್ತಿರುವ ಅವನ, ಅಗಸ್ತ್ಯ ಮಹರ್ಷಿಯು
ನಿರ್ಮಲವನ್ನು ಗಮನಿಸುತ್ತಿ, ಅವರಿಂದ ಅಗಸ್ತ್ಯನು
ಕೊಂಪುಗೊಂಡು ಅವನನ್ನು ಮದ್ಯಮದ್ಯವಾಗಿ ಮುಟ್ಟಿ
ಮತೆ ಶಾಪವಿಟ್ಟನು, ಹೀಗೆ ಆ ರಾಜನು ಗಜೇಂದ್ರ
ನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ, ಕಡೆಗೆ ಮೋಕ್ಷವಡೆದನು.

ಗಜೇಂದ್ರ, ಮೋಕ್ಷದ ಈ ಕಥೆಯನ್ನು ನೈಮಿ
ಶಾರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಸತ್ರಯಾಗಕ್ಕೆ ಬಂದ
ಶೌನಕಾರಿ ಮುನಿಗಳಿಗೆ ಮೊದಲೆ ಪ್ರಾರಾಧನೆಯಾಗಿ
ಸೂತಪುರಾಣವು ಹೇಳಿದನು.

ಮುನಿಗಳು ಸೂತನೊಂದಿಗೆ "ಮುನಿಂದ್ರಾ, ಗಜೇಂದ್ರ, ಮೋಕ್ಷದ ಕಥೆ ಕೇಳಲು ಬಂದು ಆನೆಯ ಕಿರುಕುಳವನ್ನು ಕೇಳಿ ಜೀವ ಕೊಂಬಿಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ, ಅನೇಕ ಮಂಥನಾರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡು ನಿಂತಿರುವ ಮೂನವಜೀವಿಗಳಿಗೆ ವರ್ತಿಸುವ ಕಾರಣವಾಗಿ ಬಂದು ತಮ್ಮ ಅಭಿಮಾನವನ್ನು ತೋರಿಸಿದರು."

ಅದಕ್ಕೆ ಸೂತನು. "ನಿಜ, ಸರಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿದಿರಿ. ಗಜೇಂದ್ರ, ಮೋಕ್ಷದ ಅಂತರಾರ್ಥದಿಂದ ಕೂಡಿದ ಕಥೆಯೇ ಅವನು ಬಂದು ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದರೂ ಅನ್ವಯಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಕಾಲವು ವಿಷ್ಣುವಿನ ಅಧೀನದಲ್ಲಿ ಇರುವಂತಹುದು. ಕಾಲ ಬಹು, ಭವ್ಯವಾದ್ದು ಎಷ್ಟೋ ಸಮಸ್ಯೆಗಳೂ, ಕಷ್ಟ ಕೊಡುಬದುಗಳೂ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡು ಉರುಳುತ್ತಾ ಇರುತ್ತವೆ." ಎಂದನು.

ಮುನಿಗಳು, "ಮುನಿವರ್ಯಾ, ಗಜೇಂದ್ರ ಮೋಕ್ಷದಿಂದ ಕಾರಣಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಕಾರಣವು ಸರ್ವೋತ್ಕರವಾದ ವಿಷ್ಣುವೇ ಎಂದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅಂತಹ ವಿಷ್ಣು ಮಹಿಮೆಗಳು ಇಷ್ಟೆಷ್ಟೋ ಇರಬಹುದಲ್ಲವೆ? ಅಂತಹವನ್ನು ಪೂರ್ವದಿಂದ ಕೇಳಬೇಕೆಂದು ನಮಗೆ ಕುತೂಹಲ ಉಂಟಾಗಿದೆ. ನಿಮ್ಮ ಮುಂದೆ ನಾವೆಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳಂತಹವರು ಆಮದುವ ವಿಷ್ಣುವನ್ನು ಕುರಿತು ವಿಶೇಷಗಳು ನಮಗೆ ಸುಲಭವಾಗಿ ಬೋಧವಾಗುವಂತೆ ಹೇಳಬೇಕೆಂದು ಕಾವ್ಯ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತೇವೆ. ವ್ಯಾಸಮಹರ್ಷಿಯಿಂದ ನಮಕ್ಕೆ ವಿಷ್ಣುವಿನ ಅಪುರವ ಮಹಿಮೆಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ನೀವೊಬ್ಬರೇ ನಮ್ಮನ್ನು ಕೃತಾರ್ಥರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕು" ಎಂದರು ಕೈಮುಗಿದು.

ಸೂತಪುರಾಣಕನು ಅವರ ಮೂಲಕ್ಕೆ ಸೂತಪಟ್ಟಿ, "ಹಾಗೆಯೇ ಕೇಳುವಿರಂತೆ. ಕೇಳುವ ಕುತೂಹಲವಿರುವವರಿಗೆ ಕೆಳ ವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾಗೂ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡು"

ವ್ಯಾಸ ಮಹರ್ಷಿ ವಿಷ್ಣುವನ್ನು ಕುರಿತು ಅನೇಕ ರೀತಿಯವಾರ ವಿಶೇಷಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾದ ಮಹಾಭಾಗವತವೆಂಬ ಗ್ರಂಥವನ್ನು ರಚಿಸಿ ತನ್ನ ಕುಮಾರನಾದ ಕುಲನಿಗೆ ಬೋಧಿಸಿದ್ದಾರೆ. ವಿಷ್ಣು ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಕೇಳಬೇಕೆಂದು ಆತನಿಗೆ ಪರೀಕ್ಷಿತ ಮಹಾರಾಜನಿಗೆ ತುಕಡೋಗಿ ಅದನ್ನು ಹೇಳಿದನು. ಗಜೇಂದ್ರನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಲು ವಿಷ್ಣು ಎತ್ತಿದ ಅವತಾರವು ಅದಿಮೂಲಾವತಾರವೆಂದು ಹೆಸರು ಪಡೆದಿದೆ.

ವಿಷ್ಣು ಅನೇಕ ಅವತಾರವನ್ನು ಎತ್ತಿಮೇಲೆ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಪರಿಣಾಮ ದರ್ಶನವನ್ನು ತೋರಿಸುವ ರೂಪ ತಾಳಿದ ಮತ್ತು ಅವತಾರಗಳು ಮುಕ್ತವಾದವು.

ನಾರವೆಂದರೆ ನೀರು. ನೀರಿಗೆ ಮೂಲವಾದವೆಂಬ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ವಿಷ್ಣು ನಾರಾಯಣ ನಾಮ ನಾರಾಯಣನಿಂದಲೇ ನೀರು ಹುಟ್ಟಿತು.

ನೀರಿನಿಂದ ಬಿಡು ಸುಟ್ಟು. ವಿಷ್ಣು ಜಲಚರವಾದ
ಮೀನಾಗಿ ಅವತರಿಸಿದನು. ಅದೇ ಮತ್ಸ್ಯಾವತಾರ.
ದಶಾವತಾರಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ಸ್ಯಾವತಾರವೇ ಸೃಷ್ಟಿಗೆ
ಮೂಲವಾದ ಮೊದಲನೆಯದು.

ವಿಷ್ಣು ಜಲಮಯನಾಗಿರುವುದರಿಂದ ನೀರಿನ
ಮೇಲಿನಿಂದ ಹಬ್ಬಿರಬೇಕು. ಮೇಲಿನಿಂದ ಹಬ್ಬಿ
ಗಡಗಡೆ ಹಾಗಿ ವಿಷ್ಣು ತ ಮೇಲಿನಿಂದ ಹಬ್ಬುವುದು
ಅವನಿಂದ ಒಂದು ಜಲವು ಕೂಡಾ ತೇಜಸ್ವಿನಿಂದ
ತುಂಬಿಕೊಂಡು ಬೆಳ್ಳಗಿನ ಕಿರಣಗಳನ್ನು ಚಿಮ್ಮಿ
ಕೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಇದು ಮೀನುಗಳಿಗೆ ಕಾರಣವಾಗಿರಾ
ವಾದ ಕ್ಷೀರಸಾಗರ.

ಕ್ಷೀರ ಸಾಗರದಲ್ಲಿ ಅನಂತವಾದ ಕಾಲವು ಶೇಷ
ಕವಾದ ರೂಪವಾಗಿ ಹಬ್ಬಿರುತ್ತದೆ. ಇದು ಕೃತೇ
ಈ ಶೇಷವು ಸಾವಿರ ಹೆದಗಳು. ಅಂತ್ಯವೆಂಬ
ದಿಲ್ಲದ ಕಾಲಶೇಷವೆಂಬ ಶೇಷಶಾಯಿಯಾಗಿ
ಹಬ್ಬಿ ಶುಭವಿಧಿಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗ

ನಾಗವಾದ ಮತ್ಸ್ಯನಿಗೆ, ವದ್ವನ್ನ ಮತ್ಸ್ಯನಿಗೆ
ಈ ವದ್ವದಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮನು ಅವಿರ್ಭವಿಸಿದನು. ಆ
ಬ್ರಹ್ಮನು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸೃಷ್ಟಿಸಿದನು.

ಅನಂತವಾದ ಕಾಲವು ಯುಗಗಳಾಗಿ ಸಾಗುತ್ತಾ
ಇರುತ್ತದೆ.

ಕೃತ, ತ್ರೇತ, ದ್ವಾಪರ, ಕಲಿ ಎಂಬ ನಾಲ್ಕು
ಯುಗಗಳು. ಕೂಡಿ ಒಂದು ಮಹಾಯುಗವೆನ್ನುತ್ತದೆ.

ಸಾವಿರ ಮಹಾಯುಗಗಳು ಕೂಡಿ ಒಂದು ಕಲ್ಪ
ಮಾಸವು. ಈ ಕಲ್ಪಕಾಲವು ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ ಒಂದು
ಹಗಲು ಮಾತ್ರವೇ ! ಈ ಹಗಲು ಪೂರ್ತಿಯಾದ
ಕೂಡಲೇ ಅವನಿಗೆ ದೇವನಿಂದ ವಿಶ್ರಾಂತಿ
ಪಡೆಯುವ ಕಾಲ ಬರುತ್ತದೆ. ಅದೇ ಕಲ್ಪಾಂತವೆನಿಸಿ
ಒಳ್ಳೆಸಗಿ ಗುಣಂಧಕಾರವಾಗುತ್ತದೆ. ವಿಷ್ಣುವಿನ
ಹೊರಮೇಲಿನ ಮಹಿಮೆಗಾಗಿ ಮಹಿಮೆ ಹ್ವಾಲಿ
ಸಮುದ್ರವನ್ನೂ ಸುಟ್ಟು ಹಾಕಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ. ಪ್ರಕಂಡ
ಬಿರುಗಾಳಿ ಬೀಸಿಕೊಂಡೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಕಾರ್ಮೂಡ
ಗಳು ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಹಿಂಡುಗಳಾಗಿ ಆಯು
ಸೋಡಿ ಗಂಟಕ ಮಿಥಾದಿಮುಕ್ತ ಸುಖಿಸಿಕೊಂಡೇ
ಇರುತ್ತವೆ. ಮಹಾ ಸಮುದ್ರವು ಅಕಾಶವನ್ನು
ಮುಟ್ಟುವಂತೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಭೂ, ಭುವರ್, ಸುವರ್ಲೋಕಗಳು ಮುಳುಗುತ್ತವೆ. ಎಲ್ಲಿ ನೋಡಿ
ವರೂ ನೀರಿನ ಬೀಳು ದೃಶ್ಯವೇ ಹೊರತು
ಮತ್ತೇನೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಆ ವಿಧವಾಗಿ ಪ್ರಳಯ
ಸಂಭವಿಸುತ್ತದೆ. ಬ್ರಹ್ಮನು ನಿಜವೆ ಮಾಡುವ ಒಂದು
ದಿನದ ಮರು ಕಲ್ಪವೇ ಅವನಿಗೆ ರಾತ್ರಿ ! ಅದು
ಕಾಲ ಶೇಷವೆಂಬ ಅರ್ಥ ಸುತ್ತು.

ಗಂಟಕ ಒಂದು ಹಗಲಿನ ಕಲ್ಪಾಂತವು ಸಮೀಪ
ಸುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸತ್ಯಪ್ರಶಂಸೆ ಒಬ್ಬ ರಾಜಕು
ಸದಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾನಮಾಡಿ, ಸಿಂಹದ ಮೇಲೆ ಸಾರಾಂಶ
ಸನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸುತ್ತ ಸೋಮಾರ್ಥಕ್ಕೆ ಬಂದಿ. ಇದು
ಯಲ್ಲಿ ನೀರನ್ನತ್ತಿದಾಗ, ಅವನ ಬೋಸೆಯಲ್ಲಿ

ಒಣಗಲದ ರಂಗಿವ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಮೀನು ಸೇರಿ ಕೊಂಡಿದ್ದಿತು. ಸತ್ಯವ್ರತನು ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ನದಿಯಲ್ಲಿ ಬಿಡಲು ಹವಣಿಸಿದಾಗ, ಆ ಚಿಕ್ಕ ಮೀನು, “ಓ ರಾಜಾ! ನಮ್ಮ ಮೀನಿನ ಜಾತಿ ಬಹಳ ಕೆಟ್ಟದ್ದು. ಚಿಕ್ಕ ಮೀನುಗಳನ್ನು ದೊಡ್ಡ ಮೀನುಗಳು ಸುಂಗುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡರೂ ಬೆಸ್ತರು ಒಲೆ ಹಾಕಿ ಹಿಡಿದು ಅವುಗಳನ್ನು ಕೊಲ್ಲುತ್ತಾರೆ. ಆದುದರಿಂದ ನಿನ್ನ ರಕ್ಷಣೆಯನ್ನು ಅತಿಸಿಯೇ ನಿನ್ನ ಬೊಗಳಿಗೆ ಒದಗಿದ್ದೇನೆ. ನಿರ್ದಯನಾಗಿ ನನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡಬೇಡ.” ಎಂದು ಹೇಳಿತು.

ಸತ್ಯವ್ರತನು ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಆ ಮುದ್ದು ಮೀನನ್ನು ತನ್ನ ಕಮಂಡಲುವಿನ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ ಅದನ್ನು ತನ್ನ ನಗರಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು. ಸತ್ಯವ್ರತನು ಪುಹಾರಾಜನಾಗಿ, ರಾಜ್ಯ ಪಾಲನೆ ಮಾಡುತ್ತ, ತಪಸ್ಸನ್ನೂ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ರಾಜರ್ಷಿ ಎನಿಸಿದವನು. ವಿಷ್ಣು ಭಕ್ತನೂ, ಮಹಾಜ್ಞಾನಿಯೂ ಆಗಿರುವವನು.

ಅವನ ಕಮಂಡಲುವಿನೊಳಗಿದ್ದ ಮರಿ ಮೀನು ಮರುದಿನಕ್ಕೇ ತುಂಬಿ ಬೆಳೆದು ಉಸರು ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡಂತಾಗಿ “ಓ ರಾಜಾ! ನನ್ನನ್ನು ಇದರೊಳಗಿನಿಂದ ತೆಗೆದ್ದು ಸ್ವಲ್ಪ ದೊಡ್ಡ ನೀರಿಗೆ ಸೇರಿಸಯ್ಯಾ!” ಎಂದು ಮೊರೆಬಿಟ್ಟಿತು.

ಸತ್ಯವ್ರತನು ಆ ಮೀನನ್ನು ದೊಡ್ಡದೊಂದು ನೀರತೊಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟನು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗೆಲ್ಲಾ ಆ ಮೀನು ಇನ್ನಷ್ಟು ಬೆಳೆದು, ಆ ತೊಟ್ಟಿಯೂ ಸಾಲದೆ ಒದರಾಡ ತೊಡಗಿತು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಸತ್ಯವ್ರತನು ಅದನ್ನು ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಮಡುವಿಗೆ ಒಯ್ದು ಹಾಕಿದನು. ಅದು ಇನ್ನೂ ಬೆಳೆಯುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಿತು. ಆ ಮಡುವಿನಿಂದ ದೊಡ್ಡ ಸರೋವರಕ್ಕೂ ಸರೋವರದಿಂದ ಮಹಾನದಿಯ ಜಲಾಶಯಕ್ಕೂ ಸೇರಿಸಿದರೂ, ಅದರ ಬೆಳೆವಣಿಗೆ ಅದಾವುದೂ ಸಾಲದಾಯಿತು. ಸತ್ಯವ್ರತನು ಆ ಮಹಾವತ್ಸಲ್ಯವನ್ನು ಕಡೆಗೆ ಸಮುದ್ರಕ್ಕೇ ಸೇರುವಂತೆ ಮಾಡಿದನು. ಆಗ ಆ ಮೀನು, “ಓ ರಾಜರ್ಷಿ! ನಿನ್ನ ರಕ್ಷಣೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿ ಒಂದ ನನ್ನನ್ನು ಮತ್ತೆ ಸಮುದ್ರಕ್ಕೇ ಸೇರಿಸಿದೆಯಾ? ಇದು ಗ್ಯಾಯಂ? ಮೊಸಳೆಗಳೂ ತಿಮಿಂಗಿಲಗಳೂ ನನ್ನನ್ನು ಸುಂಗಿದರೆ ಏನು ಗತಿ?” ಎಂದು ನೇರಳೆಯೇ ಹೇಳಿತು.

ಅದಕ್ಕೆ ಸತ್ಯವ್ರತನು “ಓ ಮಹಿಮಾವಂತವಾದ ಮಹಾ ಮೀನವೇ! ಇದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ನಾನೇನು ಮಾಡಬೇಕೋ ನೀನೇ ಹೇಳಿಬಿಡು.” ಕ್ಷಣಕ್ಷಣಕ್ಕೂ ಶತಶತ ಯೋಜನಗಳಷ್ಟು ಬೆಳೆಯುವ ನನ್ನನ್ನು ಸುಂಗುವಂತಹ ಹೆಬ್ಬಾಯಿಯ ಪ್ರಾಣ ಇನ್ನಾವುದಿದ್ದೀತು!” ಎಂದನು.

ಹಲವು ಗಂಟೆಗಳು

ಯಾವುದೂ ಒಂದು ಕಾಲಿವ್ವ ಜುನಾ ದಾತರ
ಒಂದು ಉರ್ದಿ ಧೂಗಾದ ಒಬ್ಬ ದರ್ಜೆಯವ
ನಿದ್ದನು. ಕೆಲವೇಕೂ ಇಲ್ಲದವರಿಂದ ಎನ್ನೋದ
ಪ್ರಿಯ ಇವ ಅವನು ಹೊತ್ತುಕಳೆಯ. ಕಿಕ್ಕಾಗಿ ಅಗಾಗ
ತನ್ನ ಮೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ನೂದಲೊಳಗಿನ
ವಿನೋದಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ಎದುರುಸುಪ್ಪದರಸ್ಲಿ
ದಿನಗಳನ್ನು ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದನು.

ಎಂದಿನಂತೆ ಒಂದು ದಿನ ಆ ದರ್ಜೆಯವನು
ಸಪತ್ನೀಕನಾಗಿ ನಗರದೊಳಗೆಲ್ಲಾ ತರುಗಾಡಿ
ಸಾಯಂಕಾಲದ ಮೇಲೆ ಮನೆಗೆ ಹಿಂತಿರುಗುತ್ತಿರು
ವಾಗ, ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಅವನೊಬ್ಬ ಕುಳ್ಳನು ಕಾಣೆ
ಸಿದನು. ಕೀರ ಕುಳ್ಳನಾದ ಅವನು ಬಗ್ಗಿಬಗ್ಗಿಯ
ಚೆಪ್ಪೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ ಸುತ್ತುಮುತ್ತಲೆ ಹರಗು
ಜೋರು ಜೋರಾಗಿ ನಗಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ದರ್ಜೆಯೂ
ಅವನ ಪೆಂಡತಿಯೂ ಆ ಕುಳ್ಳನ ಹಾಸ್ಯವಾಟ
ಗಿಂದ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟು ನಕ್ಕು, ಕಡೆಗೆ ಅವನ ಮೇಲಿನ
ಮುಟ್ಟಿಬಿಂಬಿಂದ, ಅವನನ್ನು ಆ ರಾತ್ರಿ ತಮ್ಮ
ಮನೆಗೆ ಅಕ್ಕುವವಾಗಿ ಊಟಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕೆಂದು
ಕರೆದ್ಬಿತ್ತರು.

ಕುಳ್ಳನು ಸಂತೋಷದಿಂದ ದರ್ಜೆ ದಂಪತಿ
ಗಳೊಂದಿಗೆ ಹೊರಟನು. ದರ್ಜೆ ಅವನನ್ನು ಮನೆ
ಯಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಸಿ ಅಂಜಿಯಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಿ
ರೊಟ್ಟಿ, ನಿಂಬೆಕಾಯಿ ಉಪ್ಪು, ಕಾಯಿ, ಮಿಠುಮಾಡಿನ
ಹಾಗೂ ಮುಂತಾದುವನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡು ಒಂದನು.
ಒಳ್ಳೆಯ ಪಾನೀಯವನ್ನೂ ಮಾಡಿಸಿದನು.
ತರುವಾಯ ಮೂವರೂ ಊಟಕ್ಕೆ ಕುಳಿತರು.

ಒರಳ ಉಲ್ಲಾಸದಿಂದ ಊಟ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ,
ದರ್ಜೆಯ ಪೆಂಡತಿ ದೊಡ್ಡ ಮೂನಿನ ತುಂಡನ್ನು
ಒಡೆದು ಕುಳ್ಳನ ಬಾಯಿಯೊಳಗೆ ತುರುಕಿ, ಅವನ
ಮುಖವು ಗಟ್ಟಿವಾಗಿ ಮುಚ್ಚಿ, "ಇಡೀ ಒಂದೇ
ಸಾರಿ ನುಂಗಬೇಕು" ಎಂದಳು. ಕುಳ್ಳನು ಒಂದು
ಕವ್ವದಿಂದ ೧.೦೫೦ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದನು. ದುರದೃಷ್ಟ
ವಶಾತ್ ಈ ವಾಕ್ಯವು ಪೈಪ್ಪಿ ವಿವರಿಸಿತ್ತು ಒಂದು
ಬಿಟ್ಟಿತು. ಆ ಮೂನಿನೊಳಗೊಂದು ದೊಡ್ಡ
ಮುಳ್ಳಿದ್ದು, ಅದು ಕುಳ್ಳನ ಕಂಠದೊಳಗೆ ಜುಬ್ಬಿ
ಕೊಂಡಿತು. ಕೂಡಲೇ ಅವನು ಅತಿಪ್ರವಾಹವನ್ನು
ಹೊಗೆದು ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ತೆರೆದಿಟ್ಟು ಪಾರ್ವಾಟಿ
ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ದರ್ಜೆಯವನು, "ಅದೇ

ಅಲ್ಲಾ ! ಇವನ ಪಾಣಾ ನಮ್ಮ ಕೈಯಿಂದ ಹೋಯಿ ತಪ್ಪಾ ! ಎಂಥಾ ಗಂಡಾಂತರ ತಲೆಮೇಲೆ ಬಿತ್ತು ! ನಾವೇಕೆ ಇವನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದೆವೋ !” ಎಂದು ಚಡಪಡಿಸ ತೊಡಗಿದನು.

“ಹೀಗೆ ಕೈ ಕಾಲು ಗಟ್ಟಿರ ಹೇಗೆ ಮತ್ತೆ ? ಏನೋ ಒಂದು ಮಾಡಬೇಕಾದ್ದನ್ನು ಬೇಗನೇ ಮಾಡಬೇಕು.” ಎಂದಳು ಹೆಂಡತಿ.

“ಏನು ಮಾಡುವುದೆಂದು ನೀನೇ ಹೇಳು. ನಿನ್ನ ಕೈಯಿಂದ ಇಂನೇ ಸತ್ತ ? ಒಂದು ಉಪಾಯ ಹೇಳೇ !” ಎಂದನು ದರ್ಜಾಯವನು.

“ಇವನ ಮೇಲೆ ಒಟ್ಟೆ ಸುತ್ತಿ ಹೇಗು ಮೇಲೆ ಹೊತ್ತಕೊಳ್ಳೆ. ಕುಳ್ಳಿನಾದರಿಂದ ಭಾರವೇನಿಲ್ಲ. ನಾವೆಲ್ಲರೂ ನಮ್ಮ ಮಗುವಿಗೆ ರೋಗ ಒಂಕೆಂದು ನಟಿಸುತ್ತ ವೈದ್ಯರ ಕ್ಷೇಗೆ ಮೋಗೋಣ” ಎಂದಳು ಹೆಂಡತಿ. ದರ್ಜಾಯವನು ಕುಳ್ಳಿನ ಶರೀರದ ಮೇಲೆ ಒಟ್ಟಿಯನ್ನು ಹೊದಿಸಿ, ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಬೀದಿಗೆ

ಒಂದನು ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಮುಂದೆ ನಡೆಯುತ್ತ, “ಅಯ್ಯೋ ! ನನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ಹಾಳಾಗಿಹೋದ ಮಶೂಟಿಕಾ ರೋಗ ಬರಬೇಕೇ ? ಯಾರು ಕಾಪಾಡುವರವ್ವಾ ! ಯಾವ ವೈದ್ಯರಾದರೂ ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ಒಳ್ಳೇದಿತ್ತು, ವೈದ್ಯರ ಮನೆ ಎಲ್ಲೆಡೆಯೋ !” ಎಂದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕೂಗತೊಡಗಿದಳು.

ಮಶೂಟಿಕೆ ಎಂಬ ಮಾತು ಕಿಟಗಿಬಿದ್ದ ಕೂಡಲೇ ದೀದಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುವವರು ಅವರಿಂದ ಮೂರ ದೂರ ಕೊಲಗಿದರು. ದರ್ಜಾಯ ಹೆಂಡತಿ ಅವರನ್ನು ನೋಡಿ, “ವೈದ್ಯರ ಮನೆ ಎಲ್ಲೆಡೆಯೇ ? ಸ್ವಪ್ನದಾರಿ ಹೇಳಿರಬ್ಬಾ ! ದಿಕ್ಕು ಗೊತ್ತಾಗದೆ ತಿರುಗುತ್ತಿ ಸ್ತೇವಯ್ಯಾ ! ದಿಕ್ಕಾದರೂ ಹೇಳಿ !” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಕಡೆಗೆ ಯಾರೋ ಒಬ್ಬರು ಅವರಿಗೆ ಒಬ್ಬ ವೈದ್ಯನ ಮನೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಿದರು.

ದರ್ಜಾಯವನು ಆ ವೈದ್ಯನ ಮನೆಯ ಮುಂಚಾಗಿ ಲನ್ನು ಕಟ್ಟಿದವು ಒಬ್ಬ ನೀಗೋ ಗುಲಾಮಳು ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು ನೋಡಲು, ದರ್ಜಾಯ ಹೆಂಡತಿ ಅವಳಿಂದಾಗಿ, “ನಮ್ಮ ಮಗುವಿಗೆ ಏನೋ ರೋಗ ಬಂತವವ್ವ. ಬೇಗ ವೈದ್ಯರನ್ನು ಬಂದು ನೋಡಲು ಹೇಳಮ್ಮಾ, ನಿನಗೆ ಪುಣ್ಯಬಂದೀತು” ಎಂದು ಗೋಗರೆಯುತ್ತ ಆ ಗುಲಾಮಳ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬೆಳ್ಳಿ ನಾಣ್ಯ ಹಾಕಿದಳು.

ಆ ವಜ್ರತು ಹೇಳಲು ನೀಗೋ ಗುಲಾಮಳು ದೂಕಿಗೊ ಮೇಲೆ ಎಂಕೋದ ಕೂಡಲೇ, ಗಂಡ ಹೆಂಡಿರೊಬ್ಬರೂ ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಕುಳ್ಳಿನ ಶವವನ್ನು ಮೆಟ್ಟಲಿನ ಮೇಲಿಟ್ಟು, ಹಿಂದಿರುಗಿ ನೋಡದೆ ಬಹುವೇಗವಾಗಿ ಓಡಿ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟರು.

ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನೀಗೋ ಗುಲಾಮಳು ಮಾಳಿಗೆ ಮಧ್ಯದ ವೈದ್ಯನ ಕೈಗೆ ಬೆಳ್ಳಿ ನಾಣ್ಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಯಾರೋ ಚಿತ್ತಿಗೆ ಒಂದಿರುವ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಹೇಳಿದರು. ವೈದ್ಯನು ಬೆಳ್ಳಿ ನಾಣ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿ

ಆನಂದದಿಂದ, ದೀಪ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬುದನ್ನೂ ಮರೆತು ಬೇಗಬೇಗನೆ ಮೆಟ್ಟಿಲಿಳಿದು ಬರುವಾಗ, ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳ್ಳಿನ ಶರೀರವನ್ನು ತುಳಿದು ಹೊರಳಿಸಿಬಿಟ್ಟನು. ಆ ಶರೀರವು ಮೆಟ್ಟಿಲಿನಿಂದ ಹೊರಳಿ ಉರುಳಿ ನೆಲಕ್ಕೆಬಿತ್ತು. ವೈದ್ಯನು ಗಾಬರಿ ಯಿಂದ ಕೆಳಗೆ ಬಂದು ನೋಡಿದರೆ ಶವ !

ಇದು ತನ್ನಿಂದಾದ ಕೊಲೆಯೇ ಎಂದು ವೈದ್ಯನಿಗೆ ತುಂಬ ಭಯವಾಯಿತು. ಈ ಶವವನ್ನು ವಿನು ಮಾಡುವುದೆಂದು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿದನು. ಅವನು ಅದನ್ನು ತನ್ನ ಹೊಡತಿಯ ಬಳಿಗೆ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಹೇಳಿದನು.

“ಇದನ್ನು ಮೇಲೆ ಒಯ್ಯು ಆಚೆಗಿರುವ ಪಕ್ಕದ ಮನೆತನದವರ ಹಿಂದಿನ ಬದಿಗೆ ಹಾರಿಸಿಬಿಡೋಣ. ಆ ಮನೆಯವನು ಸುಲ್ತಾನರ ಮನೆಯ ಪಾಳೆ ಶಾಶಾಧಿಕಾರಿ. ಅವರ ಮನೆ ತುಂಬಾ ಬೆಕ್ಕುಗಳೂ, ನಾಯಿಗಳೂ, ಇಲಿ ಹೆಗ್ಗಣಗಳೂ ಇವೆ. ಬೆಳಗಾಗುವುದರೊಳಗೆ ಈ ಹೆಣವನ್ನು ಕುಕ್ಕಿ ಚುಟ್ಟಿ ಕಡಿದು ತಿಂದು ಹಾಕಿ ಬಿಡುತ್ತವೆ” ಎಂದಳು ವೈದ್ಯನ ಹೊಡತಿ.

ಅವರಂತೆ ಗುಡಹೆಂಡಿರಿಬ್ಬರೂ ಕುಳ್ಳಿನ ಶವವನ್ನು ಬಿಡು ಮಾಳಿಗೆಗೆ ಒಯ್ದು, ಪಕ್ಕದ ಮನೆಯ ಅಡಿಗೆ ಕೋಣೆಯ ಹಿಂದಿನಗೋಡೆಗೆ ಅಪುಕೊಳ್ಳುವ ಹಾಗೆ ಅದನ್ನು ಜಾಗ್ರತೆಯಿಂದ ಕೆಳಗಳಿಸಿ, ಪೀಡೆ ಏರಿಹರಿಸಿ ಕೊಂಡವರಾಗಿ ಉಸಿರು ಬಿಟ್ಟರು.

ಮತ್ತೊಂದು ನಿಮಿಷದೊಳಗೆ ಆ ಮನೆಯವನು ಯಾವುದನ್ನೋ ಬಿಸುಡಲು ಆ ಕಡೆಗೆ ಬಂದು, ಗೋಡೆಗೆ ಒರಗಿ ಏನೋ ಇರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಮಯಣದ ಬಟ್ಟೆ ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡು ದೂರದಲ್ಲಿ ಓಡಿದು ಯಾವನೋ ಕವಲದೆ ನಿಂತಿರುವನೆಂದು ಕೊಂಡನು.

ಅವನ ಮನೆಯ ತಿಂಡಿ ಪದಾರ್ಥಗಳು ಯಾವಾಗಲೂ ಮಾಯವಾಗುತ್ತಿದ್ದುವು. ಬೆಕ್ಕುಗಳೂ, ನಾಯಿಗಳೂ ಅವುಗಳನ್ನು ಕದಿಯುವುದೆಂದು ಅವನು ಅಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಈಗ ಅವನು “ಓಹೋ ! ಆ ತಿಂಡಿ ಕಳ್ಳ ಇವನೇ ಸರಿ, ಒರಗಿಕೊಂಡೇ ತೂಕಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಪಕ್ಕದ ಮನೆಯ ಬಿಡು ಮಾಳಿಗೆಯಿಂದ ಇಳಿಯುತ್ತಾನೆಂದಾಯಿತು. ಈಗ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದೆ !” ಎಂದುಕೊಂಡು ದೊಡ್ಡ ತಂದು ಕುಳ್ಳಿನ ಶರೀರದ ಮೇಲೆ ಒಂದೇಋ ಕೊಟ್ಟನು. ಅದು ಮಗುಚಿಬಿದ್ದ ಮೇಲೆ ಢುಕ್ಕಾ ನಾಲ್ಕು ಹೊಡೆದನು.

ಅಷ್ಟು ಹೊಡೆದರೂ ಕಳ್ಳನು ನಿಶ್ಚಿತ್ತ, ನಿಶ್ಚಲ ! ಬಗ್ಗಿ ನೋಡಿದಾಗ ಶವ !

“ಅಯ್ಯೋ ! ನನ್ನ ಕೊಂಚ ಮುಳುಗಿಸಿದೆ ಯಲ್ಲೋ ! ಕಳ್ಳ ಮನುಷ್ಯ ! ನನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕದಿಯುತ್ತಾ ನಷ್ಟಪಡಿಸಿದ್ದು ಸಾಲದೆ, ಸತ್ತರೂ

ನನ್ನ ಪ್ರಾಣಕ್ಕೆ ತಂದೆಯಾ! ಅಲ್ಲಾ! ನೀನೇ ಕಾಪಾಡಬೇಕು!” ಎಂದು ಆಚೀಚೆ ನೋಡುತ್ತಾ ಮೊರೆಯುತ್ತಿತ್ತು.

ಅವನು ಆ ಶವವನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಒಂದು ಅಂಗಡಿಯ ಮುಂದೆ ಅವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿಟ್ಟು ತನ್ನವಾಡಿಗೆ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟನು. ಆಗ ರಾತ್ರಿ ಬಹಳ ಭಾಗ ಕಳೆದಿತ್ತು.

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗೆಲ್ಲಾ ಒಬ್ಬ ಬಡ್ಡೀ ವ್ಯಾಪಾರಿಯನ್ನು ವಿವರೀತ ಕುಡಿದು, ತಲೆಗೇರಿದ ಮತ್ತನ್ನು ಇಳಿಸಲಿ ಕ್ಕಾಗಿ ಸ್ನಾನ ಶಾಲೆಯ ಕಡೆಗೆ ಓರಾಡುತ್ತಾ ನಡೆದು ಬಂದನು. ಅಂಗಡಿ ಭವಿಲಿಗೆ ಒರಗಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಕುಳ್ಳನು ಕಳ್ಳನಾಗರಬೇಕೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಅನುವಾನ ವಾಯಿತು. “ಕಳ್ಳ! ಕಳ್ಳ! ಓಡಿರೋ!” ಎಂದು ಅವನು ಕೂಗುತ್ತ, ಆ ಕುಳ್ಳನ ಮೇಲೆ ಹಾರಿ ಕೆಡವಿ ಕೈಯಿಂದ ಚಡಮಡನೆ ಹೊಡೆಯ ತೊಡಗಿದನು. ಆ ಕುಡುಕನ ಕೂಗನ್ನು ಕೇಳಿ, ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ

ಗದ್ದು ತರುಗುವ ಭಟರು ಓಡುತ್ತಾ ಬಂದು ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದವನನ್ನು ಹೊಡೆಯುವವನನ್ನು ನೋಡಿದರು. ಕೂಗಿ ಬಿದ್ದ ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲಿ ಜೀವವಿರಲಿಲ್ಲ.

“ನೀನು ಕೊಲೆ ಮಾಡಿರುವಿ! ವರೀಸಾಜೇಬರ ಕಚೇರಿಗೆ ನಡೆ!” ಎಂದು ಭಟರು ಕುಳ್ಳನ ಶವವನ್ನು, ಕೊಲೆಗಾರನೆಂದು ನಿರ್ಣಯಿಸಿ ಬಡ್ಡೀ ವ್ಯಾಪಾರಿಯನ್ನು ಕೋತ್ತಾಲನ ಬಳಿಗೆ ಸಾಗಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋದರು.

ನಡೆದ ಸಮಾಚಾರವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೇಳಿ ಕೋತ್ತಾಲನು, ಬಡ್ಡೀ ವ್ಯಾಪಾರಿಯನ್ನು ಬೆಳಗಾವ ಕೊಡಲೇ ನಲ್ಲಿಗೇರಿಸುವಂತೆ ಭಟರಿಗೆ ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದನು.

ಬೆಳಗಾಗುವುಪ್ಪರಲ್ಲಿ ಪದ್ಮ ಕಿಯಂತೆ ಬಡ್ಡೀ ವ್ಯಾಪಾರಿಯನ್ನು ಗಲ್ಲಿಗೇರಿಸುವ ಸಮಾಚಾರ ಊರಿ ಗೆಲ್ಲಾ ತಿಳಿಯುವಂತೆ ರಂಗುರ ಸಾರಲಾಯಿತು. ಜನರು ಗಲ್ಲಿಗೇರಿಸುವ ಮೈದಾನಕ್ಕೆ ಗುಂಪಾಗಿ ಒರ ತೊಡಗಿದರು. ಬಡ್ಡೀ ವ್ಯಾಪಾರಿಯನ್ನು ವಧಾ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ಭಟರು ಅವನ ಕೊಲೆಗೆ ಉರುಳು ಸಿಕ್ಕಿಸಲು ಸಿದ್ಧರಾದರು.

ಅಪ್ಪರಲ್ಲಿ ಸುಲ್ತಾನನ ಪಾಕಶಾಲಾಧಿಕಾರಿ ಓಡುತ್ತಾ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು, “ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ನಿಲ್ಲಿಸಿ! ಅವರು ನಿರಪರಾಧಿ! ಆ ಕುಳ್ಳನನ್ನು ಕೊಂದವನು ನಾನೇ, ನಾನೇ!” ಎಂದು ಕೂಗಿದನು.

“ನೀನೇಕೆ ಕೊಲೆ ಮಾಡಿದೆ?” ಎಂದು ಕೋತ್ತಾ ಲನು ಕೇಳಲು, ಪಾಕಶಾಲಾಧಿಕಾರಿ ನಡೆದ ಸಂಗತಿ ಯನ್ನು ಹೇಳಿದನು.

“ಓಹೋ! ಈ ಮನುಷ್ಯ ಶವವನ್ನು ಒಪ್ಪಿ ಕೊಂಡನು. ಅದರಿಂದ ಬಡ್ಡೀ ವ್ಯಾಪಾರಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಇವನನ್ನು ಗಲ್ಲಿಗೇರಿಸಿರಿ!” ಎಂದು ಕೋತ್ತಾಲನು ಭಟರಿಗೆ ಅಪ್ಪಣೆಕೊಟ್ಟನು.

ಅಪ್ಪರಲ್ಲಿ ವೈದ್ಯನು ಮುಂದೆ ಬಂದು, “ಅಸಲು ಹಂತಕನು ಅವನಲ್ಲ, ನಾನೇ”, ಎಂದು ತನ್ನ ಕಥೆ

ಯನ್ನು ಕೋತ್ಥಾಲನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದನು.
“ಹಾಗಾದರೆ ಈ ವೈದ್ಯನನ್ನು ಗಲ್ಲಿಗೆ ಹಾಕಿರಿ”
ಎಂದನು ಕೋತ್ಥಾಲ.

ಭಟರು ವೈದ್ಯನನ್ನು ಗಲ್ಲಿಗೆ ಹಾಕುವುದರೊಳಗೆ
ದರ್ಜಿಯವನು ಮನಸ್ಸು ಕೀಳದೆ ಮುಂದೆ ಬಂದು
ತಾನೇ ನಿಜವಾದ ಕೊಲೆಗಾರ ನಂಬುವುದನ್ನು ಎವರಿಸಿ
ಹೇಳಿದನು.

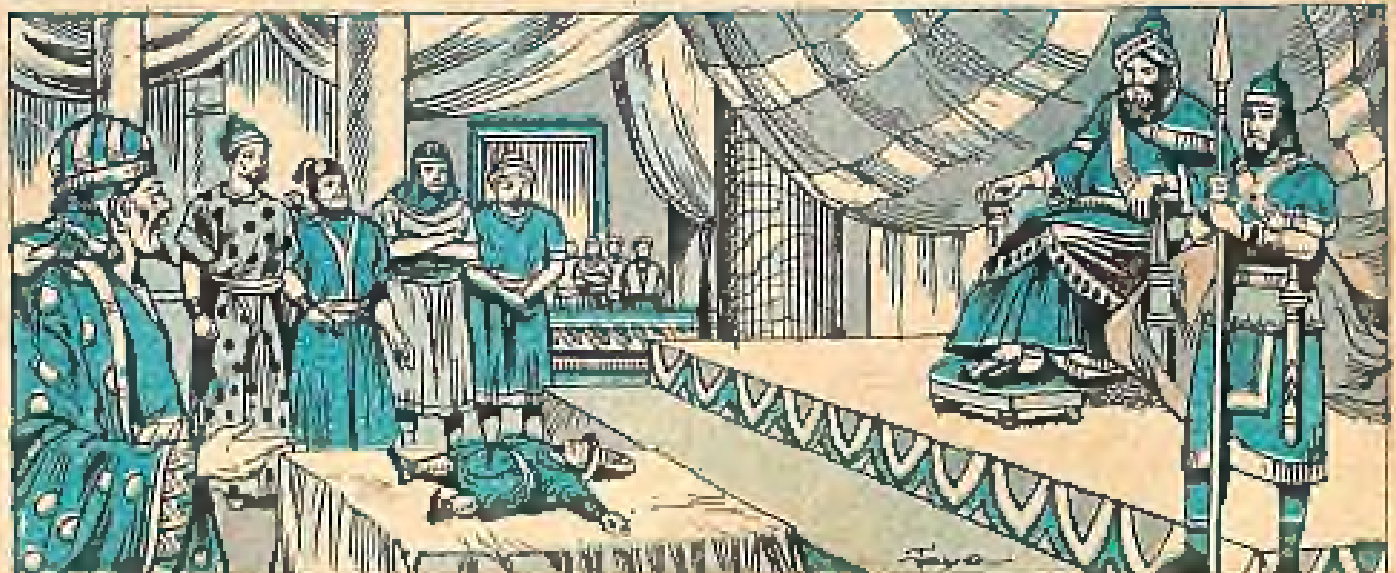
“ಆ! ಈಗ ನಿಜವಾದ ಹಂತಕನೇ ಸಿಕ್ಕಿದ.
ಇವನನ್ನೇ ಗಲ್ಲಿಗೆ ಕೊಲ್ಲಬೇಡಿ! ಹೀಗೆ ನಿಜ
ಹೊರಡುತ್ತೇ ಆಂತ ನನಗೊತ್ತು!” ಎಂದನು
ಕೋತ್ಥಾಲ.

ಆದರೆ ಈ ಸಾರಿ ಕೂಡಾ ಒಂದು ಅವಾಂತರ
ಬಂದಿತು. ಇಲ್ಲಿ ಸತ್ತು ಹೋದ ಕುಳ್ಳನು ಸುಲ್ತಾನರ
ದರಬಾರಿಗೆ ಸೇರಿದ ವಿಮೋಚನಾಗಿದ್ದವನು.
ಮುಚ್ಚಿನ ದಿನ ಎಲ್ಲಿಗೋ ಹೋದ ಅವನು ಹಿಂದಿ
ರುಗಿ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಬೆಳಗಾದ ಮೇಲೆ
ಸುಲ್ತಾನನು ಕುಳ್ಳ ಹಾಸ್ಯಗಾರನನ್ನು ಕುರಿತು
ಎಚ್ಚರಿಸಿದನು. ಅವನು ಸತ್ತು ಹೋದನೆಂದೂ,
ಅವನನ್ನು ಕೊಂದುದಾಗಿ ನಾನು ತಾನೆಂದು ನಾಲ್ಕು
ಮಂದಿ ಹೇಳಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆಂದೂ ಸುಲ್ತಾನನಿಗೆ
ತಿಳಿದು ಬಂತು. ಆ ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿಗಳನ್ನೂ,
ಸತ್ತ ಕುಳ್ಳ ವಿಮೋಚನನ್ನೂ ತನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಹಾಜರು

ಪಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಸುಲ್ತಾನನು ಕೋತ್ಥಾಲನಿಗೆ
ಹಾಕಿದ ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ಆದರೆ ಈ ಎಲ್ಲರೂ ಸುಲ್ತಾನನ ಸಮಕ್ಷಮದಲ್ಲಿ
ಹೋಗಿ ಸೇರಿದರು. ಹಂತಕರೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವ
ನಾಲ್ವರೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಕಥೆಯನ್ನು ಸುಲ್ತಾನ
ನೊಂದಿಗೆ ನಿರ್ಮಿಸಿಕೊಂಡರು. ಎಲ್ಲರೂ ಹೇಳುವ
ದನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಕ್ಷೌರಿಕ ವೈದ್ಯನೊಬ್ಬನು,
ಕುಳ್ಳ ವಿಮೋಚನ ತವವನ್ನು ಪರೀಕ್ಷೆಮಾಡಿ,
“ವಿಮೋಚನರ ಶರೀರದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಜೀವವಿದೆ
ವ್ಯಭೂ” ಎಂದನು. ಅವನು ವಿಮೋಚನನ ಬಾಯು
ಯನ್ನು ಬಲವಂತದಿಂದ ತೆರೆದು, ಗಂಟರೊಳಗೆ
ಚಿಮುಟವೊಂದನ್ನು ಹೊದಿಸಿ, ಅಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡಿದ್ದ
ಮಿನಿವ ತುಂಡನ್ನು ಹೊರಕ್ಕೆ ಎಳೆದನು. ಕೂಡಲೇ
ಕುಳ್ಳನು ಜೋರು ಜೋರಾಗಿ ಸೀನುತ್ತ, ಎದ್ದು
ಕುಳಿತು, ಮುಖವನ್ನೂ, ಕುತ್ತಿಗೆಯನ್ನೂ ಅಡಿಸಿ,
ಹಾರಿ ಎದ್ದು ನಿಂತನು.

ಈ ವಿಧವಾಗಿ ಎಲ್ಲರ ಕಷ್ಟಗಳೂ ತೀರಿ
ಹೋದುವು. ಸುಲ್ತಾನನು ಕ್ಷೌರಿಕ ವೈದ್ಯನಿಗೆ
ದೊಡ್ಡ ಬಹುಮಾನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು. ಹಾಗೆಯೇ
ಸುಲ್ತಾನನಿಂದ ಬಹುಮಾನಗಳನ್ನು ಪಡೆದು ಇತರ
“ಹಂತಕರೂ” ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಮನೆಗಳಿಗೆ ಹೊರಟು
ಹೋದರು.

**ಫೋಟೋ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ :: ಬಹುಮಾನ ರೂ. ೫೦
ಗೆಡ್ಡು ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳು ೧೯೮೩ ಏಪ್ರಿಲ್ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತವೆ.**

Shantaram

Mohan D. Desai

- ★ ಮೇಲಿನ ಫೋಟೋಗಳಿಗೆ ಸರಿಹೊಂದುವಂತೆ ಒಂದು ವಾಕ್ಯವಿರಬೇಕು. ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತಿರುವ ಎರಡು ವಾಕ್ಯಗಳಿಗಾಗಲೀ ಶೀರ್ಷಿಕೆ ಬರೆಯಬೇಕು.
- ★ ಫೆಬ್ರವರಿ ೧೫ ರೊಳಗೆ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳು ನಮಗೆ ತಲುಪಬೇಕು. ಆಮೇಲೆ ಬಂದ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳು ಪರಿಶೀಲಿಸಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ.
- ★ ನಮಗೆ ಬಂದ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾದ ಒಂದು ಜತೆಗೆ ರೂ. ೫೦ ಬಹುಮಾನ.
- ★ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳನ್ನು ಫೋಸ್ತಕಾರ್ಡಿನಲ್ಲಿ ಬರೆಯಬೇಕು. ಅದರಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ವಿಷಯ ಬರೆಯಬಾರದು. ವಿಳಾಸ : ಚಂದಮಾಮ ಫೋಟೋ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ, ಮದರಾಸು-೬೦೦೦೨೬

ಡಿಸೆಂಬರ್ ಸ್ಪರ್ಧೆಯ ಫಲಿತಾಂಶ :

ಮೊದಲನೇ ಫೋಟೋ : ಇದರಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದರೆ ಮುದ್ರೆ ಗುಡ್ಡುಕ್ಕಾರಿ

ಎರಡನೇ ಫೋಟೋ : ಈಗ ಆ ಗುದ್ದಿನ ನೋವು ನಮಗೇ ನಿಲ್ಲಪ್ಪ!

ಕಲಿಸಿದವರು : ಬಿ. ಕೇಕೇಶ್ವರ, ಗವರ್ನಮೆಂಟ್ ಹೈ ಸ್ಕೂಲ್, ೬೦೦೦೨೪.

ಬಹುಮಾನ ರೂ. ೫೦/- ಈ ತಿಂಗಳ ಅಭ್ಯರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಲಾಗುವುದು

Printed by B. V. REDDI at Pmsad Process Private Ltd., and Published by B. VISWANATHA REDDI for CHANDAMAMA CHILDREN'S TRUST FUND (Prop. of Chandamama Publications) 188, Arcot Road, Madras-600 026 (India). Controlling Editor: NAGI REDDI.

The stories, articles and designs contained herein are exclusive property of the Publishers and copying or adopting them in any manner will be dealt with according to law.